

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 51
25 d'abril de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 31, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les mesures de copagament sanitari (tram. 310-00206/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre els canvis en les tarifes de reg del canal Segarra-Garrigues
(tram. 310-00200/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els peatges a les autopistes (tram. 310-00202/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la Conferència Sectorial d'Educació (tram. 310-00203/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'eficiència i estalvi energètics (tram. 310-00204/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els indicadors del cinema doblat al català (tram. 310-00205/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció
(tram. 310-00201/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de salut
(tram. 310-00207/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria d'educació
(tram. 310-00208/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible intervenció de Catalunya i sobre les mesures
del Govern per a evitar-la (tram. 317-00129/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sentiment d'assetjament per l'actitud
del Govern de l'Estat i sobre les mesures previstes amb relació a l'impagament
del deute amb Catalunya (tram. 317-00130/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius de la possible intervenció de Catalunya
(tram. 317-00133/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'anunci d'un possible avançament de les eleccions
(tram. 317-00131/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el canvi en la política d'estratègies i aliances del Govern
davant la greu crisi política i econòmica (tram. 317-00134/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures anunciades pel Govern de l'Estat
per a la reducció del dèficit i per a la sortida de la crisi (tram. 317-00132/09) p. 20

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012,
del 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral
(tram. 212-00001/09) p. 21

Proposició de llei

de simplificació i racionalització de l'Administració pública de la Generalitat,
en especial de les agències (debat de totalitat) (tram. 202-00010/09) p. 36

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la llei 39/2003,
del 17 de novembre, del sector ferroviari (debat de totalitat) (tram. 270-00012/09) p. 46

Interpel·lació

al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa
(tram. 300-00152/09) p. 61

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la llei d'estabilitat pressupostària
i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 300-00156/09) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica
arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 300-00157/09) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats
per les participacions preferents (tram. 300-00154/09) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00153/09) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues
(tram. 300-00155/09) p. 87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 31.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012, del 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral (tram. 212-00001/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència (reg. 60940). Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat (dictamen Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 293, 4).

3. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2011 (tram. 360-00006/09). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 255, 3).

4. Proposició de llei de simplificació i racionalització de l'Administració pública de la Generalitat, en especial de les agències (tram. 202-00010/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 16, 10).

5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari (tram. 270-00012/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 223, 34).

6. Interpel·lació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa (tram. 300-00152/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 300-00156/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 300-00157/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents (tram. 300-00154/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00153/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 300-

00155/09). Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures d'aigua i sanejament (tram. 302-00127/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la implantació del macrocomplex de lleure Eurovegas (tram. 302-00128/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les relacions financeres amb l'Administració general de l'Estat (tram. 302-00129/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a la recuperació de la memòria de la Catalunya del 1714 (tram. 302-00130/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 302-00131/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la funció pública (tram. 302-00132/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu (tram. 302-00133/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics (tram. 302-00134/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Els recordo que el tercer punt de l'ordre del dia, relatiu a la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2011, se substanciarà demà, dijous, a les deu.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de copagament sanitari (tram. 310-00206/09)

La primera pregunta al Govern és sobre les mesures de copagament sanitari. La formula l'illustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Conseller, el Govern de l'Estat ha aprovat l'increment del repagament dels medicaments i l'extensió d'aquest pagament a les persones jubilades.

Quina valoració fa d'aquesta mesura?

Al final, mantindran l'euro per recepta. Per què la ciutadania de Catalunya haurà de patir la injustícia d'un doble repagament?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Conseller, la majoria..., perdó, diputat, la majoria... –encara no–, la majoria de països del nostre entorn tenen copagament. Aquest pagament es fa habitualment per nivell de renda, no trenca la cohesió i és una de les recomanacions que fa l'Organització Mundial de la Salut.

Sap també molt bé per què Catalunya ha de fer més esforç que la resta de comunitats autònomes per tenir a l'alçada que es mereix els seus serveis sanitaris públics.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep Vendrell Gardeñes

Miri, conseller, les mesures aprovades pel Govern de l'Estat, que vostè ha aplaudit, són injustes, una nova agressió social a assalariats i pensionistes, i, com més detalls en coneixem, pitjor encara.

El repagament no són quatre cafès, com va dir un dirigent del PP; no és progressiu, i és injust.

A Catalunya el càstig és doble: un pensionista català pot acabar pagant 157 euros anuals, o 277, segons el tram de renda, mentre que un pensionista de la resta de l'Estat pagarà entre 96 i 216 euros.

Li demanem que eliminin l'euro per recepta, perquè és injust i a més és discriminatori.

Parlem clar, conseller. Vostès volen el copagament de la sanitat i no només dels medicaments. Potser no se'n recorda d'aquestes paraules: «El Govern que aspiro a presidir no és partidari del copagament a la sanitat. Els principals usuaris del sistema són els jubilats, i la pensió mitjana en el nostre país és d'uns nou-cents euros el mes. El copagament afectaria la part més vulnerable de la nostra població.»

Sap de qui són aquestes paraules, que subscrivim plenament? Del president Mas durant el debat d'investidura. Per tant, també, com el PP, estan incomplint un compromís.

Conseller, hi ha alternatives: recuperant l'impost de successió a les famílies més riques podrien recaptar set vegades més del que recaptaran enguany amb l'euro per recepta. I se'n recorda de l'impost sobre les grans fortunes que va proposar el president de la Generalitat? O posar fre a la pressió comercial de les farmacèutiques sobre el sistema sanitari. Vostès, impostos a les rendes més altes i a les activitats contaminants, no, són

intocables, però impostos sobre la malaltia a assalariats i pensionistes, sí; amb aquests, s'hi atreixen.

Conseller, en salut ja hem tocat el moll de l'os, ja estem en zona de risc. (*Veus de fons.*) L'increment de les llistes d'espera...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Continui.

Josep Vendrell Gardeñes

L'increment de les llistes d'espera és un risc, conseller. Posar peatges a l'accés als medicaments és temerari. Excloure del sistema de salut persones immigrants és una vergonya. Deixar sota mínims les urgències sanitàries d'una zona de quaranta mil habitants, la Selva interior, és un risc que no es pot menystenir com va fer el president al Parlament. A Breda una persona ha mort d'una aturada cardíaca sense que se la pogués atendre amb la rapidesa necessària.

Conseller, el primer deure d'un govern és protegir la gent i que la gent se senti protegida. Per això cal defensar una sanitat pública, universal i gratuïta per a tothom, i no desmuntar-la com vostès estan fent.

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, miri, una cosa és no ser partidari d'alguna cosa i una altra cosa és veure's amb la necessitat de fer-ho. I això és el que ens toca fer als que ens toca prendre decisions de responsabilitat; podem no ser partidaris d'alguna cosa i no tenir més remei que aplicar-la. Aplicar taxes, aplicar tiquets moderadors, aplicar copagaments, precisament, és perquè hem arribat al límit, com vostè deia, de l'esforç que ha fet el sistema; no els podem demanar més als nostres professionals, en els seus sous, en les seves dedicacions, ni podem demanar-ne més a la gent que s'està esperant, en llista d'espera. I aquesta és la veritat.

I, per tant, haurem d'afegir recursos addicionals, com fa tot Europa, sense que això trenqui cap cohesió social, sense que això sigui un element absolutament injust. O és que la resta d'Europa és injusta en el seu sistema sanitari? Jo crec que no, eh? I, per tant, si no queda més remei que això, haurem de fer-ho en bé del sistema sanitari i en bé dels ciutadans. Ja sabem que

això és un esforç. És un esforç que no desitjaríem demanar, però l'hem de demanar.

I deixi'm que al final li respongui com a conseller i com a metge. No utilitzem –no utilitzem– morts de ciutadans per fer política. No les utilitzem. Sap tan bé vostè com jo que jo no li puc respondre això que ha dit perquè..., sé què va passar, sé què li va passar a aquest malalt, aquest malalt va estar en reanimació durant quaranta-cinc minuts, i, òbviament, no li puc dir què tenia ni per què ho tenia ni per què va morir. Però, si us plau, no utilitzem això. I ara li ho dic com a metge: no utilitzi argumentacions mèdiques quan vostè no pot fer-les.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els canvis en les tarifes de reg del canal Segarra-Garrigues.

Pregunta

al Govern sobre els canvis en les tarifes de reg del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00200/09)

La formula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, en les darreres setmanes ha comunicat allò que es coneix com la «quota fixa» als regants del Segarra-Garrigues. Sabem que malauradament és, fins al dia d'avui, poca la gent, pocs els futurs regants que s'han adherit al sistema de reg. Però sí que és veritat que algunes de les condicions estan sofrint canvis sobre la marxa; hi ha una certa inseguretats.

Vostè va plantejar la tarifa fixa amb afectació igual, idèntica, tant per a la zona de reg de suport com per a la zona de reg a plena dotació.

En aquest sentit, conseller, li demanem si això és la posició fixa de la conselleria i si tenen previst reunir-se amb el sector durant els pròxims mesos per buscar una fórmula que sigui més competitiva.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, nosaltres el que vam fer és, en funció de les inversions que hi ha fetes en aquests moments en el canal Segarra-Garrigues, fer un càlcul sobre el cost de l'aigua i sobre

el cost del que és la infraestructura, el manteniment, etcètera, de l'aigua. I el que vam fer és comunicar i parlar amb els regants del preu de l'aigua –del preu de l'aigua–, que és un preu binomi, com vostè sap, que té dos quantitats, que són les que conformen el preu de l'aigua. I, en aquest sentit, nosaltres no vam fer una quota fixa i una quota variable, sinó que vam comunicar el preu de l'aigua, que és el que s'ha de pagar pel consum de l'aigua i posar en reg les finques del Segarra-Garrigues, que és la intenció i la voluntat del Govern.

I amb relació al contacte amb els regants o possibles regants, estem en permanent contacte amb la comunitat de regants, amb els regants i amb els sindicats agraris per intentar parlar sobre aquesta qüestió que vostè planteja.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Carmel Mòdol i Bresolí

Honorable conseller, la realitat és, però, diferent de les paraules que vostè avui aquí ha manifestat. El preu de metre cúbic per hectàrea, quan parlem de reg de suport, representa que en la nova fórmula –fórmula que, com molt bé sap, no formava part del contracte d'adhesió–..., representa que s'ha augmentat un 66 per cent el preu del metre cúbic als regants de la zona de reg de suport; no ha estat aquesta repercussió igual per als regants de la zona de reg a plena dotació.

L'aigua, actualment, el dia d'avui, l'aigua ja representa el 27 per cent de la producció bruta d'una parcel·la de les que ara ja estan en reg; el cost de l'aigua representa el 27 per cent. El TIR d'aquestes explotacions és negatiu. I a més a més hi ha inseguretats jurídica, perquè la majoria dels pagesos volen saber, amb aquesta fórmula, la que hi ha i la que hi hauria d'haver, que no és la que hi ha, tindre la seguretat jurídica que almenys durant una generació es podrà saber quin serà el cost final de l'aigua, el cost sobre el qual ells podran fer els càlculs.

Perquè, si no, sap el que passa, senyor conseller? No s'apuntaran regants, el canal Segarra-Garrigues deixarà de ser executat i, finalment, l'aigua de Rialb es destinarà a l'àrea metropolitana, provocant, amb això, un magnífic negoci per a alguna empresa privada, però des del punt de vista de país hi perdrem.

Té la responsabilitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Carmel Mòdol i Bresolí

...conseller, de tirar endavant el pacte de l'aigua...

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps. *(Pausa.)*

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo crec que en un tema com aquest no seria partidari de fer alarmisme, com vostè està fent aquí, com si fos una espècie de cataclisme, no?, el que està passant.

Nosaltres vam fer un càlcul des d'una posició, crec jo, el Govern de la Generalitat, no el Govern actual de la Generalitat, sinó el Govern de la Generalitat, durant tot el temps en què ha estat construint-se el canal Segarra-Garrigues, de responsabilitat; vam fer un càlcul del cost de l'aigua, i això és el que vam fer i vam comunicar als regants. Aquest cost ha de ser i és assumible i assequible pels regants.

Què ha de fer el Govern de la Generalitat en aquests moments? Intentar facilitar de totes maneres que això pugui ser possible. I el que està fent el Govern en aquests moments és parlant amb els sindicats agraris –li puc donar noms, li puc donar dates, li puc donar reunions– i amb la comunitat de regants, exactament igual, per poder fer possible aquesta assumpció per part del regant d'aquest cost de l'aigua; hi insisteixo, assumible i assequible.

Hi ha experiències d'altres comunitats de regants d'altres llocs fora del país, òbviament, que han tardat deu anys a posar-se en règim tots els regants en aquests canals. I espero que aquí no tardem tant, perquè hi hagi responsabilitat de tots per poder possible aquesta capacitat.

Nosaltres no fem ni experiments ni assajos, no? I crec que, des del meu punt de vista, li diré dos coses. Ajudem o volem ajudar els regants a fer possible això. Com ho fem? Miri, hi ha una acció que hem de fer tots plegats, de manera ràpida, que és intentar revisar i actualitzar tots els contractes de subministrament d'energia elèctrica a les comunitats de regants, per abaratir costos.

Dos. El Pla de l'energia presentat ahir pel Govern de la Generalitat té la possibilitat de poder ficar i fer i d'estudiar i veure la possibilitat i la viabilitat d'instalar energies renovables en les comunitats de regants per abaratir costos energètics de bombament.

Aquest és el treball que ha de fer la Generalitat i això és el que farem per intentar abaratir el cost de l'aigua. El cost de l'aigua és el que és. Vostè vol que nosaltres venguem l'aigua o, en tot cas, donem l'aigua per menys preu del que costa? Seria una contradicció, per part de vostè, fer aquest plantejament.

Per tant, permeti que el Govern estigui ajudant, intentant tenir creativitat...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...i imaginar noves maneres de poder ajudar per fer viable el Segarra-Garrigues.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre els peatges a les autopistes
(tram. 310-00202/09)

La pregunta següent és sobre els peatges a les autopistes. La formula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora. Honorable conseller, en els darrers dies centenars de persones, en els propers dies milers de persones, s'estan negant al pagament dels peatges a les autopistes a Catalunya.

Què pensa fer el Govern de la Generalitat perquè els Mossos d'Esquadra, com a policia de trànsit, actuïn en defensa dels drets dels ciutadans i no com a policia privada d'una empresa privada com és Abertis?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

**El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, una part significativa de les infraestructures estratègiques de Catalunya depenen de l'Estat i aquí patim un dèficit d'inversions que no sembla que hagi de canviar de forma immediata, i la prova és el tractament que els pressupostos generals de l'Estat, doncs, donen a determinades infraestructures que d'ell depenen arreu del territori de Catalunya.

Però també estem patint des de fa molts anys un dèficit de finançament. I tot això ha fet que a Catalunya, en el seu conjunt, proliferin les vies de peatge i, a més, d'una forma que el conjunt dels ciutadans entenen com un greuge comparatiu amb la resta de l'Estat, perquè a Catalunya hi han exactament 632 quilòmetres de vies de peatge, que són, ni més ni menys, la meitat de les nostres vies de gran capacitat, i, en canvi, a l'Estat, aquesta xifra és només del 18 per cent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Alfons López i Tena

Com deia aquella pel·lícula, la propera vegada contesti'm què va veure quan va mirar el cor d'una carxofa. Jo no li he preguntat això; li he preguntat per una altra cosa que no té absolutament res a veure amb aquesta matèria.

Els darrers dies ens hem trobat que ciutadans de Catalunya, en el moment de negar-se a pagar els peatges, han estat retinguts illegalment per les «guixetes», se'ls ha bloquejat la sortida, se'ls ha dit que no podien sortir i se'ls ha bloquejat el propi cotxe. I a més..., així com, en alguns casos, quan han trucat als Mossos d'Esquadra per a denunciar el delictes que s'estava cometent, la retenció illegal que s'estava cometent i el bloqueig illegal que s'estava cometent per una empresa privada, en alguns casos els Mossos d'Esquadra han acudit i han defensat els drets dels ciutadans, en altres casos els Mossos d'Esquadra no hi acudeixen i diuen que no és el seu problema la retenció o la detenció illegal de persones.

Per tant, a efectes que això no passi a ser una qüestió de querelles contra els mossos d'esquadra que actuïn d'aquesta manera, contra els que els donin aquestes instruccions i contra la responsabilitat política que vostès tenen solidàriament com a govern i específicament el conseller de l'Interior, li torno a preguntar la mateixa qüestió, i és: què pensa fer el Govern de la Generalitat per defensar els drets dels ciutadans i no actuar com a policia privada al servei d'una empresa privada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor López Tena, escolti, si vostès adrecen una pregunta al Govern de la Generalitat sobre la política de peatges, li respon el conseller que té la responsabilitat sobre la política de peatges, i que sóc jo, no és el conseller Puig. Si vostès volien que els respongués el conseller Puig, l'haurien d'haver formulat d'una altra forma, molt diferent. O sigui, això ho saben vostès perfectament, perquè coneixen molt bé la dinàmica d'aquesta casa.

Per nosaltres, les qüestions fonamentals com a govern són dues. En primer lloc, que Catalunya controli les seves infraestructures estratègiques, que, com els deia abans, la majoria en aquest moment estan en mans de l'Estat, i, alhora, que disposem dels recursos econòmics suficients, i que són nostres, per poder fer una política també correcta i poder corregir aquesta situació que genera aquest greuge entre la ciutadania de Catalunya, que nosaltres comprem i que, a més, doncs, és un greuge que l'hem fet nostre des de sempre, no ara.

De fet, conscients d'aquesta realitat, el Parlament de Catalunya fa molt temps que hi està treballant a través del grup de peatges; un grup que, per exemple, ha facilitat que es poguessin produir rescats selectius de peatges en algunes vies, que busca l'homogeneïtzació també dels peatges o que ha impulsat el nou sistema de tarifació, que té en contra, per exemple, la reiteració entre altres elements.

Ara bé, pensi que el dia que nosaltres puguem disposar dels nostres recursos i controlem les nostres infraestructures estratègiques...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la Conferència Sectorial d'Educació.

Pregunta

al Govern sobre la Conferència Sectorial d'Educació (tram. 310-00203/09)

La formula la il·lustre senyora Ramona Barrufet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, presidenta. Consellera, la complexitat del context econòmic en què estem immersos, una economia sense creixement, la dificultat i gestió del dèficit i dels deutes heretats obliguen una contenció d'aquests dèficits i una reducció del deute prioritzant despeses per tal de poder garantir prestacions i serveis bàsics. El realisme s'imposa a les accions i a les reaccions, i calen actuacions responsables; anar contra el mur significa estavellar-se.

S'han de quadrar comptes per pures necessitats i no pas per voluntats. Quadrar comptes i aconseguir la consolidació fiscal, sí, però, pel que podem saber de les mesures anunciades pel Ministerio de Educación, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens planteja unes reflexions, interrogants, al voltant del respecte cap a la voluntat d'autogovern, cap a l'aspecte competencial vers l'eficàcia. Per voluntat d'autogovern, les administracions serioses volen estar a les verdes i a les madures. La voluntat d'autogovern pot acceptar ajustaments, però sempre gestionats des del respecte al principi de subsidiarietat, la qual cosa garanteix un més alt nivell de benestar per als ciutadans.

Exercir la capacitat d'autogovern implica demanar responsabilitats pel tal que se'ns valorin les mesures d'ajustament que ja s'han pres de manera responsable buscant solucions que garanteixin la qualitat educativa des del coneixement de les realitats.

En qualsevol cas, les mesures han de respectar l'aspecte competencial de la Generalitat de Catalunya en l'empara del marc jurídic constitucional i considerar l'autonomia de gestió i organització dels centres educatius.

Sospitem un risc d'invasió de competències sense respecte cap a la voluntat i capacitat d'exercir polítiques

educatives pròpies, i qüestionem l'eficàcia de les mesures. La despesa no es pot modificar instantàniament, i considerem difícil, per no dir impossible, aconseguir un estalvi d'aquesta magnitud sense afectar la qualitat educativa.

Pensem que per garantir l'eficàcia és molt important comptar amb un ampli consens social, que sabem difícil i complicat, però que garanteix una menor acumulació de dificultats a l'escola. No és ni volgut ni desitjat per ningú reduir recursos assignats a l'ensenyament, i, en el cas de la seva irreversibilitat, les solucions, les polítiques a aplicar, poden ser del tot diferents.

Consellera, quina valoració fa el Govern de la Conferència Sectorial d'Educació celebrada recentment?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com sap, la valoració que en fa el Govern no pot ser una valoració positiva, i no ho pot ser perquè no és bona, la conclusió final d'aquesta conferència, ni per a Catalunya, ni per a la reducció del dèficit.

Miri, les conferències sectorials van néixer l'any 83 en una llei anomenada «de proceso autonómico». Vint anys després veiem que aquestes instàncies s'estan utilitzant per al *retroceso autonómico*. I li dic això després de conèixer i viure de prop tant les dinàmiques de les conferències sectorials d'èpoques socialistes com d'èpoques populars.

Sens dubte, el Partit Popular comparant amb altres èpoques ha decidit canviar la utilitat i l'orientació d'aquestes instàncies. I això és preocupant perquè la dinàmica i l'objectiu central, tal com preveu la mateixa norma de creació d'aquesta instància, diu que és l'àmbit on s'han d'examinar els problemes i buscar, conjuntament i de manera coordinada, la manera de fer-hi front. I, en lloc d'això, el que ens vam trobar va ser amb una imposició d'unes normes fixades per Reial decret sense haver participat en el diagnòstic, ni en la seva anàlisi, ni en les propostes més concretes.

Per altra part, quan la decisió final és l'elaboració i aprovació després d'una norma titulada Medidas de racionalización del gasto en el ámbito educativo, sembla que el títol és genèric i que hauria d'afectar tant les competències de l'Estat com les competències de les comunitats. Doncs, no, era *gasto autonómico*, perquè ni afecta la competència, ni la despesa del mateix Ministeri d'Educació, que és important, ni de tots els centres –o en podríem dir ambaixades educatives?– que té l'Estat arreu del món. Per tant, són moltes instàncies educatives les que també gestiona la mateixa Administració.

I, per altra part, no té en compte els mecanismes que ja havia establert de manera responsable l'Administra-

ció catalana, però també alguna altra Administració autonòmica.

Per tant, estem davant d'una actuació que ha quedat resumida en uns mandats en un reial decret, que entenem que no ajuden a fer front al dèficit, perquè el seu abast per al 2012 és trimestral, perquè no coneix ni té en compte el que ja s'ha fet, ni coneix la realitat després de tants anys de no gestionar el sistema educatiu, i ara voler entrar només...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...en aspectes pràcticament de gestió.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques d'eficiència i estalvi energètics.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'eficiència i estalvi energètics (tram. 310-00204/09)

La formula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor presidenta. Honorables consellers, senyor president..., sens dubte el factor energètic és important des de moltes perspectives, particularment des de tres perspectives.

Una és, indubtablement, un element de competitivitat. I aquest és un aspecte a tenir molt en compte: només cal veure quin és el cost de l'energia i quin és el seu impacte, doncs, en la nostra competitivitat com a país. L'altre és el factor ambiental. Nosaltres no estem en condicions d'anar, doncs, fent i fent més emissions de CO₂ a l'atmosfera, sinó que ens volem donar el compromís de reduir aquestes emissions. I encara hi hauria un tercer aspecte, no pas menor, que és equilibrar aquests dos juntament, doncs, amb quin és el preu final i la garantia que puguem donar..., la garantia de subministrament que puguem donar, en definitiva, al país.

Conscients que ahir el Govern va fer un pas important endavant, el que voldríem conèixer és, amb una mica més de profunditat –amb aquella profunditat que ens permet un torn, doncs, de pregunta–, el pla energètic que mira cap a l'horitzó, doncs, de l'any 2020; que posi el dit a la llaga amb aquests tres aspectes –garantia de subministrament, competitivitat del preu i el factor, evidentment, ambiental–, i, si poguéssim, que el Govern, doncs, ens fes una síntesi, hi insisteixo, en la mesura del temps que disposem.

Som conscients que aquest pla, doncs, s'emmarca en quin és el mandat de la Unió Europea, que fem nostre, que és aquest famós 20-20-20; és a dir que per al 2020, doncs, reduir en un 20 per cent el consum de l'energia, és a dir, ser molt més eficients, produir-ne un 20 per cent..., fins i tot crec que el pla va una mica més enllà, intenta anar una mica més enllà a través del que són les energies netes, del que són les energies renovables, i reduir, també, en un 20 per cent, doncs, quines són les emissions que de moment estem fent a l'atmosfera de CO₂. Voldríem conèixer, per tant, algun detall més al respecte.

I també, si m'ho permet, molt particularment, en allò que fa referència a un aspecte que té molt a veure amb aquesta qüestió, que és tota la qüestió de la biomassa, tota..., també, des de la particularitat de la biomassa tant forestal com agrària, que sé que és un subaparat, però que no és pas menor al respecte.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Honorable senyor diputat, senyor Espadaler, en efecte, el Pla de l'energia i canvi climàtic 2012-2020 està impulsat transversalment, des del punt de vista energètic, pel Departament d'Empresa i Ocupació i també pel Departament de Territori i Sostenibilitat amb altres departaments que han participat activament en la línia que vostè deia de l'horitzó, de la Unió Europea, 20-20-20; és a dir: reduir el consum energètic un 20,2 per cent, en aquest horitzó; reduir l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, fonamentalment CO₂, amb un 25,3 per cent, i també que les energies renovables representin en el mix energètic el 20,1 per cent del consum energètic brut final.

I també en la línia de la cimera de Hampton Court, la cimera europea que vostè recordava; és a dir, garantia i seguretat de subministrament, preu –cost– de l'energia per a famílies i per a empreses competitivament parlant, i, per altra banda, la sostenibilitat mediambiental.

Alguns trets significatius que vostè em diu? Bé. Constituir una reserva estratègica de gas, que no en tenim –sí en tenim amb petroli, però no amb gas–; impulsar les energies renovables, particularment l'edifica, més enllà dels cinc mil megawatts de potència instal·lada, introduint-hi l'energia eòlica marina *offshore*, flotant.

Per altra banda, la biomassa..., i aquí ja estem parlant més que qüestions energètiques de potència instal·lada, estem parlant efectivament de neteja de boscos en algunes comarques, qüestions de valorització de residus energètics de molt diversos tipus, etcètera.

També apostem, lògicament, per la cogeneració com un element de competitivitat industrial, i també per l'autoconsum, sota el concepte aquest de «balanç net». Òbviament, generació distribuïda, xarxes intel·ligents

o *smart grids*, sense oblidar la interconnexió que salvi l'illa energètica que representa... –en general Catalunya i algunes comarques molt particularment–, interconnexió elèctrica, línia de quatre-cents quilovolts, ja hi estem a tocar, Bescanó - Santa Llogaia, i ara ja anem cap a Europa –penso que en aquesta legislatura ja ho aconseguirem–, i també interconnexió gasística. Aquí encara anem pel camí, ja tenim el Medgaz, però tenim problemes amb la connexió Midcat, a França.

Òbviament, també, hem de canviar la filosofia, hem de passar de gestió de l'oferta a gestió de la demanda. I això vol dir: mobilitat sostenible, vehicle elèctric, transport de mercaderies, corredor mediterrani, hem d'anar a rehabilitació d'edificis i hem d'anar a unes administracions públiques que, via la compra pública, via el clúster d'empreses d'estalvi i eficiència energètica, permeti unes noves maneres d'actuar de l'Administració i dels ciutadans que permetin assolir aquests objectius 2020.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els indicadors del cinema doblat al català.

Pregunta

al Govern sobre els indicadors del cinema doblat al català (tram. 310-00205/09)

La formula la il·lustre senyora Marta Alòs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Alòs i Lòpez

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'altre dia vaig anar al cinema i vaig veure una pel·lícula amb matriu francesa que ha tingut molt èxit, doncs, arreu d'Europa, i la vaig veure en català.

Si algú m'estigués escoltant en aquest moment i no sabels la realitat de Catalunya, pensaria: «I en quin idioma el vol escoltar si no és, doncs, en la llengua pròpia de Catalunya en català?» I és lògic, doncs, que ho pensi així, qualsevol país del món, doncs, ho pot escoltar de dues maneres: o bé en la llengua pròpia de país o bé en versió original subtítulada; doncs, en català òbviament, no? Però aquí a Catalunya tot és diferent, no? Hi ha una realitat molt diferent. I la realitat és la que és i no possiblement la que ens agradaria que fos.

Una de les seves responsabilitats, de la seva conselleria, és la de desenvolupar polítiques per fomentar l'ús de la llengua catalana en tots els àmbits de la societat, i també la disponibilitat dels productes i serveis en català.

El nostre grup parlamentari, conseller, té molt clar que el cinema és un sector molt important per al foment de la nostra llengua i per a la seva normalització. I estem convençuts que també un dels objectius de la mateixa conselleria, pel que fa a l'àmbit, doncs, és afavorir les subtítulacions en català, i també, doncs, que el cinema pugui doblar al català to-

tes aquelles pel·lícules que no tinguin matriu catalana; una voluntat que aixopluga la Direcció de Política Lingüística i també l'Institut Català de les Empreses Culturals. És un objectiu, per tant, polític, legislatiu i, també, pressupostari, d'acord amb els agents empresarials i amb la mateixa societat.

Per això el volem felicitar per aquell acord que hi va haver, doncs, el mes de setembre amb el gremi d'empresaris i amb la Federació de Distribuïdors, Fedicine, i el mateix departament. Perquè ha donat uns fruits que ha fet que augmentin, doncs, els espectadors amb un nombre de 176.000 persones. Si no vaig mal errada, això multiplicaria en tres, doncs, una xifra només de..., en sis mesos de diferència.

De ben segur, conseller, que, tot i que la situació ha millorat, doncs això diríem que no ens satisfà i que voldríem anar molt més lluny. Per tant, la pregunta és..., seria quin balanç fa el Govern amb relació als darrers indicadors publicats en matèria de cinema doblat al català.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora..., honorable presidenta. Diputada, bé, el balanç és necessàriament positiu. Vostès van prendre un acord aquí, l'any 2010, on es van fixar unes regles del joc, una llei que ha estat enormement positiva, afegint-hi unes bones dosis de sentit comú, que és el que calia per aplicar bé la llei, i posant-hi, doncs, la perseverança necessària a la recerca d'acords. Això, més la confiança en els ciutadans, que estàvem segurs que anirien al cinema i consumirien cinema en català, doncs, com ho fan en tots els altres àmbits de la nostra vida social i cultural, havia de donar com a resultat l'inici d'un procés, d'un camí que ens ha de conduir a l'èxit –ja ho està sent– i al resultat desitjat.

Vostè mateixa ho ha dit, certament, en aquests encara no sis mesos han succeït coses importants: allà on hi havia seixanta mil espectadors de cinema doblat s'ha passat a 285.000; allà on hi havia una quota de mercat del 0,63 ha passat a una quota de mercat del 2,91, pràcticament del 3 per cent. Per tant, si seguim, allà on hi havia fins i tot una recaptació de poc menys de, si no ho recordo malament, 300.000 euros ha passat a una recaptació de 2 milions i escaig d'euros. Per tant, tots els indicadors posen en relleu que estem en un camí correcte.

Això fa pensar que aquesta voluntat que la llei expressava dels set anys per aconseguir unes determinades quotes es podrà aconseguir. Si tot va normalment, l'aportació del doblatge, del cinema doblat, el cinema que es podrà veure en català, aviat estarà entre el 20 i el 30 per cent. Si a això hi afegim després el cinema produït a Catalunya i hi afegim després el cinema doblat de producció europea, probablement l'estàndard

de cinema que es veurà en català a Catalunya estarà fins i tot per sobre del que són els consums en tots els àmbits culturals del nostre país. Tinc la impressió, per tant, que, tal com vostè deia, el camí iniciat és exitós. Crec que tenim la complicitat de tot el sector del cinema a Catalunya, i això ens ajuda notablement.

No cal que li digui que el pas següent serà un altre aspecte que la llei posava sobre la taula, que era l'acord del sector, l'acord en l'àmbit del cinema per potenciar la producció de cinema en català i alhora, per tant, el desplegament de més pel·lícules en versió original en llengua catalana. Aquest acord, el presentarem ben aviat, i espero que sigui el complement necessari perquè tot el que fem acabi obtenint els rèdits, els objectius, buscats.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció.

Pregunta

al Govern sobre el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 310-00201/09)

La formula la il·lustre senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, davant el moment actual, on hi ha hagut un increment dramàtic de les necessitats socials, té previst el seu Govern presentar, tal com es va aprovar en el Ple extraordinari de les retallades, un projecte de llei abans de finalitzar el 2012 que contingui una revisió global de la renda mínima d'inserció?

Una altra consideració, senyor conseller. En el fins ara pressupost del 2012 hi ha previst que siguin beneficiaris del PIRMI 18.000 persones, quan a finals del 2011 eren prop de 25.000. Ens podria explicar com han calculat aquesta retallada, després de veure que cada cop són més les persones amb menys recursos econòmics?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, en efecte, com sap, el Programa interdepartamental de renda mínima d'inserció, creat per un govern de Convergència i Unió els anys noranta, a data d'avui està ja en funcionament després que el vam ressituat, perquè certament estava deixat de la mà de Déu.

Nosaltres volem presentar ara un pla de polítiques actives que reinsereixi socialment, laboralment, cívica-

cament, aquestes persones, i per tant per aconseguir l'objectiu d'un programa integral, que és un dret, rebre una prestació econòmica, i uns deures, entre altres entrar en un programa d'inserció, ja que antigament, amb el Govern anterior, no hi havia cap –cap– beneficiari d'aquesta prestació econòmica que tingués dissenyat un programa d'inserció cívica, social o laboral.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marisa Xandri Pujol

Honorable conseller, és cert que s'han pres diverses mesures respecte a la renda mínima al llarg d'aquests darrers mesos, però trobem a faltar un espai de diàleg en què participin els agents i les entitats socials, un espai en què es pugui tractar en profunditat d'aquesta qüestió per tal d'arribar a les solucions més adients en el moment en què ens trobem. Es tracta d'elaborar un nou marc normatiu tenint en compte els perfils de les persones que reben la prestació; casos socials, laborals i crònics.

A més de potenciar la vessant econòmica, cal potenciar la formativa i la d'inserció social i laboral de tal forma que sigui més equitativa, justa i sostenible.

I un breu comentari, que a aquest grup no ens ha passat per alt: el fet que el Govern hagi pagat noranta mil euros a l'ETT Randstadt per revisar el sistema de renda mínima durant els mesos d'agost, setembre i octubre de 2011.

Senyor conseller, considera adient que es faci una despesa d'aquesta magnitud tenint en compte el nombre de funcionaris de què disposa la Generalitat, que paguem entre tots i que estan perfectament capacitats per fer aquesta tasca?

Finalment, des del Partit Popular lamentem que el Govern s'hagi limitat a restringir l'accés a la renda mínima per estalviar diners sense abordar la reforma en profunditat acordada i reclamada per tots els grups parlamentaris des de fa anys. Per aquest motiu, demanem que la reforma de la renda mínima esdevingui un dels objectius prioritaris del Govern per a aquest any 2012.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, en primer lloc, efectivament, per posar en ordre el programa vam demanar la col·laboració d'altres entitats, per exemple l'Associació de Paraplègics i Discapacitats de Lleida, que van atendre, vint-i-quatre hores sobre vint-i-quatre, les línies telefòniques de les persones que perceben el PIRMI. Vostè ho pot consultar, com a lleidatana que és.

Per altra banda, miri, a aquest programa hi hem dedicat l'any passat més de 170 milions d'euros. Pensem que el darrer Govern, l'any 2010, n'hi havia pressupostat 99. I ara estem pendents de veure què fa el Govern de l'Estat, del Partit Popular, amb els pressupostos, perquè resulta que aquesta és una política que hauria d'estar atesa per l'Estat a través de la renda activa d'inserció, i a partir de la ineficiència de la gestió de la renda activa d'inserció de l'Estat és que aquestes persones amb risc d'exclusió social s'acullen al Programa de la renda mínima d'inserció.

Sap, en els pressupostos generals de l'Estat, com estan aquestes partides? Miri, començaré pels centres especials de treball de discapacitats. La partida que hi ha incompleix fins i tot la llei de l'Estat, que obliga al 50 per cent del salari mínim interprofessional. I la senyora ministra, la senyora Báñez, em diu que atengui menys discapacitats perquè els diners que hi ha són aquests –són aquests.

I pel que fa referència a la inserció social, laboral i cívica, l'any passat teníem a la conferència sectorial 265 milions d'euros que aquest any no tenim, 265 milions d'euros que el Govern de l'Estat, del Partit Popular, ha esborrat –ha esborrat.

Nosaltres tenim tota una política de desplegament amb ajuntaments, amb entitats cíviques..., que no disposaran d'aquests recursos. Si arreglem aquesta qüestió, podrem assolir els objectius de la reinserció social, laboral i cívica dels beneficiaris del programa PIRMI.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de salut.

Pregunta

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de salut
(tram. 310-00207/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. President, consellers, el Govern de Catalunya ha liderat les retallades pressupostàries en salut de l'Estat: 14 per cent menys de pressupost en dos anys, retallada que té repercussió en la qualitat dels serveis i en l'equitat de l'accés i que ha provocat retard diagnòstic i terapèutic, pèrdua de múltiples llocs de treball, rebaixa de sous dels professionals i pèrdua, en definitiva, d'activitat econòmica i repagaments. I ara, més retallades des del Govern central i encara més repagaments.

Conseller, quin és el capteniment del Govern davant les mesures contemplades al Reial decret llei 16/2012, publicat ahir?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat Sabaté, miri, les mesures del Govern de l'Estat pretenien contribuir a millorar la situació de despesa sanitària de les comunitats autònomes, de Catalunya també. Creiem que aquestes mesures són insuficients per a aquest objectiu que es marcaven dels 7.000 milions al conjunt de l'Estat, i són de complexa aplicació i de difícil pronòstic en el seu assoliment en tots i cada un dels aspectes. Per tant, aquesta és la valoració primera que li puc fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, no és només el decret de les retallades; és el decret de la supressió del sistema nacional de salut i del dret universal a l'assistència sanitària; legitima la recentralització cap al ministeri de gairebé totes les competències en matèria de salut de la Generalitat, i també malmet, i en fa trossos, l'únic document oficial que ens acredita com a ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és la targeta sanitària.

Li reclamem, conseller, que defensi l'autogovern de Catalunya. Es fa cada dia més palès que hi ha dues maneres d'entendre l'Estat: la nostra, conseller, i voldria que també fos la seva, que respecta les comunitats autònomes i les seves competències i que veu en la diversitat un enriquiment, i la del Partit Popular, que vol homogeneïtzar-ho tot: targeta sanitària, central de compres única, catàleg estatal de productes, registre de professionals sanitaris, etcètera.

El decret llei no té pèrdua, conseller. S'ha de tenir la condició d'assegurat per tenir dret a l'assistència. Un fill de vint-i-set anys que no ha percebut l'atur i no troba feina ha d'inscriure's com a beneficència. S'ha de pagar el transport sanitari programat, el material d'ortopèdia... Més repagaments. Tot això avui, precisament avui, conseller, vint-i-sis anys després de l'aprovació de la Llei general de sanitat de 1986, impulsada per Ernest Lluch.

I amb una mesura clarament populista, el Govern de l'Estat qüestiona l'assistència sanitària dels turistes i els immigrants empadronats sense residència fiscal. Tot un obús al sistema de salut, que no té ni en compte la Directiva europea d'assistència sanitària transfronterera.

El Parlament de Catalunya el 2010 aprovà la Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut. Era la primera llei dins l'àmbit estatal que universalitzava l'accés a la sanitat pública. I fou aprovada per unanimitat, recordi-ho. Cap circumstància personal era motiu de diferència per exigir un dret reconegut com a universal.

Conseller, assistim amb perplexitat i indignació a la més gran escapçada de drets en matèria de salut que mai s'ha conegut en democràcia. Almenys...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Josep M. Sabaté Guasch

...retiri l'euro per recepta.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Sabaté, jo li asseguro que el Govern de Catalunya i aquest conseller defensaran un model sanitari que és propi del nostre país, i de què els progenitors en aquests moments estan asseguts al Govern i aquells que van ajudar aquest sistema i el seu desplegament estan asseguts a l'oposició. Per tant, aquest és un model propi d'aquest país, i el defensarem allà on sigui i de la millor manera possible. De totes maneres, jo el que recomanaria de moment és que no fem una lectura alarmista d'un primer document i una lectura superficial del que conté aquell document. Li asseguro que farem una defensa política d'aquest decret.

Però permeti'm que li digui alguna cosa al respecte. Nosaltres ja vam fer arribar quan en vam tenir coneixement –coneixement no formal, perquè no hem tingut coneixement fins ahir, que es va publicar el decret, del contingut– una exposició molt clara sobre el preàmbul. Nosaltres creiem que el preàmbul és absolutament injust –injust– de titllar el sistema nacional de salut d'Espanya, i especialment el català, d'ineficient, de no saber prendre mesures de gestió, i especialment, hi insisteixo, amb aquest últim any que ens ha tocat viure. Nosaltres serem prudents, en això. Analitzarem cada una de les mesures des de l'àmbit jurídic, des de l'àmbit competencial, des de l'àmbit econòmic i sobretot des de l'àmbit sanitari, que és el que ens preocupa.

Per tant, el que sí que vull dir-li és que defensarem això i que ja d'antuvi podem dir amb tota claredat que des del punt de vista tècnic i econòmic és absolutament insuficient per a la finalitat que perseguia. Vostè sap tan bé com jo quins són els números del Departament de Salut. Vostè pot fer perfectament una extrapolació de què significa en termes d'estalvi o en termes de no-despesa l'impacte dels copagaments de farmàcia, i per tant sap que això ni s'ajusta a la part proporcional que li tocarien dels 7.000 milions a Catalunya.

Per tant, no solament el llegirem en aquest sentit, sinó que veiem que la finalitat primera que perseguia, que era contribuir a equilibrar el dèficit de les comunitats autònomes per via de l'estalvi sanitari, difícilment l'assolirà. I no ho dic jo, sinó que ho diu la majoria...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...d'experts i de gent que haurien de gestionar aquest decret per fer-lo realista.

La presidenta

La darrera pregunta al Govern és sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria d'educació.

Pregunta

al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria d'educació
(tram. 310-00208/09)

La formula l'il·lustre senyor Daniel Font, del Grup Parlamentari Socialista.

Daniel Font Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, estem molt i molt preocupats per l'alt nivell de coincidència que darrerament ha mantingut el Govern de CiU amb els postulats del Govern central del PP. Com vostès saben, s'han produït dues tongades de declaracions del ministre Wert, que ha sembrat el desconcert a tort i a dret. Una d'aquestes tongades fins i tot s'ha concretat en un real decret llei aprovat a Madrid dijous passat a corre-cuita.

Entenem que el Govern de CiU i vostès mateixos, senyora consellera, són ben lliures d'escollir els amics que vulguin, però a efectes nostres té significació constatar que aquests amics de vostès, que els sustenten a vostès en el Govern de Catalunya, impulsen un atac frontal contra l'educació en aquest país. Vostès i el PP coincideixen en la Llei d'estabilitat, per exemple; coincideixen també en la reforma laboral; coincideixen també en l'amnistia fiscal. De fet, coincideixen en moltes i moltes coses.

Senyora consellera, estem interessats a saber si aquesta coincidència bàsica entre vostès i el Govern central del PP arriba també a l'educació. Coincideixen en les concepcions i les mesures que impulsa darrerament el Govern central del PP en matèria d'educació?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, entenc que no ha pogut modificar l'enunciat de la pregunta, perquè si m'ha escoltat en la resposta que he fet en la pregunta d'un altre grup, del nostre grup, no crec que em pugui formular la pregunta que m'acaba de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, vostè sembla que avui, en la intervenció anterior i a la premsa, ha volgut donar algunes garanties. Ha vingut a dir que està d'acord en algunes coses, que en altres no està d'acord, o que potser s'haurien de flexibilitzar alguns dels supòsits del Govern central.

Però la realitat de les coses és que vostè s'ha queixat dels aspectes competencials, bàsicament, però no s'ha queixat, en canvi, d'allò que afecta directament la gent i els afectats, com la desaparició pura i dura d'ajuts i beques.

«Hi ha envaïment competencial», ha dit, però, en canvi, senyora consellera, han votat la Llei d'estabilitat a Madrid, que assegura aquest envaïment competencial. Per què l'han votat, aquesta llei, vostès, que assegura l'envaïment competencial també en educació. Em vol explicar per què l'han votat? És que ja els està bé un 20 per cent més de nens i nenes en els grups classe o la intenció d'escamotejar 10.000 milions d'euros més als serveis bàsics del país?

Ens diuen que volen mantenir la xarxa d'escoles bressol, per exemple, però, en canvi, vostè, senyora consellera, en parla malament a tot arreu on va i sempre que pot. La qüestió és si en aquest assumpte, com en els altres, coincideix també amb el ministre, que ha dit lliament i planament que s'ha de prescindir de les escoles bressol.

Senyora consellera, amb relació a les mesures del Govern central, hi insistim, permeti'm, fins on arriba la seva coincidència real amb el Govern central? Vol dir que no ens estan dient tota la veritat?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Una prèvia: rectifiqui, si us plau, això que allà on vaig parlo malament de les llars d'infants, perquè em sembla intolerable.

Segona: se li ha vist molt, senyor diputat, i ja ho sabem, però tant no, que confon els desitjos amb la realitat. Fixin-se que vostè té una amnèsia considerable. Aquí només hi ha hagut un pacte, realment, que ha determinat el que ha passat després; un pacte que es va fer entre PSOE i PP per modificar la Constitució. Aquest pacte, vostès, a més, l'han anat demostrant després amb altres mesures, com els darrers acords en aquest Parlament.

Catalunya té un model propi d'educació a base de construir un model aprofitant al màxim les seves competències. I ara vostè barreja aquest element tan pri-

mordial per nosaltres, garantia de qualitat, de cohesió i d'identitat, per elevar-ho a un altre nivell polític.

Miri, hi ha lleis que sense Convergència i Unió s'aprovarien igual, però hi ha lleis, senyor Font, que si el PSOE i el seu partit no les votessin no s'haurien votat mai.

Faci, si us plau, memòria, situi's bé i centri el debat educatiu allà on pertoca. Analitzi bé el que he dit amb relació a la conferència d'educació i al contingut del real decret, i veurà que les seves il·lusions no poden ser confirmades.

La presidenta

A continuació, farem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible intervenció de Catalunya i sobre les mesures del Govern per a evitar-la (tram. 317-00129/09)

La primera pregunta és sobre la situació política. I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, aquesta mateixa setmana, aquest dilluns, vostè va anunciar que si Catalunya era intervinguda avançaria eleccions a Catalunya. Lluny de col·laborar en l'estabilitat, en la tranquil·litat i a sortir d'aquesta crisi, vostè no fa més que posar encara més incertesa a la política i a l'economia catalana.

Li pregunto, senyor Mas: vostè creu que estem a punt de la intervenció, realment?, creu que podem ser intervinguts, a Catalunya, com va dir l'altre dia? I, si és així, quines mesures pensa prendre, urgents, perquè Catalunya no sigui intervinguda, que, com vostè sap millor que jo, seria el caos no només a Catalunya sinó a tot Espanya.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo espero que no sigui així, desitjo que no sigui així i confio que Catalunya no serà intervinguda. I, com vostè sap, el Govern està fent tot el possible perquè això sigui d'aquesta manera, és a dir que no hi hagi aquesta intervenció externa, no?, igual que l'Estat espanyol se suposa que està fent el possible per no ser intervingut per part de la Unió Europea.

Dit això, el que sí que aprofito per recordar és que hi ha una senyalització amb el dit per part del Govern espanyol, en tota regla, respecte al que en diuen «la disbau-

xa i el desgavell de les comunitats autònomes». I això, plantejat així, em sembla simplista, exagerat i injust.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. President, jo puc coincidir en l'anàlisi simplista, però sí que és cert que vostè té instruments i mesures que encara no ha posat en marxa.

Resulta que estem a punt de la intervenció i vostè amenaçava, ho deia l'altre dia, amb aquestes eleccions anticipades, però resulta que a Catalunya no s'ha fet una reforma de l'Administració pública.

Resulta que, a Catalunya, el Servei d'Ocupació de Catalunya, que ocupa, o desocupa, més aviat, a dos de cada cent catalans, és a dir, el 98 per cent de catalans no aconsegueixen feina a través del nostre Servei d'Ocupació, i vostè, un any i mig després, pràcticament, de governar, ni l'ha tocat, senyor Mas, ni l'ha tocat!

Vostè no ha reformat l'Administració pública ni ha reduït l'Administració pública. Vostè té encara 41 consells comarcals, 948 municipis, 4 diputacions que hi han a Catalunya, que no depenen d'aquí però bon debat podem fer a tot Espanya d'això; vostès tenen 400 milions destinats a mitjans de comunicació públics i concertats a Catalunya. Serem intervinguts i tindrem tota aquesta disbauxa, jo sí que ho dic, disbauxa, de duplicitats administratives i polítiques?

Senyor Mas, no podem anar cap a la intervenció... Vostès només toquen la sanitat, l'educació i els serveis socials, i les estructures polítiques, la partitocràcia, tot allò que es pot reduir i que està en mans de la Generalitat, vostès no ho fan –i el Servei d'Ocupació. Li ho repeteixo, aquest Govern no està reformant prou per no arribar a aquesta intervenció.

Sentint el senyor Homs, avui mateix, i llegint-lo, sembla que a alguns fins i tot els interessi allò de «quanto peor, mejor». Doncs, jo crec que no, que com pitjor, pitjor; com pitjor estiguem pitjor anirem. I, evidentment, una intervenció de Catalunya o de qualsevol comunitat autònoma, o de l'Estat per part d'Europa, seria dramàtic per a tots els ciutadans espanyols i catalans en concret.

Per tant, senyor Mas, reformi, busqui amb caràcter d'urgència acords parlamentaris per fer aquestes reformes, no ho vulguin fer sols, faci-ho amb la cambra, i intentem sortir d'aquesta.

I m'ofereixo, com el nostre grup, per intentar sortir d'aquesta, però reformant les coses, no només quedant-se amb els braços parats i retallant només en sanitat i educació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo li demanaria una mica de rigor en l'anàlisi, perquè quan vostè diu que només es retalla en sanitat i educació està enganyant la gent. L'actual Govern de la Generalitat, i vostè ho sap molt bé, ha disminuït el pressupost en tot. «En tot» vol dir «en tot»: a tots els departaments, a totes aquestes senyores i senyors que estan asseguts en aquesta primera fila, que són les conselleres i els consellers, a tots els departaments hi ha hagut reducció de pressupost, no només a sanitat i a Ensenyament. Per tant, siguem rigorosos. És més, a sanitat, Ensenyament i Benestar Social i Família hi ha hagut molta menys reducció en termes relatius que no pas en els altres departaments, començant pel de Presidència, que és el que s'ha retallat més, en percentatge, el que més, que inclou, per cert, una cosa que vostè deia, que són les transferències a la Corporació de Mitjans Audiovisuals, per tant, TV3, Catalunya Ràdio, etcètera.

Aleshores, vostè diu: «Reformes.» Doncs, escolti'm, el primer que va fer aquest Govern quan va entrar a funcionar, el primer que va fer, va ser començar a escapçar tot el que eren càrrecs polítics, càrrecs de confiança, personal eventual, organismes, etcètera. Va ser el primer que vàrem fer. I per què vàrem fer això i ho continuarem fent, en la línia del que vostè demana? Per una raó molt senzilla, perquè volíem donar exemple que, si havíem de demanar sacrificis a tothom, els primers que havien de començar amb aquests sacrificis i amb aquestes renúncies..., era el que era l'estructura política de la Generalitat. Això s'ha fet amb tota intensitat. Li puc donar xifres, i vostè les coneix molt bé.

Ara, li dono la raó en una cosa: aquesta és una feina que no s'acaba mai del tot, això no s'acaba mai del tot. Per tant, s'ha de continuar i s'ha de continuar, també, amb aquesta reforma que vostè diu d'organismes, també amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, com vostè diu, que, en algun sentit, doncs, històricament ha demostrat que podia fer les coses amb un major grau d'eficiència que nosaltres, també, òbviament, busquem.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sentiment d'assetjament per l'actitud del Govern de l'Estat i sobre les mesures previstes amb relació a l'impagament del deute amb Catalunya (tram. 317-00130/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Mas, jo li ho volia preguntar, evident-

ment, perquè sembla que l'única solució que té el seu Govern davant de l'atzucac en el qual estem és eleccions anticipades, però ja li han fet aquesta pregunta...

I li voldria fer una altra pregunta. Vostè, com a president de la Generalitat, se sent assetjat per les actituds del Govern espanyol?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, sobre el tema eleccions anticipades, voldria simplement aclarir una cosa. Jo no és que les vulgui..., ni les busco, ni les desitjo. Simplement, crec que si en algun moment es produís una intervenció, per part de l'Estat, de Catalunya, ja no hauríem de respondre com a govern o com a Parlament, hauríem de donar la veu al poble. Només dic això –només dic això.

Sobre si em sento assetjat o no, això, com vostè comprendreu, ja és una valoració molt entre psicològica i emotiva, no? Jo el que li diria és que em sento tremendament preocupat per algunes decisions que s'estan prenent, comprénent l'abast de les dificultats que hi ha, també, en el conjunt de l'Estat espanyol, més o menys com tenim a Catalunya. I per tant me'n puc fer càrrec, d'això. Però, fins i tot comprénent això, crec que algunes decisions que es prenen no són precisament les que ens convenen, i, òbviament, des d'una òptica catalana, tampoc.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, jo crec que sí que s'hauria de sentir assetjat, com s'hi senten milers i milers, per no dir «centenars de milers», de catalans i catalanes. Quan sabem, fa pocs dies, que el senyor Rajoy té 268 assessors al seu Ministeri de la Presidència; quan ens assabentem que el Govern espanyol ha decidit que als alts càrrecs i funcionaris de l'Estat no se'ls reduirà ni un euro; quan veiem que a Catalunya se li retalla el 45 per cent de les inversions en infraestructures; quan a més a més veiem, en definitiva, els privilegis que tenen la casta funcional del Govern espanyol i de l'Estat, és a dir, les 500.000 famílies de Madrid que viuen del centralisme –que viuen del centralisme!–, hi ha motius a Catalunya per sentir-se assetjat. Quan ens diuen que haurem d'augmentar els alumnes a cada aula, la ràtio d'alumnes –això va en decrement de la qualitat educativa–; quan, a més a més, plou sobre mullat en l'àmbit de la sanitat i hi ha una doble retallada sobre els usuaris, hi ha gent a Catalunya que se sent assetjada.

Per tant, senyor president, vostè diu: «Si ens intervenen, haurem de fer eleccions.» Crec que hi hauria

d'haver altres sortides. I sortides de país. I vostè sap que pot comptar amb una alternativa en aquesta cambra i que no estarà sol. I no li ho dic com a retret, li ho dic com una observació fidel al país i lleial al país.

Però vostès s'obstinen, en definitiva, a continuar amb un guió. Perquè, senyor Mas, han d'entendre, vostès, Convergència i Unió i el partit que dona suport al Govern i el seu Govern, que no funciona el guió que havien previst vostès. Hi ha una majoria absoluta; que l'esmena a la totalitat del senyor Duran, escolti, els rellisca; l'esmena a la totalitat dels pressupostos del senyor Duran els rellisca! I vostès han de saber que hi ha un canvi de guió. No poden estar votant la Llei d'estabilitat pressupostària i després queixar-se que els poden intervenir. Hi ha una alternativa. I, després de les eleccions..., facin-les, si les desitgen i les volen fer, però després de les eleccions tot continuarà igual.

I, per tant, senyor president, crec que el temps s'acaba, estem contra rellotge, el que hi ha és un atac frontal per part del Partit Popular i del Govern espanyol cap a Catalunya, cap a les seves institucions i cap a la seva gent; que estem tocant os, ja hem tocat os, en moltes famílies, en moltes empreses i en molta gent, i veiem com, a nivell centralista, a nivell de l'Estat, els seus privilegis no disminueixen.

Què pensa fer, senyor president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Vostè diu que el guió no ha canviat gens. Bé, escolti'm, de tota manera, fixi's en un detall: el Partit Popular ajuda que els pressupostos de la Generalitat de Catalunya vagin endavant. Tot podria fer pressuposar que nosaltres, en aquest cas, el Grup de Convergència i Unió, hagués de fer el mateix a Madrid, no? Aquest seria el guió establert. Doncs, no ha passat així; hi ha una esmena a la totalitat dels pressupostos. Es fa per gust? No. Es fa per tot allò que vostè estava denunciant. Perquè, còmode, no ho és, això; no forma part del guió lògic, i així es denuncia per part d'alguns, però, en canvi, es fa, trencant el guió normal.

I per què? Per allò que vostè deia molt bé, perquè hi ha tota una sèrie de coses que no s'entenen. No s'entén que amb aquests pressupostos generals de l'Estat el territori que surti més castigat, quant a inversió pública, quant a disminucions, sigui Catalunya. No s'entén. No s'entén que no es paguin els deutes amb Catalunya, que el mateix Partit Popular de Catalunya ha reclamat moltes vegades que es paguin, per altra banda. No s'entén, això. I no s'entén –permeti'm que estengui una mica la intervenció– que això mateix que fa el Partit Popular ho fes exactament, el mateix, el Partit Socialista, és a dir que tampoc pagués el deutes amb Catalunya.

Aquesta és la situació, no? Aleshores, a partir d'aquí, doncs, escolti'm, el que farà el Govern és el que crec

que està fent en aquest moment; és defensar-se, defensar el país, establir un guió –vostès saben que el tenim perfectament establert, en vaig parlar l'altre dia amb el president del seu partit–, que és el tema del pacte fiscal. Això es votarà en aquesta cambra abans..., vaja, en aquest torn de sessions, per tant, abans de les vacances d'agost, i espero que aquest sigui el guió definitiu per a aquest any, que serà una resposta clara i contundent per part de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els motius de la possible intervenció de Catalunya
(tram. 317-00133/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, vostè ho ha dit, l'Estat acusa les comunitats autònomes de disbauxa, amenaça amb la intervenció. I jo aquí li vull fer un oferiment i una pregunta. L'oferiment és que pot comptar amb la nostra fermesa davant dels atacs de Madrid i aquests anuncis d'intervenció.

Però la pregunta és: per què creu, vostè, que ens poden intervenir i en què se sent vostè responsable, si és que ho és en alguna cosa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo, en primer lloc, li agraeixo la seva actitud de col·laboració. Si ens hem de defensar junts, millor que ho fem els màxims possibles. Això és evident, no? Per tant, li agraeixo aquesta actitud i aquesta declaració positiva en aquest ple del Parlament.

I després dir-li que no és que jo em senti en aquest sentit especialment assenyalat per part del Govern central, des d'una òptica catalana. Crec que el Govern espanyol està agafant una deriva que és: els responsables i culpables de tota aquesta disbauxa a nivell de l'Estat són les autonomies. Aquest és el guió. I no només es diu això dintre d'Espanya, sinó que, a més a més, es trasllada fora d'Espanya; ho traslladen en el conjunt de la Unió Europea.

Ho torno a dir: segur que a nivell autonòmic hi ha coses per ordenar, coses per controlar i coses per fer millor –segur. A Catalunya hem procurat fer-ho tan bé com hem sabut fins ara. Ara, és evident que el problema de

l'Estat espanyol no és només el que passa a les autonomies. I aquí és on el Govern central es treu les puges de sobre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies. President, coincideixo parcialment amb vostè, té raó: el Govern central es treu les puges de sobre. Però hi ha un segon problema: el marc de les lleis que s'aproven.

Les lleis que s'han aprovat en el Congrés dels Diputats –entre aquestes la Llei d'estabilitat pressupostària, en el seu article 19, en el seu article 20 i en el seu article 21– permeten intervenir les comunitats autònomes. I allà ha comptat amb la fermesa del Grup d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida. Amb qui no ha comptat és amb la fermesa del Grup de...?, de Convergència i Unió.

I el problema és que vostès han compartit el detall amb el Partit Popular. El detall que es pugui negar l'emissió de deute de la Generalitat. El detall que es fixa un repartiment del deute entre Generalitat i Estat a favor clarament de l'Estat.

El problema de fons és que vostès lamenten que ens puguin intervenir, però vostè és partícip; és, si m'ho permet, coautor intel·lectual i material de la llei que ens permet intervenir. I aquesta és la greu contradicció. Vostès aproven la cotilla, la camisa de força que permet que l'Estat intervengui la Generalitat.

I, miri, jo crec que Catalunya té un problema –en té molts, però en té un, de principal– i és que fins ara Convergència i Unió, a Madrid, no ha tingut com a prioritat ni Catalunya ni els catalans, perquè ha aprovat dotze dels tretze reials decrets llei que afecten la vida dels catalans, perquè han avantposat interessos econòmics per davant dels interessos de país i dels interessos de la seva gent. I la conseqüència és que tenim doble impost de la malaltia, que tenim doble apujada de taxes. No sé si s'acabaran negant, com ha dit el senyor Recoder, de forma positiva a la imposició que els immigrants irregulars no puguin tenir assistència sanitària. Nosaltres el que creiem és que avui cal un canvi d'actitud radical.

Miri, saben en què coincideixen els dirigents del PP i els dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol a Madrid? Que mentre Convergència i Unió governi Catalunya, Catalunya no serà un problema. (*Veus de fons.*)

A vostès, se'ls diu que sempre s'han mogut en l'ambigüitat, i jo el que dic –ho deia també ahir en Josep Ramoneda– és que avui vostès es mouen en la més absoluta de les contradiccions. I això és el que vostès han de solucionar.

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, li estalvio les percepcions sobre el que a Madrid es deia del Govern anterior de la Generalitat, perquè entrariem en un debat que segurament a vostè, a més a més, no l'afavoriria gaire.

Dit això, doncs..., vostè em diu, insisteix molt en el tema de la Llei d'estabilitat. Li explicaré perquè es va votar a favor això, perquè té una raó de ser. Primer, que les comunitats autònomes puguin ser intervingudes no ve d'aquesta llei d'estabilitat, ve de la Constitució espanyola. La Constitució espanyola permet la intervenció de les comunitats autònomes, primer punt –primer punt.

Segon punt, aquesta llei es va votar a favor per una raó que vostè a més a més hauria de compartir, que és que en el moment en què hi hagi superàvit a la Generalitat, tal com estava formulada aquesta llei, si no l'arribem a esmenar, tots els superàvits fins a l'any 2020 s'havien de destinar a reduir el deute acumulat. Per tant, ni un euro a polítiques socials, ni un euro per a crear llocs de treball, ni un euro per a fomentar l'economia, ni un euro per a polítiques lligades a l'educació o la sanitat. Res es podia destinar a això, perquè tot s'havia de destinar, d'acord amb aquesta llei, a reduir l'endeutament fins a l'any 2020. És a dir, una hipoteca brutal sobre les espatlles dels ciutadans de Catalunya, que haurien vist no com la crisi s'allargava una mica, sinó com es perpetuava fins a l'any 2020.

Si nosaltres podíem aconseguir evitar això, senyor Herrera, ho havíem d'evitar. El que passa és que per a evitar aquestes coses s'ha de tenir un punt de coratge i molt poca –molt poca– demagògia.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'anunci d'un possible avançament de les eleccions (tram. 317-00131/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, avui sembla que no serem gaire originals en la pregunta, donada la importància de les seves declaracions i del que vam sentir

tots els catalans el dia de la diada del patró de Catalunya, el patró Sant Jordi.

Jo li vull preguntar, senyor president, vostè creu que és positiu per a la recuperació econòmica de Catalunya i de la resta d'Espanya que el president de la Generalitat estigui parlant d'avançament d'eleccions anticipades, tot just després de divuit mesos d'unes eleccions en el nostre país?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè creu, senyora Sánchez-Camacho, que és normal que el Govern espanyol es passi tot el dia assenyalant amb el dit la irresponsabilitat de les comunitats autònomes, que moltes vegades, com en el cas de Catalunya, estan fent més política d'austeritat que no pas el Govern espanyol, i estan assumint més lideratge i ho estan fent amb més coratge? Oi que no?

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, no són moments de confrontació, ni són moments d'atac, i sembla que a vostè el que li està servint és la confrontació i l'atac. Jo esperava, senyor president, molt més de vostè.

Sé que hi ha gent, a Convergència i Unió, que li agradaria que tot saltés pels aires ara, i poder anar a l'estat propi i poder anar a la Catalunya independent que molts han somniat i que pensaven que era una utopia i que ara pot ser una realitat; però, de vostè, n'esperava molt més, i el meu partit, aquí i a Madrid, també. I li ho dic sincerament, senyor president, vostè, que ha estat fent els majors esforços en ajustos per aquest país, és el qui millor podria entendre la situació que estem vivint a Espanya.

Alguns parlen d'atacs frontals i de confrontació. Els atacs frontals són deixar el país endeutat, arruïnat i deixar el país amb vuit-cents mil aturats. Que aquest és el veritable atac que es fa als catalans i a les catalanes, i no els discursos i les demagògies que molts estem acostumats a sentir.

Però, senyor president, jo vull parlar-li de dues coses. Primer, vostè ha de presentar, abans del 15 de maig, d'enguany, un pla d'ajust del pressupost perquè es pugui complir a Europa. I el Govern d'Espanya no està dient-li, a vostès ni a tota la resta de comunitats autònomes, que són els culpables de la situació, sinó que està dient-los que el compliment del dèficit de totes les comunitats autònomes ens permetrà complir a Europa.

Estem parlant d'intervenció de manera negativa. La intervenció suposaria una frustració i un fracàs de les polítiques a Catalunya. I nosaltres el que volem,

des del Govern d'Espanya, és ajudar al finançament i a la garantia financera de Catalunya i de la resta de comunitats autònomes, perquè si nosaltres caiem, senyor president, cau la resta d'Espanya.

Per tant, deixem-nos de discursos demagògics, d'atacs frontals. Aquí estem tots en el mateix vaixell. I vostè sap, senyor president, que el Govern d'Espanya ha donat, del Fons de suficiència global, més de 1.753 milions, més d'un 22 per cent..., la comunitat autònoma que més rep, a més de 1.413 milions de transferències directes i de bestretes que vostè té per poder pagar, inclús, les nòmines d'aquest país. *(Veus de fons.)*

Senyor president, estem en el mateix vaixell, no jugui a la confrontació i a la irresponsabilitat, perquè els moments són delicats, Catalunya ho necessita i la resta d'Espanya també.

I per això, li ho torno a reiterar, no jugui a generar incerteses i preocupació, jugui a solucionar el país...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...que és el que necessiten tots els catalans.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, permeti'm que li digui..., jo no li parlaré de si vostè em decep o no, però permeti'm que li digui que li queda millor el paper quan vostè defensa Catalunya que no pas quan defensa el Govern de l'Estat. *(Veus de fons.)* I com que sé que algunes vegades vostè, i em consta, defensa posicions d'aquest Parlament i d'aquesta cambra, deixi'm dir-li que aleshores queda millor..., l'hi queda millor, l'hi surt millor.

Dit això, miri si entenc la situació que hi ha a Madrid, miri si l'entenc..., a Madrid, vull dir a tot l'Estat espanyol, que, com deia abans el senyor Herrera, dels tretze decrets llei que s'han aprovat només en quatre o cinc mesos, el nostre grup n'ha votat més de deu, i en alguns no estàvem d'acord amb la filosofia. Per exemple, el primer de tots, que va ser apujar, com es va apujar, l'IRPF per a tothom, també per a les rendes més baixes. No hi estàvem d'acord, però hi vàrem votar. I per què vàrem votar allò a favor, no estant-hi d'acord? Perquè enteníem la situació.

El que no entenc, senyora Sánchez Camacho, i sé que vostè tampoc... –vaja, crec que vostè tampoc ho hauria d'entendre i el seu partit a Catalunya–, és per què a Catalunya no se li paguen els deutes: 211 milions del tema de les infraestructures que simplement han volat; 759 milions d'euros de les infraestructures, que

tampoc va pagar el Govern anterior, que també han volat. *(Veus de fons.)* I això està aprovat en comissions bilaterals de Madrid, poca broma! Sí que hi han diners. Senyora Sánchez-Camacho, hi han diners per fer l'AVE a Galícia. *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyor president, un moment...

El president de la Generalitat

Per fer l'AVE a Galícia hi han diners...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

President, un moment...

El president de la Generalitat

Per al Museu del Prado hi ha més diners que l'any passat. Per a aquestes coses hi ha més diners. I deixi'm dir-li una darrera cosa... *(Veus de fons.)*

Hi ha diners per a tot això? És clar que n'hi ha! Ara, per reconèixer..., fixi's, ni tan sols vàrem demanar que es liquidessin immediatament aquests deutes. Li hem demanat al Govern espanyol, el senyor Mas-Colell, que els reconegui. Perquè, com a mínim, nosaltres puguem dir: «Aquests diners són nostres.» Després, no ens els podem cobrar ara? No es preocupi que serem flexibles, encara que tinguem molts problemes de tresoreria. Però els deutes s'han de reconèixer, el que no es pot és deixar-los de reconèixer. I vostè hi ha estat d'acord, perquè sempre ha votat en aquest sentit. Per tant, escolti'm, en aquesta línia crec que hauríem d'estar d'acord, almenys des d'una òptica catalana, i no fer la feina fàcil a Madrid, amb el Govern espanyol, que evidentment es vol treure de sobre totes aquestes responsabilitats i tots aquests deutes.

I darrera cosa: jo li demano una cosa, no ens presenti com una *dádiva*, com una espècia de donació el fet que ens facin bestretes per poder pagar les nòmines, senyora Sánchez-Camacho! Perquè són els diners dels catalans, que els administren a Madrid, però són els diners dels catalans.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el canvi en la política d'estratègies i aliances del Govern davant la greu crisi política i econòmica (tram. 317-00134/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president, inculpats des de l'Estat, com acabem de veure; «rere-tallats» des de dalt en la sanitat i l'educació; intervinguts, de fet, amb la Llei d'estabilitat pressupostària; disminuïts competencialment..., no creu, president, que ha arribat l'hora d'una rectificació política estratègica i d'aliances a Catalunya per afrontar aquesta situació de greu crisi econòmica i política que viu el nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, jo no crec que el problema siguin les aliances a Catalunya. Perquè el problema que en aquest moment té aquest Parlament i aquest país és, precisament, que hi ha discussió sobre aliances, quan el que hauríem d'estar fent és, tots plegats, pinya, sense excepcions, sense voler posar fronteres, per defensar els temes que ens interessin com a país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Miri, president, si vol mantenir les polítiques que ha fet fins ara sense cap canvi de rumb, sàpiga que no pot comptar amb nosaltres.

Ara, si de veritat diu el que diu avui, que és que vol fer una política de país, que vol proposar un programa de regeneració i redreç; si el que diu és que vol fer pinya de veritat per afrontar la situació, les agressions que vénen de fora i els problemes que tenim a dins; si el que de veritat vol fer és un programa equitatiu que retalli a tothom per igual, però que tracti amb justícia els ciutadans de Catalunya, que tregui a qui més té i tregui menys a qui té menys..., si està disposat a fer tot això, ens pot tenir al seu costat.

Ara, vostè té l'obligació moral i política de prendre el lideratge. I no es pot estar quiet aquí esperant que uns i altres li diguin: «Compti amb nosaltres.» Ha de dir què vol fer, com ho vol fer, amb qui ho vol fer i, a més a més, ha de reconèixer que el que ha obtingut fins ara és tan irrisori que cal, necessàriament, un canvi d'orientació política, un canvi de prioritats, un canvi de forma de fer les coses i una manera d'afrontar els reptes que ens vénen de fora i els problemes que tenim a dins, que ha de ser necessàriament diferent. Perquè als ciutadans de Catalunya no els pot demanar, vostè, president, que un cop han vist i patit indiscriminadament retallades per sota en la sanitat, en l'educació i en molts altres temes, com vostè ha dit avui, que hi hagi un pic i repicó que ve de dalt i que afecti la salut i l'educació. I que un cop...,

cop de destrat –cop de destrat, cop de destrat– des de dins a la qualitat dels serveis públics que es rematin aquest serveis públics des d'una decisió que ve de fora.

Lideri el procés i ens...

La presidenta

Senyor diputat...

Joaquim Nadal i Farreras

...tindrà al seu costat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Suposo que la pregunta és sobre el lideratge. M'ho imagino, no?, perquè és en el que més ha insistit vostè. Doncs..., clar, això són percepcions diferents. Jo crec que ho estem fent. Vostès pensen que no, nosaltres pensem que sí. I, a més a més, allò que vostè ens recomana que hem de fer, crec que també ho estem fent –ho crec. I no ho fem molt diferent del que estan fent molts altres països europeus.

Miri, a Holanda mateix ara hi ha, doncs, un govern que està caient, que ha de convocar eleccions anticipades, perquè internament, doncs, no s'ha pogut posar d'acord en el tema de les retallades. Holanda –Holanda. Holanda que va bé, que creix, que és més rica, que està enganxada a Alemanya, etcètera, no? Aquesta és la realitat. Afortunadament, aquí tenim un govern que no sé si tindrà més o menys lideratge –això ja és una percepció seva, no?–, però és un govern cohesionat i que està mantenint un rumb, complicat, molt difícil, però l'està mantenint des del començament de la legislatura.

Vostè em diu: «Fem les coses junts.» Escolti'm, jo ja ho estic intentant –jo ja ho estic intentant–, d'aquí a pocs dies em veuré amb el primer secretari del PSC un altre cop, igual que em veuré també amb els responsables dels altres partits catalans. I a veure..., és clar, però les actituds han de ser mútues, eh? –les actituds han de ser mútues. Jo els convidaré, una vegada més, a sumar-se a una estratègia de país que és el tema del pacte fiscal.

Ara, posats a parlar de lideratge, perquè vostès parlen molt –molt, molt– de lideratge, no? No podrien liderar una cosa d'una vegada per totes, que és: veu pròpia i decisió pròpia a Madrid? Perquè jo sempre els he demanat una cosa, a vostès, els he dit: «Volien fer coses juntes a Catalunya? Encantat de la vida; però, home, compleixin una condició, que allò que després és l'agenda catalana i els temes catalans, vostès els votaran igual a Madrid que a Catalunya.» (*Veus de fons.*) Sí..., no –no–, igual a Madrid que a Catalunya. I això vostès no ho garanteixen mai. I això és un escull, i vostès ho saben perfectament. I això ho han de resoldre vostès, no els ho podem resoldre nosaltres per

vostès. I de discussions en el seu partit en aquest sentit n'hi ha..., i, per tant, espero que en algun moment vostès agafin aquesta línia definitivament, no?

Però, disposats a parlar amb vostès? Absolutament. Disposats a arribar a acords amb vostès? Absolutament. I, d'entrada, el del pacte fiscal. Que això ens resoldria moltes de les coses que estem plantejant, precisament, en aquest país, com un problema com les famoses retallades, com el tema de l'austeritat, com l'afectació sobre els serveis públics que vostè deia, etcètera.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures anunciades pel Govern de l'Estat per a la reducció del dèficit i per a la sortida de la crisi (tram. 317-00132/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que aquest Parlament ha estat i és testimoni dels esforços reals del Govern que presideix per assolir els objectius de reducció del dèficit públic i de les reformes legislatives en allò que depèn de nosaltres per treure el país de la crisi. Esforços reals que, pel seu rigor, per la seva serietat, per la seva credibilitat han trobat el reconeixement de les màximes institucions europees en aquest objectiu d'estabilitzar unes finances públiques que es van trobar al llindar del precipici.

Però, president, cada cop tenim més la sensació que es vol carregar a les esquenes dels catalans sacrificis que els pertocuen a altres, i a més a més constatem que qui més hauria d'actuar amb rigor, serietat –i ens referim, en aquest cas, a l'Estat–, està entrant en una dinàmica cada cop més accentuada que, lluny de generar confiança i credibilitat, està generant desconcert i incredulitat arreu.

Primer, per l'actitud de centrifugar els problemes i demandes de majors sacrificis i esforços als altres i no pas a un mateix. En segon lloc, per unes polítiques com les d'inversió que, lluny de moure's amb criteris d'efectivitat per a la reactivació econòmica, es mouen en termes estrictament ideològics sense solta ni volta. En tercer lloc, perquè no paren d'anunciar mesures d'ajustos i de canvis amb una improvisació total de les xifres econòmiques sense que tinguin un mínim de rigor i serietat. Les xifres que anuncien ni surten ni quadren. I, en quart lloc, perquè, de nou, l'Estat, que es mostra molt exigent cap als altres respecte al compliment de les obligacions en aquest tema, però, en canvi, és el primer a incomplir les seves obligacions econò-

miques que marca la llei, i que són moltes, com vostè ha dit, respecte a Catalunya.

En definitiva, una manera d'actuar poc seriosa, que això sí, totes acaben coincidint en un major ofec econòmic i inversor de l'Estat cap a Catalunya. I entenem que se'ns comencen a demanar impossibles.

Per les ràtios en tots els ordres, per les magnituds econòmiques de Catalunya, Espanya sap o hauria de saber que sense Catalunya no podrà sortir de la crisi. O dit potser d'una altra manera més gràfica: si Espanya segueix aquesta dinàmica d'anar ofegant Catalunya, s'acabarà ofegant ella mateixa.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina és la seva valoració de les mesures que va anunciant i que impulsa el Govern de l'Estat, que diuen que tenen com a objectiu la reducció del dèficit i sortir de la crisi.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, torno a insistir en un concepte: entenc la situació d'enorme dificultat en què es troba el Govern de l'Estat, igual que s'hi troba el Govern de Catalunya; primer.

Segon, entenc fins a quin punt pesa enormement la llosa que s'han trobat. Ho entenc perfectament. A partir d'aquí, el que no entenc és que s'anunciïn mesures, per exemple, que s'estalviaran, ho diuen, 10.000 milions d'euros en ensenyament i en sanitat. I que resulta que, quan comences a mirar les mesures que estan prenent, tot això no suma 10.000 milions d'euros. I si, d'aquests 10.000 milions d'euros a Catalunya n'hi haurien correspost entre un 15 i un 17 per cent, 18 per cent màxim, 1.600, 1.700 milions d'euros d'estalvis..., doncs, en aquest moment els càlculs que fa el Govern no passarà d'un 10 per cent. On és l'altre 90 per cent d'estalvi que es diu que es farà? Aquest és el problema.

Per tant, jo seria partidari de menys anuncis, de menys proclames i de feina més ben feta. Jo seria partidari d'això, perquè passarà una cosa: si al final no es compleixen totes aquestes grans mesures, quedarà malament el conjunt de l'Estat, i quedarem malament tots.

Abans algú deia: «Estem en un vaixell comú.» Em sembla que ho deia la senyora Sánchez-Camacho. Sí, és veritat, si al final quedem malament, quedarem malament tots. Per tant, millor que les coses que fem les fem bé des del començament. Per tant, si es diu 10.000 milions d'estalvi, i després no es compleixen, perquè ja sabem, a hores d'ara, que no es podran complir..., doncs, escoltin, anem per mal camí. Ara, això sí, servirà per dir: «Culpables? Les autonomies.» Sí, servirà per a això. Això ja sabem com funciona, no? Assenyalar amb el dit.

És a dir, fixi's si la cosa es absurda, no?, i és, a més a més, contradictòria: fan normes a Madrid..., no dic l'actual Govern, fan normes a Madrid d'obligat com-

pliment que generen drets de cara a la ciutadania. Aquests drets comporten gastar diners. Des d'aquí diem que canviïn les normes per no gastar tants diners. Diuen: «No, les normes no les canviarem. Vostès hauran de seguir gastant, perquè, evidentment, les normes són les mateixes, no els pagarem els deures, i, a més a més, els criticarem per haver gastat massa.»

Doncs, escolti, això no funciona d'aquesta manera; vaja, funciona així desgraciadament, però això no és sostenible, aquest plantejament, no? I per això, el Govern de Catalunya està dient: «Escoltin, volem ser seriosos? Siguem-ho des del començament. Parlem junts, perquè nosaltres fa molts anys que estem administrant tots aquests serveis: sanitat, educació, etcètera, fem junts les coses, fem-les raonablement de cara, a més a més, que la gent ho pateixi el menys possible.

La presidenta

Gràcies.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012, del 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral (tram. 212-00001/09)

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012, de 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral.

Aquest debat es regirà segons allò que estableix l'article 155 del Reglament, i atès que la proposta ha estat presentada per tres grups parlamentaris i un subgrup, procedirem, primer, al torn d'intervenció d'aquests per defensar la proposta.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. President, vicepresidenta, consellers, conselleres, diputats, diputades..., feia una bona colla d'anys que el Parlament de Catalunya no debatia la possibilitat d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra un reial decret de l'Estat, en aquest cas, el Reial decret 30/2012, anomenat «de la reforma laboral».

Una reforma laboral, començarem per dir, que ja té efectes sobre la vida quotidiana de les persones i de les empreses, concretament, des del 13 de febrer. I el seus efectes, els efectes d'aquesta entrada en vigor, no s'han fet esperar: només un mes després de l'entrada en vigor ja teníem un 32 per cent més de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació. I, en el primer trimestre d'enguany, la xifra s'ha elevat a un 60 per cent més de treballadors afectats; concretament, a Catalunya, 20.761 treballadors afectats. És a dir, en

una paraula: més atur. Quan l'objectiu d'aquesta reforma, ho deia el Govern del Partit Popular, era la creació d'ocupació. I en aquesta xifra no s'inclouen –no s'hi inclouen– els acomiadaments individuals.

Senyors i senyores diputats, el nostre grup defensa les reformes, però per nosaltres les reformes són adaptacions per continuar progressant. Reformar no és convertir una llei en injusta per adaptar-la a una situació econòmica injusta, perquè aleshores no estem reformant, estem contrareformant. I d'això es tracta avui: d'una contrareforma que creu que el treball és una mercaderia i no un dret; una contrareforma que confon flexibilitat amb desregulació; una contrareforma que converteix el contracte de treball, tal com l'hem conegut fins ara, en paper mullat; una contrareforma que trenca la força vinculant dels acords entre empresaris i treballadors a través de la negociació col·lectiva.

I aquesta reforma..., senyors diputats i senyores diputades, aquesta reforma avui està vigent a Catalunya i en el conjunt de l'Estat, i ho està per la voluntat del Govern del Partit Popular amb el suport de Convergència i Unió. I ho està amb el contingut del decret, malgrat les esmenes que han fet els grups esmentats a les Corts.

I de la mateixa manera que el partit Popular i Convergència han donat suport a aquesta reforma, d'aquesta mateixa manera i amb aquesta mateixa proporció, el Grup Socialista hem volgut respondre amb la mateixa urgència i amb la mateixa proporció. Com? Iniciant aquest procés de presentació d'un recurs davant del Tribunal Constitucional basat en un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que, en termes generals, i per unanimitat, han donat suport, han avalat la nostra tesi.

Senyors i senyores diputades, no és la nostra intenció convertir aquest debat en un debat tecnicojurídic sobre els continguts del dictamen o de l'eventual recurs. Això li correspon fer-ho a la magistratura i als juristes. Nosaltres volem fer un debat polític del que aquesta reforma suposa i de l'oportunitat política que nosaltres pensem que existeix de presentar aquest recurs. L'abast de la contrareforma laboral ho justifica plenament i sobradament. I fer-ho quan està en tramitació –i fer-ho quan està en tramitació– també, perquè, com a mínim –com a mínim–, ens permet assenyalar i posar els punts que nosaltres considerem que són més lesius per als drets dels treballadors i les treballadores de Catalunya i d'Espanya, i també per l'autogovern.

Aquesta reforma, al nostre parer, no només serà una reforma laboral més; afecta la nostra forma de relacionar-nos, socialment i econòmicament. El nostre sistema de relacions laborals és un sistema basat en la Constitució, en l'estat social i de dret; hi insisteixo, social i de dret; un model que segueix l'estela del model social europeu i que marca els convenis internacionals de l'OIT.

És per això que el nostre sistema de relacions laborals s'ha basat, fins avui, en l'equilibri i en l'equitat, en el diàleg i en la concertació, propi d'un estat social de dret; equilibri enfront dels excessos de la lògica del mercat, que, sota el principi de maximització de beneficis pot

supeditar els drets dels ciutadans; el diàleg i el pacte entre les parts que acorden el contingut de les seves relacions contractuals, que en el nostre ordenament jurídic fins ara tenien força de llei, i l'equitat, no només a l'hora de distribuir la riquesa via fiscal, l'equitat també a l'hora de redistribuir, en el moment de crear aquesta riquesa, a través d'unes condicions de treball i salarials justes, i de participació en els beneficis del creixement econòmic.

Per tots aquests motius, aquesta contrareforma és tan transcendent, perquè introdueix l'acomiadament sense causa justificada, perquè acaba el contracte de treball tal com l'havíem conegut fins ara en permetre a l'empresari abaixar unilateralment salaris i condicions de treball, i davant la qual el treballador, amb aquesta reforma, el treballador concret, la persona concreta, en acabar el contracte per causes d'ingressos o vinculats a la producció, pot rescindir el seu contracte i cobrar una indemnització, que aquesta reforma també ha rebaixat, i, si no, pot anar al jutge, sí, però s'exposa a no cobrar el salari de tramitació que fins ara el protegia des del moment de l'acomiadament fins al moment de la sentència.

Aquesta reforma també suposa un atac frontal a la negociació col·lectiva. Vostès saben que en una economia de mercat els convenis serveixen per evitar la competència a la baixa de les condicions de treball, el conegut dúmping social. Al nostre sistema, els convenis, fins ara, els pactes entre treballadors i sindicats, eren sagrats, tenien força de llei. Amb aquesta reforma, si les parts no arriben a un acord durant un temps, un arbitratge administratiu obligatori ho farà per ells. Fi de l'autonomia de les parts, fi de la capacitat d'acció sindical.

La reforma permet també a l'empresari despenjar-se dels convenis en matèries fonamentals per als treballadors: rendiment, quanties salarials, jornades, horaris.

La reforma dóna preeminència als convenis d'empresa. I no hem d'oblidar que en el nostre país el 90 per cent de les empreses són pimes, justament el lloc on els treballadors i les treballadores tenen més dificultats per negociar les seves condicions. Es poden imaginar les conseqüències?

La reforma, en definitiva, afecta i afectarà la vida quotidiana dels més de 18 milions de ciutadans que en aquest país treballen per compte d'altri. Per això, el Govern del Partit Popular, des del minut zero, va dir que aquesta reforma seria regressiva i dura. Ho va dir el ministre De Guindos. I el justificant de la creació d'ocupació, vistes les dades, és evident que no és creïble. Senzillament, estem davant d'un canvi de model ideològic, que conté la Constitució i l'Estatut.

Per això el nostre partit va donar suport a les mobilitzacions sindicals, inclosa la vaga general del 29, convocada per Comissions Obreres i UGT, i per això ens hem compromès, com a organització política, a combatre per tots els mitjans polítics aquesta reforma; una reforma que ja ha estat qüestionada pel president de la Sala Social del Tribunal Suprem; que ha suscitat ja qüestions d'inconstitucionalitat per jutges que havien d'aplicar la reforma; que ha estat, fins i tot, qüestio-

nada pel president, del Partit Popular, de la Junta de Castilla i Lleó, i per no dir el conjunt de la comunitat acadèmica, de les ciències socials i de la recerca.

Nosaltres volem basar la nostra proposta en l'aval moral i jurídic del Consell de Garanties Estatutàries, que diu bàsicament tres coses –tres coses. Primer, el dictamen diu que hi ha una crítica, conté una crítica jurídica a una utilització impròpia del real decret llei; la forma, molt important. Es regulen aspectes que afecten els drets i les obligacions dels ciutadans, títol primer de la Constitució; es diu que es fa per urgència, però alhora es diu que els efectes no seran immediats. I, per tant, aquí estem clarament davant d'una vulneració pel que fa a les formes.

En segon lloc, el dictamen reivindica la importància de la negociació col·lectiva com a mecanisme regulador de les condicions de treball i rebutja directament l'arbitratge obligatori, perquè trenca aquest principi de negociació col·lectiva, a banda de també criticar la prioritització del conveni d'empresa.

I, en tercer lloc, el dictamen també formula una crítica, que Convergència va compartir, en la vulneració d'alguns àmbits competencials del Govern de Catalunya. Estem parlant de polítiques actives d'ocupació, llargament batallades, i que amb l'últim Govern del Partit Socialista a nivell d'estat, a més a més, això es va reformar i es va potenciar, també, econòmicament, aquesta capacitat d'autogestió de les competències en matèria de polítiques actives, i una competència en què no hem sentit el conseller, absent d'aquest important debat, per cert, el conseller de treball, reivindicar unes competències que són d'ell, que són les competències de l'autoritat laboral, que és el que permet defensar els drets dels treballadors que estan en una empresa, però que també, de retruc, permet fer política industrial –política industrial; la poca política industrial que feia aquest Govern es feia a través d'aquesta competència que no hem sentit reclamar al conseller Mena–; una invasió competencial a la qual vostès sempre fan referència, i que vostès mateixos, i ara ens ho explicaran, suposo, presenten també sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties, els donen la raó, i sembla, pel que hem llegit a la premsa, que no volen interposar el recurs.

Ens agradaria saber per què. Perquè..., i potser esmentaran altres precedents històrics, però és que aquesta reforma vulnera no només les competències de la Generalitat, que és important..., sobretot el que és important és que vulnera els drets laborals dels ciutadans de Catalunya.

Nosaltres els volem demanar que donin l'oportunitat al Tribunal Constitucional que es pronunciï, només això, donin l'oportunitat al Tribunal Constitucional que es pronunciï. Ja sabem que Convergència va dir que li agradava la música de fons; fins i tot va arribar un moment en què va dir que això no vulnerava les competències, després es van retractar, van canviar de parer, també es van sumar a la petició del dictamen, i, a més a més, finalment els donen la raó.

Avui tenen l'oportunitat de ser coherents, senyors de Convergència i Unió, avui tenen l'oportunitat de ser

coherents amb allò que han defensat i en interès, no només de l'autogovern, hi insisteixo, sinó dels drets laborals dels ciutadans de Catalunya.

Per anar acabant, senyors i senyores diputades, nosaltres comprenem perfectament que el Govern, els governs, amb totes aquestes reformes, vulguin enviar missatges per donar confiança. Els temps són molt complicats –molt complicats. I donar aquesta confiança s'ha convertit en una necessitat imperiosa dels governs. I la confiança es basa en la creença que en el futur les coses aniran millor, ja sigui pel consum o per la inversió.

Però és aquesta reforma laboral la forma de donar confiança als consumidors, que veuen amenaçada la continuïtat més elemental dels seus drets laborals, de l'estabilitat del seu lloc de treball? Pensen que aquesta és la forma de donar confiança als consumidors? Perquè aquí influeixen molt els mercats internacionals i les primes de risc, però després hi ha el consumidor concret, amb el seu salari concret, que ha de saber si té perspectives de futur per comprar, per fer una petita compra, per anar de vacances o per canviar els mobles. I vostès, amb aquesta reforma, el que fan és minar també la confiança dels consumidors, i ja no diguem de les empreses, que veuen com el marc legal canvia constantment.

La confiança es basa, per tant, també en les polítiques i en les reformes que s'estan duent a terme. I tanmateix aquestes reformes, no només la laboral, sinó d'altres que estem debatent en aquest Parlament, en aquest context de recessió, no estan generant confiança; tot el contrari –tot el contrari–, estan generant desconfiança, desesperança i angoixa a moltes famílies –i angoixa a moltes famílies– alimentant aquest cercle viciós del qual no aconseguim sortir.

Aquesta reforma laboral, senyores i senyors diputats, destrueix ocupació, lamina drets, vulnera competències, en la línia de moltes de les reformes que està fent el Partit Popular, i no aporta cap percepció ni cap perspectiva de millora. Si el que volen és recuperar la confiança, augmentant la flexibilitat, la flexibilitat laboral, i la seguretat en el mercat de treball, afavorint una competitivitat basada en la qualitat, amb l'objectiu d'afavorir aquest creixement econòmic i la creació d'ocupació, no ho faran amb aquesta reforma ni amb d'altres, com, per exemple..., altres instruments, com poden ser el cas d'aquests pressupostos generals de l'Estat que en aquests moments s'estan discutint a Madrid. No és aquest el camí –no és aquest el camí. I la prova són les dades d'atur, i la prova és la confiança dels mercats, i la prova és la confiança dels consumidors, i la prova és la confiança del clima industrial en el nostre país.

Per això, el nostre president, del grup, li acaba de demanar al president de la Generalitat que rectifiquin –rectifiquin–; aquest és el camí equivocacat. I per això, en aquesta línia de rectificació, els demanen que se sumin a la sol·licitud d'interposar aquest recurs davant del Tribunal Constitucional en defensa dels drets laborals dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, en defensa de l'autogovern de Catalunya i, en definitiva,

per aturar aquest autèntic cop d'estat al dret de treball que ha perpetrat el Govern del Partit Popular.

Gràcies, presidenta; gràcies, consellers; gràcies, vicepresidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé; gràcies, presidenta. Membres del Govern, que no n'hi ha cap..., el conseller Mena absent, el conseller de les ocurrències, doncs, avui tornem a parlar de la reforma laboral. I tornarem a parlar de la reforma laboral per les conseqüències que està tenint, per la involució que suposa en drets, per motius que ha plantejat el Consell de Garanties Estatutàries, pel que va passar el 29 de març, pel que diuen molts experts economistes del món acadèmic. És a dir, perquè s'ha pres una decisió injusta i inútil.

I nosaltres, en la nostra intervenció, volem donar cos a quatre aspectes: en primer lloc, si hi havia motiu per presentar aquest recurs al Consell de Garanties Estatutàries; el segon, què ens ha dit aquest Consell de Garanties Estatutàries; el tercer, les conseqüències, avui, d'una norma vigent, i, en quart lloc, què fer, especialment dirigit al Govern no present i al Grup de Convergència i Unió.

Bé, nosaltres vam presentar, amb altres grups de l'oposició, una proposta, una petició conjunta al Consell de Garanties Estatutàries que era conseqüent amb allò de la dimensió que enteníem de l'agressió que suposava el real decret del Partit Popular. I érem de l'opinió que hi havien tres motius fonamentals del perquè de presentar aquest recurs.

En primer lloc, la forma, la forma jurídica escollida per legislar, aquest real decret llei; un decret llei, una forma de fer bastant recurrent pel Partit Popular. Hem conegut darrerament que ara ha tirat endavant una proposta de decret llei, que també té a veure amb drets de les persones, com la reforma laboral, que afecta les competències, com la reforma laboral, i que el mètode és un mètode que pot vulnerar normes de rang superior, com és la mesura que han pres sobre els ciutadans i ciutadanes nascuts a altres llocs, les persones immigrades, que a més és una norma injusta, amb repercussions, sens dubte, per a la salut pública, i sobretot és racista –i sobretot és racista–, injusta i racista. Però, bé, també utilitzen aquest mètode, el decret llei.

En segon lloc, perquè estàvem convençuts que això afecta les competències de la Generalitat.

I, en tercer lloc, perquè també vulnera –vulnera– drets fonamentals i drets laborals.

Per tant, per aquestes tres qüestions, per com s'ha fet la norma, perquè vulnera drets i perquè alhora vulnera competències de la Generalitat. Bé, per això hi havia

motiu de presentar aquest recurs. I és per això que ho vam fer els grups de l'oposició.

Què ens ha dit el Consell de Garanties Estatutàries, per unanimitat, que no és menor, per unanimitat? Que teníem raó, que hi han articles d'aquest decret llei del Partit Popular que vulneren drets i que vulneren també competències de la Generalitat; que modifiquen aspectes molt substancials que tenen a veure amb institucions bàsiques de l'Estat, a partir de la norma que s'ha presentat; que afecten drets, deures i llibertats dels ciutadans recollits al títol primer de la Constitució; que afecta també competències de les comunitats autònomes; que afecta també l'Estatut dels treballadors; que afecta també el paper dels sindicats; que vulnera drets de les persones que tenen el dret a obtenir la tutela efectiva de jutges i tribunals; que fa saltar pels aires elements substancials de la negociació col·lectiva. Per tant, són aspectes que ens diu el consell consultiu, el Consell de Garanties Estatutàries que teníem raó; raó perquè afecta drets, raó per la norma i raó perquè vulnera competències de la Generalitat.

Bé, quines són les conseqüències d'aquesta norma vigent? També ho diem perquè es pot produir la reflexió –va sortir a la Junta de Portaveus–: com que és una norma que ja és vigent, i es presenta un recurs, i després, quan surti, se'n pot presentar un altre... Bé –bé. Això està afectant els treballadors i treballadores de les empreses del nostre país. Els acomiadaments, des que la norma és vigent, per causes econòmiques, que ho justifiquen tot, segons el Govern del Partit Popular, s'han multiplicat.

Algunes dades; perquè de vegades podem parlar de coses tècniques..., no, no, parlem de la gent. S'han incrementat el 47 per cent els expedients de regulació des de l'entrada en vigor d'aquesta norma. I els tres primers mesos d'aquest any s'han presentat 1.428 expedients, que és, en el mateix període, doncs, aquest 47 per cent més. Es van presentar l'any passat 970 expedients; ara, 1.428. Els treballadors afectats a Catalunya s'han disparat prop del 60 per cent, el 59,4 per cent, de gener a març; és a dir, 20.761 treballadors, i l'any passat eren 13.024.

Si fem un desglossament a nivell territorial i a nivell també dels sectors de la producció del nostre país, a terres de Lleida ha estat la més significativa del seu creixement: 77 expedients, 743 treballadors afectats, amb un increment del 133,3 per cent d'expedients de regulació i 250,7 per cent de treballadors i treballadores afectats. A Barcelona, els expedients de regulació han crescut el 49,22 per cent; és a dir, 1.058, i ha crescut un 68,4 per cent els treballadors i treballadores afectats, 17.651. A comarques gironines, l'augment ha estat del 27,27 per cent els expedients, i de l'11,02 els treballadors i treballadores afectats. A Tarragona, ha afectat 814 expedients, i amb un creixement del 38,75 per cent. I a les Terres de l'Ebre, 70 expedients; és a dir, més, un 16,6 per cent més que l'any passat, que han afectat 622 treballadors i treballadores.

Bé, davant d'aquest fet, per dades territorials, sembla assenyada l'opinió del senyor Bonastre, que és el director general de Relacions Laborals de la Generalitat,

que diu que aquestes xifres han estat, ho dic textual, «influenciades per la reforma laboral». Bé, benvinguts als que ja ho dèiem. És a dir, ERE sí, ocupació no. Aquesta és la reforma laboral. I aquesta és la que va fer el Partit Popular i que Convergència i Unió va validar en la tramitació a les Corts.

Dades de l'atur. Bé, en aquest moment estem prop de les 700.000 persones aturades a Catalunya. I d'elles, n'hi ha 455.000, és a dir, el 70 per cent, que reben una prestació de l'atur, un 1,3 menys que l'any passat. Però hi han en aquest moment prop de 185.000 persones que no tenen cap prestació, és a dir, prop del 30 per cent de les persones aturades, que no tenen cap prestació. ERE sí, atur també; creació d'ocupació, no. Això és aquesta contrareforma laboral.

Anem a parlar d'alguns sectors, perquè afecta a tots, afecta tots els sectors. A la indústria –«ha de ser un país industrial», ho escoltàvem a l'anterior debat de política que vam fer, de la reactivació econòmica–, a la indústria, s'han presentant 737 expedients, és a dir, el 41,6 per cent del total, amb un creixement del 166 per cent. Després, vénen serveis, i ocupació... Als serveis, que són el 20,9 per cent, s'ha traduït en un creixement del 128 per cent, als serveis. I a la construcció, en un augment del 10,5, que representa el 17,6 per cent. Indústria, serveis i la construcció.

Però anem-nos-en a alguns exemples més, amb noms i cognoms d'algunes empreses. A les químiques, per exemple. La Seda: per les raons de la reforma, eh?, catorze acomiadaments objectius sense cap alternativa. A J. J. Massaguer, també de les químiques, acomiadaments per motius econòmics, que és el que estan utilitzant, sense pagar indemnitzacions i amb represàlia a la plantilla per les mobilitzacions que van fer abans i també a la vaga general. Rotocayfo, antiga Printer, de Sant Vicenç dels Horts, que van estar aquí al Parlament, dotze acomiadaments per absentisme, després de les aturades que van fer per intentar desbloquejar la negociació col·lectiva i el conveni.

A transports, quinze acomiadaments a Azkar, del CIM Vallès, objectius, també, per causes econòmiques i per no acceptar una reducció salarial de l'11 per cent, i que volien més retallades laborals a l'empresa.

Al sector de la premsa, per exemple, a *El 9 Esportiu*, modificacions substancials de les condicions de treball, amb una rebaixa salarial entre el 25 i el 43 per cent, en conceptes i categories diferents, i supressió de plusos, i, si no ho accepten, acomiadaments objectius per motius econòmics. I l'empresa deu als treballadors el 70 per cent dels salaris dels dos últims mesos.

O al comerç. El sector de supermercats i distribució de Girona no vol pagar –no vol pagar– els increments salarials pactats en el conveni col·lectiu per a l'any 2012 i 2013.

O anem al metall: vuit treballadors acomiadats a IPT de Girona; Ficosa, a Viladecavalls, també, amb un expedient..., que van estar l'altre dia també aquí, al Parlament de Catalunya, o a Hazemeyer, de Sant Feliu de Llobregat, amb un expedient de regulació d'extinció per a nou treballadors, i no els paguen indemnització,

etcètera. És a dir, efectes molt importants per als treballadors i les treballadores i l'economia.

Per tant, hi havien motius? Sí, perquè aquesta decisió és nefasta per als drets de la gent, per a la reactivació econòmica i per a la creació d'ocupació; va en línia contrària del que deien i van anunciar que buscaven amb aquesta contrareforma laboral el Partit Popular, i també amb el suport de Convergència i Unió. Per tant, ha estat i és un fracàs, és un fracàs.

Què proposem, i especialment al Govern i al Grup de Convergència i Unió? Que escoltin la ciutadania, que es va expressar el dia 29 amb la vaga general; que facin cas del Consell de Garanties Estatutàries, i que es sumin a aquest recurs, perquè hi havia motius per presentar-lo, clar que sí, perquè la vaga general va ser un èxit, també, i perquè les conseqüències estan sent negatives, evident; per aquests tres motius, per les conseqüències que té socials, competencials, i per decisions errònies.

Bé, podem escoltar, perquè ja ho hem llegit en algun lloc, que el Grup de Convergència i Unió, davant d'aquesta petició, parli de l'àmbit competencial, és a dir, la nació, sense tenir en compte les persones, com fan habitualment. La nació són les persones, i les seves conseqüències. I, si han modificacions a les normes, ja ho ha dit el president del nostre grup parlamentari: mà estesa per anar junts. Però amb les persones també. Perquè el seu recurs va ser parcial, va ser per l'àmbit competencial, no per les conseqüències que hem descrit dels efectes d'aquesta contrareforma laboral: en drets, que no crearia ocupació, que no reactivaria l'economia. No només és un recurs per elements competencials; afecta la gent de la nació, els treballadors i les treballadores i el conjunt de la ciutadania, la gent jove, els futurs pensionistes, perquè les conseqüències són nefastes en totes les matèries..., que està suposant ja els efectes d'aquesta contrareforma laboral.

Facin cas del Consell de Garanties Estatutàries. A tot el dictamen, que va ser per *unanimitat*, a tot el dictamen. Facin cas de la ciutadania. Facin cas, també, de tots els experts que diuen que això no crea ocupació, que en destrueix. O facin cas, per canviar de rumb, del que ahir mateix va dir el màxim responsable de la petita i mitjana empresa de Catalunya, que, parlant de les polítiques que estan tirant endavant, va dir textualment: «Equilibrarem els pressupostos, però ens morirem equilibrats.» I els va demanar que canviïn la política econòmica. No només els sindicats, també el màxim representant de la petita i mitjana empresa.

I permeti'm, a l'arribar aquí, dir dos aspectes que ens han semblat, en aquests mesos, o en aquests últims dies, dues provocacions –dues provocacions. Una, la de la ministra d'Empleo, la senyora Fátima Báñez, que ahir va assegurar, textual, que «la reforma laboral està empezando a funcionar» i que «dará buenas noticias». Bé, ja tenim les bones notícies del que són les conseqüències de la reforma laboral.

I l'altra provocació, el retrobat conseller d'Empresa i Ocupació, i de les ocurrences, el senyor Mena, que l'altre dia, en seu parlamentària, els va dir, ni més ni menys, al 50 per cent de la gent jove que està a l'atur

i als que tenen dificultats per mantenir la feina i als que es volen incorporar: «Aneu-vos-en a servir cafès a Londres.» No sé si està buscant vostè un bitllet per anar a veure quines conseqüències tindria aquesta proposta, que és una proposta d'una provocació i és una manera d'entendre, dins de la seva lògica de les ocurrencies, i mirar cap a l'altra banda; potser és allò que han format aquestes escoles de negoci, al marge del que pateix i viu la gent.

I és per això que nosaltres els diem que es sumin a aquest recurs; que les conseqüències que està tenint per al PIB seran molt importants; que les conseqüències de destrucció d'ocupació són molt importants; que les dificultats que pot tenir inclús per a ingressos previstos a IVA i IRPF seran molt importants; que les prestacions d'atur creixeran, i això també afectarà allò que és tan obsessiu per a vostès que és el tema del dèficit.

Per les conseqüències, pels objectius que no es cobriran, perquè aquesta contrareforma ha estat de la imposició i no de la concertació, perquè és injusta, perquè és inútil per a les persones, i les dades ho diuen, sumen-se a aquest recurs; perquè, aquesta contrareforma de la imposició i de la no-concertació, ha dit el Consell de Garanties Estatutàries que vulnera drets i que vulnera competències de la Generalitat. Per tant, els demanàrem, al Govern, ara present, al Govern i també al Grup de Convergència i Unió, que s'hi sumin.

I voldria acabar també aquesta intervenció recordant, com vaig fer la setmana passada, que hi han dos estudiants des del dia 29 privats de llibertat, l'Isma i el Dani; que el dia 26 hi ha eleccions a la Universitat de Barcelona; ells són candidats, eren candidats: no es podran presentar a aquestes eleccions, no podran votar. I, com deia, els volem a casa i els volem en llibertat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta, senyor conseller, diputades, diputats, no sé si és molt demanar –pel que estem habituats en aquesta cambra, segurament sí, però avui m'agradaria ser optimista–, però m'agradaria que afrontéssim aquest debat amb menys dogmatisme, amb més obertura de mires, amb més flexibilitat, avaluant les coses pels seus resultats, veient si en allò que hem decidit alguna vegada ens podem haver equivocat –és humà, senyor conseller, a tots ens passa–..., i per tant aquelles posicions que hem pres, d'un suport, per exemple, en el cas del Grup de Convergència, molt acrític, en aquesta reforma... Sí que és veritat que va haver-hi uns passos enrere quan se li va cridar l'atenció, doncs, al conseller d'Economia i Ocupació, des dels grups de l'oposició, respecte a la invasió competencial que suposava; va haver-hi una sèrie

de passos enrere, i aquí han modificat vostès una mica la seva posició. Estaria bé que acabessin de fer aquest recorregut per actuar amb coherència en la clara invasió competencial que es produeix.

Però no només demano obertura, reflexió i deixar de banda els posicionaments fixats i dogmàtics en l'àmbit de les competències; també en l'àmbit de la política laboral. Avaluem si dóna resultats. Avaluem si allò pel que es va dir que es feia aquesta reforma s'està transformant en algun fet o s'està transformant en el fet contrari. I ja sabem que és d'efectes a llarg termini i per tant no es pot avaluar només en tres mesos, però, home, ja hi han coses que ens indiquen moltes coses, no? Mirem si ens crea un clima laboral millor, amb agents socials més coresponsables de la situació econòmica general, que assumeixin les dificultats conjuntament, amb lleialtat mútua, o vegem, per exemple, si ens crea un ambient laboral pitjor, amb més agressivitat, amb més conflicte, amb menys coresponsabilització, amb menys capacitat dels agents d'arribar a acords.

Vegem si ens genera un mercat laboral on des de prop es pot conèixer què li passa a cadascun dels aturats, o, al contrari, es centralitza i ens han de dir des de Madrid fins i tot els programes dels cursos, fins i tot una cosa tan detallada i tan ridícula com això, autoritzar la programació dels cursos de formació ocupacional. Fins i tot s'evita la territorialització dels fons. Això els ho diu, el Consell de Garanties, eh? Per tant, vegem, sense dogmatismes, sense apriorismes, si funciona, no funciona, si anava en la situació del que ens esperàvem o anava en la situació que no ens esperàvem.

Nosaltres ja els ho diem: aquesta reforma no ens agrada. Perquè, miri, com passa a molts països d'Europa, als de més tradició industrial, s'intenta aguantar les crisis amb menys ajust sobre l'ocupació. I aquesta frase l'hem dita tots; s'ha dit des de l'esquerra, s'ha dit des de la dreta. I aquí el que trobem són tot mesures que abarateixen l'acomiadament i no hi han mesures que fomentin la contractació ni tampoc hi han mesures que fomentin afrontar les crisis a partir de repartir els esforços entre tots els treballadors o entre tots els membres d'una empresa, treballadors i empresaris. Tampoc hi han mesures, en aquest sentit.

Els incentius que hi han, per exemple, a la contractació són incentius que no tenen un filtre, una prevenció contra la rotació; són incentius que acceleren la rotació a les empreses, que de fet incentiven indirectament la segona contractació, després de la primera que s'ha obtingut rendiments, per poder seguir obtenint rendiments d'això. Per tant, no estem fent allò que les economies industrials ens recomanen que fem. Si en dos trimestres et retallen el sou i en tres, t'acomienen per una baixada d'ingressos, dinamitem els acords.

Perquè, escoltin, amb un quadre macroeconòmic com l'actual, quina gran empresa no es troba en condicions per agafar-se a la reforma laboral i modificar unilateralment les condicions? Volem això? Volem una economia sense concertació? Volem que no hi hagi acords a les empreses? O volem coresponsabilitat per sortir de la crisi? O volem que tothom s'estrenyi el cin-

turó quan calgui per sortir de la crisi junts? O volem que ens arremanguem, treballadors i empresaris, per treure les empreses de la crisi? No. Aquí anem a la unilateralitat, la flexibilitat interna imposada i arbitrària, justament poc mesos després que aquí a Catalunya davant del president Mas i del conseller Mena... –i suposo que vostè també hi era, senyora vicepresidenta–, justament quan, mesos després que a Catalunya som capaços d'arribar a un acord per a la flexibilitat interna a les empreses, als agents socials, agafem i fem una reforma laboral que dinamita aquest avenç que havien fet els treballadors i els empresaris en demostrar capacitat d'acord.

I el que és molt complicat i el que dificulta molt al marge, fins i tot les garanties democràtiques, no?, és el cop a la negociació col·lectiva. No hi creiem en els sindicats? Bé. De fet, en la darrera Comissió d'Empresa i Ocupació el representant del Partit Popular va tenir unes expressions clarament inconstitucionals –sembla mentida que un d'Esquerra Republicana li ho hagi de recordar–, molt despectives envers els sindicats i el seu paper i el que representen, no?

Però, vist..., a banda que és evidentment que el Partit Popular, doncs, no hi creu en els drets sindicals, ni en els sindicats, no hi creu..., a banda que és evident això..., escoltin, vostès, Convergència i Unió, que tenen arrels socialcristianes, abans democratacristianes, fins i tot havien tingut un sindicat, no molt exitós, però havien tingut un sindicat, fins i tot, eh? Vostès no creuen en la capacitat d'acord? Però si és en l'arrel de la democràcia cristiana. Vostès no hi creuen?

Doncs, vostès donen suport a una reforma laboral que busca el conflicte per al conflicte; una reforma laboral que deslegitimarà els sindicats raonables que busquen acords, que els deixarà sense arguments davant dels treballadors, perquè com que els acords que arribaran no valdran per a res...

Vostès estan abocant... –i això ja sé que sona una mica gros, però és la realitat–, vostès estan abocant cap a la radicalitat en l'àmbit sindical. Estan fent que les negociacions col·lectives no valguin per a res i que al final la gent acabi donant respostes desesperades. Després vindrà el senyor Puig i s'ocuparà dels desesperats, no?

Home, jo diria una cosa..., escolti, estalviem una mica de diners i de malestar social i busquem punts d'acord, busquem vies de diàleg, reforcem instruments de negociació. El que estan buscant vostès és debilitar les centrals sindicals raonables, que arriben a acords per treure les empreses de la crisi i abocar la gent a les situacions desesperades.

Miri, el Consell de Garanties els ho ha dit molt clar, i a més els ho ha dit per unanimitat, fins i tot aquells juristes prestigiosos que tots els diferents grups de la cambra varem proposar per ser membres del Consell de Garanties, tots els ho han dit, que aquesta reforma laboral no es creu el procés democràtic, no se'l creu, se salta la Constitució; no es creu el procés legislatiu amb garanties democràtiques, i ho ha dit claríssimament: «Això no es podia fer per decret llei.» Ho ha dit claríssimament, perquè es vulneren drets, perquè

es vulneren elements constitucionals, com la negociació col·lectiva.

Sigui dit a peu de pàgina, ja té gràcia que un diputat d'Esquerra Republicana els hagi de recordar la constitucionalitat de les lleis, eh? Nosaltres, que aquesta Constitució no la voldríem..., però els ho hem de recordar, perquè, de moment, és el marc legal que hi ha.

Aquesta reforma no es creu la negociació col·lectiva. Ho diu també el Consell de Garanties per unanimitat. El seu representant, senyors del PP, també ho diu. No es creu la negociació col·lectiva, no se la creu, perquè diu: «Quan una de les parts cregui que no hi està d'acord, ho envia a la Comissió Consultiva Nacional de Convenios Colectivos.» Que és un nou muntatge que s'ha fet el Ministeri de Treball, que..., què passa allà? Doncs, passa que el que digui aquesta comissió resulta que no és recurrible judicialment. Perdonin, però això és el més antidemocràtic que hi ha: qualsevol situació d'una persona ha de poder-se defensar davant dels tribunals. I vostès creen un espai on, unilateralment, una part pot trencar el pacte, anar-se'n a una *comisión* que tenen controlada, i el que digui aquella *comisión* no es pot recórrer judicialment. Ostres, de veritat, eh?, el seu concepte de democràcia és espectacularment pobre –espectacularment pobre.

Tercer element, no es creuen l'ordre constitucional de distribució de competències. Nosaltres l'autonomia que volem és la de Portugal i el que volem és tocar el dos d'aquí. Això ja ho saben, eh? Però, de moment, tenen una Constitució, que vostès la defensen de dia i de nit. Vostès diuen que és la panacea. Home, doncs, se l'haurien de llegir de tant en tant i creure-se-la una miqueta. Per exemple, allà on hi ha una competència, per l'article 170 de l'Estatut, que és de la Generalitat, d'autoritzar els convenis, vostès la treuen i..., a la *comisión* aquesta que s'han muntat en el Ministerio de Treball. Li ho treuen a la Generalitat –senyor Mena, prengui'n nota, això li ho prenen a vostè– i s'ho emporten a la *comisión* que s'han fet els seus amics del Govern de l'Estat, no?

Formació ocupacional, ho dèiem abans, també els la treuen. Ara resulta que en tots els àmbits econòmics es va a la personalització, es va a fer la cosa a mida, excepte, atenció, a la formació ocupacional. Com si l'ocupabilitat de les persones no fos una característica intrínsecament personal. Aquí, en lloc d'avançar cap a la personalització, vostès el que fan és dir: «No, no..., això ho hem de fer des de Madrid.» «Con una reforma extremadament agressiva», que va dir el seu ministre, eh? Va ser molt sincer en aquell moment, es notava que no sabia que el gravaven. Doncs, sí, sí..., agressiva també amb les competències de la Generalitat, senyora vicepresidenta, vostè que està a la comissió de traspassos, prengui'n nota. I el mateix pel que fa a la distribució de fons territorials.

L'altre dia el representant del PP, en aquella agressió verbal, hi insisteixo, agressió verbal que va fer als sindicats i a un principi constitucional de la capacitat de defensar-se, dels treballadors, democràtica, va dir: «No, no..., nosaltres hem retallat els fons del SOC, nosaltres hem retallat les polítiques ocupacionals i

hem tret fins a 260 milions...» (*Veus de fons.*) 265, em corregeix el senyor Mena. Imaginin-s'ho: 265; 5 milions més greu del que em pensava. En la lluita contra l'atur als fons ocupacionals i va dir, textualment: «Ho hem tret als sindicats perquè els sindicats estan controlats per partits i els sindicats no valen per a res.» Això és el que van dir.

Doncs, escolti'm, no s'han llegit bé la seva mateixa reforma laboral, perquè el que diu, i motiu pel qual n'ampliem la seva inconstitucionalitat, també és que els fons ocupacionals seran repartits –ho diu la seva llei, eh?– «entre organitzacions empresarials i sindicals més representatives en àmbit estatal». I una altra vegada ens oblidem de Catalunya. I tot això amb el vot entusiasta del senyor Duran i Lleida, que, atenció, és teòricament qui ens representa a l'hora de negociar competències davant de l'Estat.

Per tant, escoltin, els ha donat la Comissió de Garanties Estatutàries una bona colla de motius i, per si no els en falten, i per si el PP no en té prou amb la Comissió de Garanties Estatutàries, vagin als jutjats i veuran que ja hi han jutges de Madrid que, exactament pels mateixos motius que dictamina el Consell de Garanties Estatutàries, estan qüestionant diverses decisions d'empreses perquè les consideren *inconstitucionals*. Per exemple, el Jutjat Social número 30 de Madrid, pels mateixos motius. Per tant, vostès que sempre creuen tant en la justícia espanyola, doncs, aquí en tenen més. Resultats? Menys dogmatisme.

Què ha passat? Ha estat una reforma laboral que ha corregit el defecte del nostre mercat laboral que és que les crisis les ajusten llocs de treball? Tot el contrari. A vostès, a vegades, els he sentit el discurs de dir: «Hem de fer com els alemanys, evitar que hi hagi gent que se'n vagi a l'atur, que es quedi a les empreses encara que sigui treballant menys hores.» Els hem sentit defensant, a vegades, ajustos en determinades empreses de..., el cas Panrico, per exemple, no?, demanant als treballadors que s'ajustin el cinturó, que treballin menys hores per treballar tots; cas dels interins de la Generalitat, senyora Ortega –això li deu sonar. Doncs, què fa la reforma laboral que vostès recolzen entusiasmament?

Doncs, miri, el nombre d'expedients de regulació per suspensió de treball creix espectacularment: 188 per cent –per suspensió de feina–; per rescissió de contractes creix espectacularment: 73 per cent. I quin baixa? Només hi ha una forma d'ERO que baixa: la d'ajust d'horaris. Fem el contrari dels alemanys, el contrari del que ens recomana tothom: expulsem gent de les empreses més que mai; en lloc de buscar sortides raonables de les situacions de dificultats..., la seva reforma laboral crea més atur, crea més conflicte, crea més divisió, crea menys coresponsabilitat, crea menys marge per arribar a acords per treure les empreses de la crisi.

Mirin, nosaltres els ho direm molt clar: nosaltres volem una política laboral al capdavant de la Generalitat que defensi les nostres competències i que cregui en la seva feina. Nosaltres no estem d'acord a tenir un conseller que considera que els aturats –un 50 per cent dels aturats– no trobaran mai feina. Ja m'ho va matisar això en el seu dia, però se li va escapar i va quedar

escrit, i m'ho va matisar, perquè la seva feina és que aquests aturats trobin feina.

Com tampoc podem tenir un conseller, senyor Mena, que consideri que el drama de l'atur més important i més concentrat, que el tenim amb els joves, 50 per cent d'atur, no mereixi polítiques específiques, com vostè va dir a la Comissió de Joventut, que els joves no mereixen polítiques específiques de joventut en matèria laboral, quan tenim un 50 per cent d'atur, i que l'única alternativa que els doni és agafar el primer avió i anar-se'n a Londres a servir cafès.

Escolti, això no és modificació del sistema productiu, això no és defensar una economia industrial, això no és defensar una economia amb treball de qualitat, amb capacitat de negociació.

Nosaltres volem que les condicions de treball tinguin en compte les condicions de l'empresa...

La presidenta

Senyor diputat, vagi acabant...

Oriol Amorós i March

...–acabo, senyora presidenta–, que les tinguin compte, però de forma negociada.

Volem que s'incentivi l'entrada en el mercat laboral i no pas la sortida. Volem que hi hagi incentius a la contractació que creï ocupació fixa, no rotació de treballadors bonificats. Volem igualtat per a les dones i que no es retallin les bonificacions de reincorporació de les treballadores que han tingut baixa de maternitat. Volem continuïtat i formació, i no tenir contractes precaris fins als trenta anys i acomiadament barat a partir dels cinquanta anys.

Deia el poeta Foix que «m'exalta el jove i m'enamora el vell»; la seva reforma expulsa els joves i precaritza els vells.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables membres del Govern... –sí, n'hi han dos–, i il·lustres diputats i diputats, jo veient aquesta sessió, ara com ara, i segurament per al que vindrà després, em sento com a *Star Trek*, segona generació, quan tenien aquell bon aparell que se'n deia «simulador», en la qual la gent posava un..., per no distreure's, per no avorrir-se, pitjava un botonet i llavors deien: «Mira, aquí estem en una nau espacial que és el Parlament de fireta, però anem pitjar un botó i a veure si estem en un parlament d'Estat.»

Vostès han pitjat el botó del parlament d'Estat i estan aquí parlant d'una cosa de la qual aquest Parlament no té absolutament res a decidir, com saben. No és la re-

forma laboral..., perquè això és un parlament de fireta. No és la reforma laboral la que aquí es decideix. La prova la tenen en la mateixa tribuna, no ja aquí, no ja en la bancada del Govern de fireta, no ja en la bancada dels diputats de fireta, sinó en la mateixa bancada del públic. Hi ha expectació social? Estan aquí els sindicats esperant a veure quines decisions pren aquest Parlament sobre un tema tan rellevant com una reforma laboral, com els drets dels treballadors, com la inconstitucionalitat de la mateixa reforma laboral? En absolut, perquè és tot virtual.

Llavors, seguint amb la virtualitat, aquí s'han fet una sèrie d'arguments, els quals, molts d'ells, compartim –i els compartiríem si estiguéssim en un seminari a ESADE, per exemple, o en qualsevol altre àmbit d'aquesta mena–, sobre què significa aquesta reforma laboral, quins efectes té aquesta reforma laboral, quines són totes les raons per les quals aquesta reforma laboral és la reforma de la generació de l'atur, de la generació de la desprotecció social i de la generació del trencament dels contractes i dels pactes; cosa que està molt bé, perquè, quan es trenquen les possibilitats d'acordar –i els acords es poden trencar unilateralment per una de les parts–, és el que és propi perquè hi hagi allò que és legitimitat per anar per altres vies que no siguin les dels acords, tenint en compte que els acords no serveixen absolutament per a res.

A més d'això, hi ha la vulneració de les competències de la Generalitat. Però aquí no estem per parlar i no jugarem amb això, no serem còmplices de *Matrix*, no serem còmplices d'aquesta *Star Trek* de fireta, no ho serem. Per tant, no parlarem de la reforma laboral, perquè el tema avui no és aquest, i aquí no és la qüestió que es tracta; estem parlant de si es presenta o no un recurs d'inconstitucionalitat a la comissió mixta PP-PSOE, també coneguda com a Tribunal Constitucional espanyol, a veure com es pronuncien.

Ja està clar que, per molts aplaudiments que s'han fet anteriorment i que la presidenta hagi estat tan tolerant a admetre aplaudiments per part dels diputats, cosa que està prohibida expressament pel Reglament d'aquesta cambra, dit sigui de pas, per molta escenificació d'aplaudiments, d'una banda PP i de l'altra banda, de la mateixa banda, CiU, ara uniran els seus vots per impedir que es faci aquest recurs d'inconstitucionalitat. Ja ho sabem –ja ho sabem. I a conseqüència d'això. Ja ho sabem. I, per tant, no hi haurà aquest recurs d'inconstitucionalitat, perquè ni ho faran per les vies possibles del Congrés i del Senat, el nombre de diputats, ni ho faran per les vies possibles del parlament de fireta d'una comunitat autònoma de fireta.

En conseqüència, nosaltres votarem a favor, perquè el Consell de Garanties Estatutàries ha dit que, efectivament, considera –i aquest és un argument jurídic, no parlem ara en termes polítics, sinó en termes estrictament jurídics– que hi ha tota una sèrie de qüestions –no els avorriré ara amb quines són– per les quals considera que es poden vulnerar drets reconeguts en la Constitució, per una banda, i, per l'altra, competències de la Generalitat de Catalunya, de la Constitució i de l'Estatut. Per tant, d'aquí ve la necessitat, la conveniència, el compliment, de les regles institucionals,

perquè aquí ja no parlem de la línia política d'un partit o d'un altre, sinó del fet que hi ha hagut una consulta per part del Parlament i el Consell de Garanties Estatutàries es pronuncia en aquesta línia.

Però no és això el que tindrem, i per tant vostès perdran –parlo ara de la bancada, dels aplaudiments més forts d'aquest dematí– l'argument que van llançar anteriorment, que és el de dir: «Ah!, quan es va fer un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries en què es deia que es vulneraven les competències a la Llei de dependència, els malèfics partits del tripartit, començant per Esquerra Republicana de Catalunya, el Partit Socialista i Iniciativa, van acotar el cap, no van recórrer-hi al Tribunal Constitucional i van assumir la invasió competencial.» És el mateix que vostès faran ara.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excellentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, la veritat és que m'ha fet l'efecte que estàvem al Congrés dels Diputats debatent el que és el Projecte de llei de reforma laboral, perquè avui aquí no venim a debatre aquest projecte de llei, que és fruit d'aquest reial decret que vostès demanen que es porti al Tribunal Constitucional. Per tant, aquest debat me sembla molt bé que sigui un debat mediàtic, però avui és al Congrés dels Diputats on pertoca realment i on està, aquest debat.

Voldria –abans d'entrar al fons del tema del debat de la iniciativa parlamentària que avui presenten els grups parlamentaris Socialista, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i d'Esquerra Republicana i el Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, en què demanen la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret 3/2012, del 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral– fer uns comentaris de caràcter polític respecte al reial decret abans de mencionar després el que són els vessants tècnics i jurídics en què ens basem per rebutjar realment aquesta iniciativa parlamentària.

Mirin, diputats i diputades, el Reial decret llei de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral, com el seu propi nom indica, són mesures d'urgència que el Govern d'Espanya ha hagut de posar en marxa davant d'una herència del Partit Socialista Obrer Espanyol del senyor Zapatero i del senyor Rubalcaba de terra cremada. O no és terra cremada deixar un país amb 5 milions d'aturats? Recorden encara les paraules del ministre de torn de Treball del PSOE en aquells temps –diputat d'aquest Parlament, per cert, no fa molt de temps– quan deia que no s'arribaria als 4 milions d'aturats? I no tan sols van deixar el país dessolat, a l'atur, a les portes de l'exclusió social i d'una intervenció de

les autoritats europees, sinó un país també sense un sol euro al calaix, un país endeutat, amb una reforma laboral que ha estat un verdader fracàs, com així també se reconeixen..., les mocions que s'han presentat als ajuntaments..., en la seua exposició de motius. No han tingut escrúpols a l'hora de mentir quant a la situació real del país, de crear falses esperances a un poble que dia a dia patia la realitat oculta d'un assot de crisi econòmica que el castigava amb un no desitjat atur. És el mateix cas, però amb una versió 3D, tridimensional, el que ens ha deixat també a Catalunya el tripartit.

Davant d'aquesta situació desastrosa, d'un país trinxat per un govern socialista, a ningú li ha de sorprendre que aquestes mesures urgents de reforma laboral no hagin estat un caprici del Govern d'Espanya. Han estat la responsabilitat política d'un govern, el del Partit Popular, el de Mariano Rajoy, que té l'obligació de governar perquè així ho ha demanat una àmplia majoria democràtica a les urnes. Governar significa prendre decisions polítiques, a vegades força difícils i poc populars; governar significa dir la veritat a la gent i no crear escenaris d'esperances falses. Això és el que fa el Govern d'Espanya, del Partit Popular, prendre decisions valentes i responsables amb un únic objectiu: la creació de llocs de treball davant d'una situació límit que van deixar els que avui formen part de l'oposició i que l'única cosa que saben fer és crear i potenciar, quan no aprofitar-se'n, qualsevol crispació social. El Partit Socialista Obrer Espanyol, el Partit Socialista, més que un partit polític és una agència de publicitat. Aquesta és la seva principal força: la manipulació mediàtica i la demagogia.

Una vegada fets els comentaris de caràcter polític i que justifiquen una part del nostre vot en contra de la iniciativa parlamentària que avui es presenta, passaré a debatre l'altra part, és a dir, els arguments jurídics que vénen a justificar i enfortir encara més el nostre posicionament polític, contrari a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret 3/2012, de reforma del mercat laboral.

A ningú se li escapa que parlem d'un reial decret del Govern d'Espanya que recull un conjunt de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral, que es va sotmetre a debat i votació a la seva totalitat al Congrés dels Diputats a la sessió del 8 de març del 2012, en què es va acordar la seva convalidació, així com la seva tramitació pel procediment d'urgència com un projecte de llei, i que actualment es troba en tràmit de presentació d'esmenes a l'articulat. És a dir, estem davant d'un projecte de llei que és viu i que una vegada aprovat deixarà sense vigència el reial decret que avui vostès pretenen portar al Tribunal Constitucional.

Dit això, podríem resumir que són dos conceptes jurídics que se sobreposen, amb els quals el nostre grup parlamentari es basa per rebutjar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat davant del reial decret.

A més, com és obvi i ja he mencionat abans del convenciment polític, l'única forma possible de creació de llocs de treball, entre unes altres accions de govern, és una reforma del mercat laboral en la mateixa línia de la majoria dels països de la Unió Europea.

Aquestos dos arguments jurídics es centren, per una part, en el que és el Reial decret 3/2012, del 10 de febrer, i el que és, per una altra part, el projecte de llei fruit d'aquest mateix reial decret, que es troba, i ho torno a reiterar, actualment en tràmit d'esmenes a l'articulat i de debat i aprovació al Congrés dels Diputats.

La iniciativa parlamentària que debatem fa referència exclusivament al reial decret, ja que és impossible que ho pugui fer a un projecte de llei que està en curs, i prenen els proposants com a referència, i ho han dit i ho han reiterat, el que ha estat el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries número 5/2012, del 3 d'abril.

Davant del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries també s'han aixecat veus contràries, com la del catedràtic de dret del treball Federico Durán, que recorda que la carta magna no consagra un model precís de relacions de treball i adverteix del perill d'instrumentalitzar el text com una arma per llançar un debat referent a la reforma laboral. En un article per ell firmat en un mitjà de comunicació diu textualment: «Los detractores de la reforma, incluidos algunos sindicalistas convertidos en finos juristas y exegetas constitucionalistas, no se limitan a manifestar su discrepancia política o técnica con sus contenidos, sino que la descalifican globalmente por contraria a la constitución. Se erigen así ciertos sectores del pensamiento social en guardianes de la carta magna, que, en su opinión, consagra un modelo preciso de relaciones laborales que con la reforma estatutaria realmente se estaría violando. Creo que este es un pensamiento peligroso, inmaduro y paradójicamente poco respetuoso de la Constitución. La nuestra, como la generalidad de las constituciones democráticas, no consagra un preciso modelo de relaciones laborales que solo resulte compatible con una determinada política económica y social. Deben ser susceptibles de acoger planteamientos políticos diferentes y permitir bajo el mandato políticas económicas y sociales diversas.»

El nostre grup parlamentari no farà cap valoració en aquest debat del contingut de les conclusions del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries amb relació al reial decret per defensar la nostra oposició al recurs d'inconstitucionalitat que la iniciativa parlamentària demana, ja que són uns altres els arguments jurídics que tenen una relació directa objectiva..., per rebutjar el recurs d'inconstitucionalitat, i que considerem, sense cap dubte, que s'ajusten més a un raonament jurídic que no a una intencionalitat política i que tractaré de resumir en tres parts molt concretes.

En primer lloc, cal ressaltar que el reial decret és una norma de caràcter provisional i amb un termini de caducitat, i que quedarà reemplaçat pel projecte de llei quan sigui aprovat en les Corts Generals. Per tant, parlem de presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra una norma jurídica que tenim la certesa que és provisional, que té un temps de caducitat, i que així, doncs, deixarà de tenir vigència normativa. Subsegüent al Reial decret aprovat al Congrés dels Diputats, s'inicia, com és propi en la tramitació parlamentària, el Projecte de llei de reforma laboral, amb tots els seus tràmits de presentació d'esmenes, debat i aprovació, fet que, ho repeteixo una vegada més, deixarà, aquest projecte de

lleï, quan sigui lleï, sense vigència el reial decret que avui se pretén portar al Tribunal Constitucional.

Davant dels fets abans mencionats no queda cap dubte jurídic que la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012 no tindrà cap repercussió, al presentar-se davant d'una norma derogada. Si a l'anterior argument hi afegim la doctrina del Tribunal Constitucional, com pot ser la recent Sentència 1/2012, del 13 de gener, fonament jurídic 3, queda més que demostrada la inutilitat jurídica del que la iniciativa parlamentària persegueix.

Tornant a la doctrina del Tribunal Constitucional, en dos apartats diu clarament: «La pérdida sobrevenida de la vigencia del precepto legal impugnado habrá de ser tenida en cuenta por este tribunal para apreciar si la misma conlleva la exclusión de toda la aplicabilidad de la ley. Si así fuera, no habría sino que reconocer que desapareció al acabar su vigencia.» O bé quan diu: «De modo que..., si bien carece de sentido en el seno de un recurso de inconstitucionalidad pronunciarse sobre normas que el mismo legislador ha expulsado ya de dicho ordenamiento de modo total.»

La doctrina del Tribunal Constitucional deixa ben clara la ineficàcia jurídica d'aquesta iniciativa parlamentària. Per tant, solament se sosté per la intencionalitat política dels proposants de prendre, de continuar desgastant el Govern i de fer bullir l'olla de la crispació d'un govern que tan sols porta governant cent dies, i encara que en aquest curt temps de governabilitat no li ha tremolat la mà per prendre les iniciatives necessàries, encaminades totes elles..., amb l'objectiu de la creació de llocs de treball.

Un partit, com és el cas del Partit Popular, que ha tingut una àmplia majoria a les urnes, d'homes i dones, de gent gran i joves, de més treballadors que empresaris, de més gent a l'atur que treballant, ha de tenir la responsabilitat i l'obligació de governar; és a dir, de prendre mesures encara que no gaudeixen de popularitat.

Com també li agradaria al Govern del Partit Popular, al Govern de Mariano Rajoy, fer que el diàleg i l'entèniment i la complexitat dels acords amb les altres formacions polítiques se poguessen donar en aquest fet que ens brinda el projecte de lleï que s'està debatent avui al Congrés dels Diputats. Però també és ben cert que, si no té el Govern d'Espanya aquest recolzament i la complicitat de les formacions polítiques, no tindrà cap temor de tirar endavant el Projecte de lleï de reforma laboral.

I ho farem perquè no podem defraudar els milions de votants que han cregut en nosaltres i ens han donat la seva confiança. I ho farem perquè preferim fer-ho nosaltres abans que siguin altres que vinguen de fora a fer la feina que a nosaltres ens pertoca. Som conscients de la dificultat que comporta una reforma laboral, el desgast polític que pot suposar a curt termini, però també tenim clares les reformes que en matèria laboral no es deuen fer. Me refereixo a aquelles que va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol del 2010. Han estat un veritable fracàs en la creació de llocs de treball.

Per tant, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, nosaltres, per aquests motius polítics i jurídics, no podem donar cap recolzament a aquesta iniciativa parlamentària que demana una interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat al Reial decret 3/2012.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, excellentíssim diputat. També per fixar posició, i en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidente. *Conseller..., consellera*, diputadas, diputados, coincido con el señor López Tena y el señor Luna en que el debate de hoy no es la reforma sino si el Parlament, el Parlament de Cataluña, ha de interponer un recurso contra el decreto ley con el que se inició la reforma laboral o no.

Y, desde luego, ya avanzamos que Ciutadans no va a dar apoyo a la interposición de este recurso contra un decreto que de entrada es temporal y que fue convalidado por el Pleno del Congreso de los Diputados y se está tramitando actualmente como un proyecto de ley y en estos momentos está en trámite de enmiendas donde los distintos grupos con representación parlamentaria propondrán las modificaciones que ya han anunciado en el debate a la totalidad que hubo el pasado 2 de abril en el Congreso. Y todos los grupos proponentes allí, que están representados, han alegado y puesto de manifiesto las objeciones plasmadas en el dictamen del Consell de Garantías Estatutarias.

Por tanto, y aunque el citado decreto, y el proyecto, efectivamente, es discutible en algunos aspectos, como la persistencia en la dualidad de contratos entre trabajadores temporales, sobre todo en la franja juvenil, y los trabajadores fijos, o la flexibilidad interna sin contrapartida alguna a la seguridad de los trabajadores, o la negociación colectiva, sobre la que se debería reflexionar y llegar a acuerdos, y digo que, aunque esta reforma es contestada por una amplia representación social y parlamentaria, no nos parece un momento ni conveniente ni adecuado para que por parte del Parlament de Cataluña se interponga un recurso contra una norma temporal que será convalidada dentro de poco en el Congreso y que ahí sí podrán los partidos políticos interponer el pertinente recurso de inconstitucionalidad.

Involucrar al Parlament de Cataluña en esta acción no nos parece correcto ni oportuno ni necesario, cuando son los partidos políticos con representación en el Congreso los que tienen potestad para interponerlo, y es un gesto político en todo caso ineficaz y que solamente puede contribuir al enrarecimiento del clima social y es claramente contraproducente en la búsqueda responsable por parte de todos los parlamentarios y los agentes sociales del mayor consenso posible en una reforma laboral que todos creemos necesaria e imprescindible, pero debe ser obtenida con la voluntad clara de conseguir el mejor proyecto posible para

el marco económico, social y laboral tan complejo y tan difícil como el que estamos viviendo en Cataluña y en España en estos momentos.

Por ello, pensamos que no solo es un gesto político ineficaz, sino que también, caso de aprobarse, sería un gesto político irresponsable.

No obstante, si el texto legal definitivo que venga a derogar este decreto ley mantiene las mismas incertidumbres constitucionales que ha puesto de manifiesto el Consell de Garantías Estatutarias, los grupos proponentes tienen en el Congreso parlamentarios suficientes por ellos mismos o uniéndose para interponer en su día el correspondiente recurso de inconstitucionalidad, pero, en este caso, ya contra la ley, por lo que no conviene adelantar acontecimientos ni abrir debates efímeros.

Resulta sorprendente que sea precisamente en este momento y por esta reforma aún en tramitación que se plantee al Parlament la presentación de este recurso de inconstitucionalidad, cuando, por otra parte, han sido varias las reformas que se han hecho a lo largo de estos años por el Partido Socialista y no solo los partidos aquí representados no han interpuesto recursos de inconstitucionalidad contra ellas, sino que nunca se han planteado una acción similar en este Parlament; una reforma que, sin duda, viene obligada por la situación de profunda crisis económica y desempleo en este país, de la que no es ajena Cataluña.

Un país, como es España, que está en el ojo del huracán de los mercados y de Europa no se puede permitir el cuestionamiento permanente de las medidas adoptadas en el orden laboral, cuando estas son reclamadas no solo por Europa sino también por el fracaso y frustración del modelo de relaciones laborales anterior a esta reforma, que fue iniciada por el Partido Socialista, precisamente, y que ha supuesto el mayor índice de paro de la historia de la democracia: nada menos que 5 millones y medio de parados, y 638.247 parados en Cataluña, a 30 de marzo. Y, con estas cifras de paro, el Partido Socialista, en vez de buscar consenso y acercar posturas para llegar a acuerdos, como están haciendo las patronales y los sindicatos, aquí, en el Foment de Treball, en Cataluña, con todos los sindicatos, para tirar adelante el acuerdo interprofesional, el Partido Socialista propone este recurso de inconstitucionalidad.

Tampoco, por último, y acabo, nos parece de recibo que el cuestionamiento de la reforma laboral provenga desde Cataluña y mucho menos desde el Parlamento catalán.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per fixar posició, també, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, vicepresident. Honorable conseller, honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, jo voldria començar la meua intervenció diferenciant la

conveniència de la reforma laboral i els conflictes jurídics derivats d'una vulneració de drets i competències que planteja aquest decret, tal com s'ha fet, no?

Per tant, respecte a la necessitat i urgència de la reforma del mercat laboral, doncs, considero que no hi ha dubte; si fins i tot així ho indica el Consell de Garanties Estatutàries. Estic a favor de la reforma del mercat laboral, especialment perquè, doncs, s'han d'eliminar certes rigideses que fan que la taxa d'atur nostra sigui sistemàticament el doble de la d'altres països europeus. Entenc que aquesta reforma laboral va en la bona direcció. El que sí, que també penso que és millorable, especialment per la problemàtica que presenta la dualitat del mercat de treball i el llast que això significa per a la productivitat, per als salaris i per al benestar dels treballadors.

Quant a la vulneració de drets i competències, doncs, des de Democràcia Catalana donem ple suport sempre a la defensa de l'autogovern. I, per tant, crec que aquí el Govern de Catalunya ha d'estar molt amatent que no es vulnerin aquestes competències. A vegades també penso que estem esmerçant de manera ineficient molts recursos i dedicant molt de temps, molts esforços i molts diners a defensar un govern o un autogovern esquifit, i el que cal, ja ho he dit molts cops, el que convé al país és tenir poder d'estat i així poder fer les nostres polítiques, la nostra legislació i les nostres reformes.

Val a dir que també és cert que interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra un decret que encara no ha esdevingut una llei, que encara, doncs, és provisional, penso que certament és un pèl temerari, perquè ens trobem en una situació en què utilitzar aquest recurs del recurs d'inconstitucionalitat ha de ser quan tinguem una base jurídica suficient i, doncs, certes garanties –acabo, president– que el recurs prosperi, no?

En qualsevol cas, penso que, si tinguéssim un ple autogovern, Catalunya hauria fet la seva reforma laboral, una reforma laboral adequada a les necessitats específiques del teixit productiu català, i ho hauríem fet amb menys, molta menys conflictivitat social, i que, si, doncs, tinguéssim el ple autogovern, segur que la taxa d'atur catalana seria molt més baixa.

En qualsevol cas, jo donaré suport a alguns punts de la moció, però em remeto al que he dit, que interposar un recurs d'inconstitucional ha de tenir una base molt sòlida perquè prosperi.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. I, finalment, també, per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Vicepresidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats, *a priori*, la proposta que debatem és encetar el procediment per a la inter-

posició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei, de 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral. I dic «a priori» perquè en algunes ocasions semblava que ho debatíem tot menys si encetàvem aquest procés, doncs, de portar aquesta reforma laboral al Tribunal Constitucional.

I avui és el que ens toca debatre pròpiament; no, doncs, si ens agrada o no ens agrada la reforma laboral –semblava més un debat del Congrés dels Diputats, en què lògicament tots i cadascuna de les formacions polítiques que aquí estem hem fet aquest debat–, sinó que si és la idoneïtat o no de presentar ara, en aquest moment processal, podríem dir, aquest recurs.

I diem «ara» i ho assenyallem d'una forma, doncs, important, perquè és evident que en aquests moments la reforma laboral, que està vigent, certament, és una reforma laboral que està vigent mitjançant un reial decret llei. Però vostès saben també que és un reial decret llei que, màxim, el tindrem vigent durant uns dos mesos i que, per tant, d'aquí a dos mesos, tindrem..., perquè finalment s'ha tramitat com a projecte de llei, gràcies a Convergència i Unió, doncs..., o almenys així hem demanat nosaltres que es tramités..., ha pogut ser tramitat com a projecte de llei en el Congrés dels Diputats..., i per tant presentar-hi esmenes i arribar a acords.

Per tant, presentar-lo ara, quan sabem que caducarà d'aquí a dos mesos i que la mitjana de resposta en el Tribunal Constitucional, en el temps, és de set a vuit anys, sabem que fem simplement, doncs, un brindis al sol. Un brindis al sol per no dir, simplement, que possem pals a les rodes a mirar que la negociació que s'ha obert a Madrid pugui arribar a bon terme. I és aquest l'àmbit en el qual nosaltres creiem que en aquests moments s'han de presentar les iniciatives, a presentar esmenes, com ho han fet tots els grups parlamentaris, per millorar moltes de les coses que en aquest projecte de llei cal millorar.

I sí, certament, el Consell de Garanties Estatutàries ens diu que hi ha motius per portar aquest reial decret al Tribunal Constitucional. I ens diu –i aquí es deia bé– que un va vinculat a un tema de forma i que, per tant, hi insistim, aquest àmbit en el qual se'ns diu que no correspon d'aquí a dos mesos és que ja no tindrà cap sentit, perquè ja serà una llei i, per tant, haurà prescrit, podríem dir, d'alguna manera. I, per una altra banda, es qüestiona, hi ha un altre paquet que es qüestiona la constitucionalitat de l'atribució a la Comissió Nacional de Convenis Col·lectius, d'una funció d'arbitratge obligatori quan les dues parts no es posen d'acord.

I en aquest àmbit nosaltres –vostès ho saben– hem presentat esmenes al Congrés dels Diputats, perquè creiem..., hi creiem fermament, ens preguntaven: «Creuen en l'acord?» Home, i tant que creiem en l'acord! I per això creiem que és necessari modificar aquest àmbit. I per això hem presentat, al Congrés dels Diputats, esmenes en aquest tema específic; esmenes, a més a més, que, ho vull subratllar, són esmenes que han estat treballades, lògicament, amb els agents socials, on hi ha plena coincidència, i, per tant,

en aquest sentit, doncs, defensarem en el Congrés dels Diputats el mateix.

Hi ha també tot un altre reguitzell, podríem dir-ne, d'elements que el Tribunal Constitucional ens diu que no acaben de funcionar. I és el que fa referència a les competències catalanes, no? I ens diu que no es respecten les competències no exclusives, sinó executives –i no per això les hem de deixar de defensar, les defensarem–, que fan referència a totes les polítiques actives d'ocupació.

I aquí el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, doncs, escolti'm, fa unes fortes referències. I jo crec que és bo recordar-ho, no? Perquè ens diu: «Home, això no és nou, és donar continuïtat a allò que ha fet, doncs, el Govern central des de l'any 93.» Que l'any 93, mitjançant un reial decret, això es va aprovar d'una forma unilateral, i en la qual, doncs..., escolti'm, nosaltres, perquè en aquell moment governava en el Govern de Catalunya Convergència i Unió, doncs, no vam tenir cap mena d'angúnia ni de por de presentar un recurs d'inconstitucionalitat i defensar allò que, sota el nostre criteri corresponia als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya, que no és altra cosa que la territorialització dels diners de la formació continua. I això, aquest recurs que varem posar nosaltres l'any 93, la sentència del Tribunal Constitucional la varem tenir –la primera, perquè hi ha hagut dues més *a posteriori*– la varem tenir l'any 2002; és a dir, nou anys més tard.

Per tant, la pressa de presentar avui, de dir: «Escolti'm, aprofitem i presentem avui mateix el recurs d'inconstitucionalitat a un reial decret que sabem que d'aquí a dos mesos no existeix», no té sentit, no té cap sentit. I, per tant, és en aquesta línia que nosaltres el que diem és: «Escolti'm, nosaltres, disposats a defensar el que són les nostres competències, com el qui més.» Però, és clar, fem-ho amb un sentit.

I en aquests moments el sentit està en defensar-ho allà on correspon, que és en el Congrés dels Diputats. I serà molt més fàcil negociar i arribar a acords, via consens –això que vostès deien– i diàleg, que no pas si es pot interpretar com una pedrada, a dia d'avui, al que seria presentar un recurs d'inconstitucionalitat en un tema que d'aquí a dos mesos no existirà.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem en les esmenes que hem presentat; creiem en el diàleg que s'ha obert amb el Partit Popular per poder arribar a acords en aquesta matèria. I no només en això, perquè no només fa referència a les polítiques concretes de la formació contínua, com els deia, sinó, per exemple, un àmbit en el qual el Consell de Garanties Estatutàries no hi ha vist pegues, però que, des del nostre punt de vista, podia haver-hi algun cert perill, com era..., doncs, en tot el que fa referència a les polítiques actives d'ocupació, nosaltres hem presentat una esmena que hem negociat amb el Partit Popular i que esperem que pugui ser aprovada i que, per tant, en aquest sentit garanteixi que els recursos, i el que és..., no només els recursos es territorialitzin, sinó que, a més a més, aquest àmbit, doncs, pugui ser executat des de Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, això que avui a vostès, a alguns de vostès i al Partit Socialista, ho deia, els es-

candalitza tant; a l'hora de la veritat vostès saben que vostès varen ser els primers que varen dur a terme una mesura d'aquest tipus, a través del real decret de l'any 93... (*Veus de fons.*) No em digui que no... –a través del real decret de l'any 93–, hi ha una sentència del Tribunal Constitucional que així ho diu, i per la porta del darrere vostè ens van passar el que era res més que una retallada a l'autogovern de Catalunya.

I per tant, en aquest sentit, no pateixin: nosaltres hem defensat, i és cert, vostès quan van estar en el Govern de Catalunya van defensar-ho també, però als seus companys de Madrid... –escolti'm, és igual qui hagi estat–, en el Govern espanyol, tant els socialistes com el Partit Popular. En aquesta matèria vostès no han fet cas ni tan sols a les sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, escolti'm, el que és defensar allò que ens correspon com a catalans i individuals..., perquè són recursos per a la gent, per a la seva formació, però també, com a Govern, el que són les competències en àmbits de polítiques d'ocupació, aquest és..., el que són polítiques actives d'ocupació, això nosaltres ho hem fet i ho seguirem fent.

I en el debat del que és aquesta reforma laboral..., doncs, lògicament, nosaltres, en el Congrés dels Diputats, aprofitarem no només per esmenar allò que el Consell de Garanties Estatutàries ens ha indicat, no?, sinó que també treballarem en altres matèries, com, per exemple, reforçar el caràcter obligatori del Pla social i la qualitat de les polítiques del Pla social. O, per exemple, la necessitat d'un verdader contracte per a la formació amb la professional dual. O en el que és el retorn al redactat de 1994, que garanteixi el reconeixement de la negociació col·lectiva en l'àmbit de Catalunya. I hem de reforçar, evidentment, la capacitat que tingui l'autoritat laboral competent per facilitar els acords entre les parts.

I, per tant, nosaltres el que volem –i creiem que és el que correspon– és esgotar les vies que en aquests moments estan obertes, que per alguna cosa varen demanar que això es plantegés com un projecte de llei, i que, per tant, poguéssim presentar esmenes en el Congrés dels Diputats i mirar d'arribar a acords i d'avançar en aquesta matèria.

I el compromís per defensar les competències catalanes..., vostès ho saben, l'altre dia ho deia el portaveu, precisament, del Govern, hi és. I, per tant, aquest és un compromís ferm. Però el primer compromís passa per esgotar la via del tràmit parlamentari, amb les esmenes i amb l'acord. I el segon, si és que cal, doncs, passarà quan tinguem finalment una llei; quan tinguem una llei passarà, si és que segueixen vulnerant les competències catalanes, doncs, a presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Entenem que alguns de vostès dubtin de si el Govern vetllarà per les competències catalanes. Entenem que vostès demanin o es preguntin per la possibilitat de la nostra coherència. Però la nostra coherència hi és, hi és explícitament; ho hem presentat, ho hem sol·licitat al Consell de Garanties Estatutàries, ben diferent al que vostès van fer en el cas de la Llei de la dependència, que ni tan sols –ni tan sols– varen demanar al

consell consultiu que hi digués el seu parer. Van haver d'esperar un dictamen que venia forçat, en aquest cas, pels diputats de Convergència i Unió en aquella ocasió. I, recordar-los que, de quaranta-set articles, en aquella ocasió, de quaranta-set, quaranta, el consell consultiu va considerar, doncs, que vulneraven les competències catalanes; competències en aquell cas que no eren només executives, sinó que eres exclusives, i que en canvi el Govern de Catalunya en aquella ocasió... (*Veus de fons.*) Sí, lamentablement, en aquella ocasió no va tenir la capacitat, la voluntat, podríem dir-ne, de demanar que es respectés el que eren les nostres competències.

Per tant, entenc el seu neguit, perquè cadascú respon a la seva lògica interna. I el fet d'avui presentar vostès, demanar-nos que presentem això, que presentem el real decret, enfront d'aquest real decret al Tribunal Constitucional, doncs, lògicament això, a dia d'avui, nosaltres no ho farem. I no ho farem perquè la via parlamentària és oberta i el fet de fer-ho avui només respon a una lògica: la seva lògica. Que la seva lògica, almenys per part d'alguns, no és defensar les competències catalanes, no és aconseguir els objectius que aquí vostès han exposat, sinó que és només desgastar l'adversari, és només ferir a qui..., a Catalunya o, en aquest cas, a Madrid, està governant i no pas aconseguir que les coses vagin millor. Perquè si d'una cosa no se'n pot vanagloriar, almenys el Partit Socialista, és que les reformes laborals que, en el seu cas, vostès varen dur a terme, servissin per millorar el que és, servissin per millorar el que va ser l'ocupació.

Els vull recordar que, des de l'any 2008 fins a dia d'avui, vostès varen dur a terme catorze reformes de legislació laboral –catorze–; totes elles, a excepció de tres, per real decret, i de totes elles, és evident, hem vist quin ha estat l'èxit, segur que no ha estat crear ocupació.

Per tant, almenys un punt de prudència a l'hora de valorar aquesta reforma laboral. Tenim un tràmit obert a Madrid per poder presentar les esmenes, esgotem-lo –esgotem-lo– amb la voluntat d'arribar a un acord i, per tant, de facilitar el diàleg, i, si és que això no arriba i no es respecten les competències que tenim com a país..., escolti'm, el compromís –i així ho deia el president– segur que no serà menor del que vostès van fer en l'anterior ocasió amb la Llei de la dependència, que per no fer no van portar-la ni al Consell de Garanties Estatutàries.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem a votació.

(*Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.*)

Senyor Collboni...?

Jaume Collboni Cuadrado

Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Collboni Cuadrado

Només voldria recordar una dada que he donat durant la meua intervenció: la reforma laboral ha afectat un total de 20.761 treballadors a Catalunya. Repeteixo la xifra: 20.761 treballadors i treballadores a Catalunya. Aquests afectats per aquesta reforma ho són amb el Reial decret vigent. Tot i que vostès facin esmenes que prosperessin a les Corts, els efectes concrets sobre aquestes 20.761 persones, diputada, són reals, han afectat ja les seves condicions de vida i de treball.

I li diré una cosa: només per beneficiar un o una d'aquests vint-mil treballadors i treballadores haurà valgut la pena presentar un recurs davant el Tribunal Constitucional, només si solucionem una de les persones afectades per aquest reial decret que vostès diuen que és provisional, però que ja està afectant la vida dels treballadors i les treballadores d'aquest país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Miralles... Senyor Miralles, ha demanat la paraula o no?, ah no? *(Pausa.)* Perdó. *(Veus de fons.)* No... –no, no–, gràcies. Senyor Oriol Amorós, perdó. *(Veus de fons.)* Sí... –sí, sí–, després.

Oriol Amorós i March

Per contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

En part coincideixo amb el senyor Collboni, no es pot dir que estem debatent sobre un decret que no afecta ningú. Hi ha més de vint mil catalans que són ja afectats directes d'aquesta reforma laboral. I em sorprèn la seva falta de sensibilitat en considerar ningú 20.761 catalans.

I, després, no pot dir, senyor Luna, que fan aquesta reforma per responsabilitat amb els seus votants. Perquè vostès, als seus votants, els van dir que no traurien les pimes dels convenis, cosa que aquesta reforma fa. Vostès, als seus votants, els van dir que no s'apujarien impostos, cosa que han fet. Vostès van dir als seus votants que no abaratirien l'acomiadament, cosa que han fet espectacularment. Vostès van dir als votants de Catalunya que no ens perjudicarien, i ens han perjudicat més que a ningú: 45 per cent menys dels pressupostos. *(Remor de veus.)* I vostès van dir que aprimarien l'Administració, i el senyor Rajoy ja té 268 assessors personals per a ell solet a La Moncloa.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, presidenta. També, per contradicció... *(Pausa.)* D'acord amb el que han dit els senyors Collboni i Amorós, però hi afegiria una altra cosa, i és que aquest decret llei ha entrat en vigor, i, per tant, des del moment que va entrar en vigor, la Generalitat de Catalunya s'ha vist privada de les competències establertes a l'Estatut sobre aquesta matèria.

I, per tant, els que votin ara en contra, com ara Convergència i Unió, el que estan és avalant que la Generalitat de Catalunya ha quedat arrabassada de les seves competències, i no fan res per evitar-ho.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rafael Luna...

Rafael Luna Vivas

Per al·lusions. *(Pausa.)* En primer lloc, al senyor Collboni recordar-li que aquest reial decret de què ell parla ha ocasionat unes pèrdues de treball; mai les que van perjudicar i van fer ells, que van ser 5 milions de llocs de treball que s'han perdut. Són els que menys poden parlar en aquest aspecte.

I comentar-li al senyor Amorós una cosa, si ell ha votat el Partit Popular, perquè sembla que ha estat parlant en nom dels votants del Partit Popular. Per tant, el millor que pot fer és un silenci, perquè els nostres ja saben parlar per si mateixos.

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyora Meritxell Borràs...

Meritxell Borràs i Solé

Sí; gràcies, senyora presidenta. Si tirés endavant avui, doncs, presentar aquest recurs davant del Tribunal Constitucional, han de saber que, de fet, lamentablement, no tindria cap efecte sobre cap persona; no tindria cap efecte sobre cap persona perquè no tenen efectes retroactius les sentències del Tribunal Constitucional. I vostès saben que fins d'aquí a set o vuit anys no tindríem aquesta sentència.

La presidenta

Passem a la votació.

(Pausa.)

Passem a la votació de la proposta presentada per interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 3/2012, de 10 de febrer, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 80 en contra i 1 absència.

Proposició de llei

de simplificació i racionalització de
l'Administració pública de la Generalitat,
en especial de les agències (debat de totalitat)
(tram. 202-00010/09)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de simplificació i racionalització de l'Administració pública de la Generalitat, en especial de les agències.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(Pausa llarga.)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, avui portem a debat, el Partit Popular de Catalunya, la continuació de la proposició de llei referida a reducció d'entitats autònomes i administratives i empreses públiques; una proposició de llei, la d'empreses públiques, que va superar el debat de totalitat gràcies al suport del grup proponent, el Partit Popular de Catalunya, i també el Grup de Convergència i Unió. Aquesta proposició de llei, que va ser aprovada per aquests dos grups, va ser just fa tres mesos; una proposició de llei que permet posar ordre, que simplifica el sector públic empresarial català.

Amb un deute de 40.000 milions d'euros de la Generalitat de Catalunya, dels 140.000 milions d'euros que tenen el conjunt de comunitats autònomes, a Catalunya; amb unes previsions de creixement equivocades dels últims pressupostos de la Generalitat de Catalunya que exigeixen una modificació del pressupost que passi pel Parlament, tal com van votar la majoria de grups parlamentaris en l'últim Ple del Parlament, excepte el Govern de Convergència i Unió, que es va abstenir; amb un incompliment del dèficit públic per a l'any 2011 per part del Govern de Convergència i Unió, i amb un necessari endeutament a partir de bons a particulars per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, de Convergència i Unió, perquè cap entitat financera a cap mercat vol finançar l'Administració de la Generalitat... Per aquests motius es fa imprescindible, quan els contribuents destinen de mitjana cinc mesos l'any del seu treball a pagar impostos, que els polítics, els responsables públics treballem per eliminar traves burocràtiques, treballem per eliminar ens superflus, treballem per guanyar eficiència i eficàcia, i treballem per mostrar transparència davant la ciutadania.

És per aquests motius que en aquesta proposició de llei incorporem en la reducció d'entitats i empreses públiques la necessitat de reorganitzar, simplificar

i donar agilitat al funcionament del conjunt d'agències, que sumades als consorcis, a les empreses, als consells i a les entitats, conformen el sector públic empresarial català.

Situacions com la de l'Agència Catalana de l'Aigua, pràcticament en fallida. Avui mateix, ara, he sortit, fa un moment, al Parlament, un moment, a la porta del Parlament, i he vist sorprenentment com el president de l'Agència Catalana de l'Aigua venia amb cotxe oficial. Em sorprèn que, amb una empresa que es troba a prop de la fallida, a prop del precipici, el president d'aquesta Agència Catalana de l'Aigua vingui al Parlament de Catalunya amb cotxe oficial. Després alguns vénen aquí a donar lliçons d'austeritat, de retallar despesa. Doncs, mirin, comencin pel cotxe oficial del president de l'Agència Catalana de l'Aigua, una agència de la Generalitat de Catalunya que està amb un deute desorbitat, que supera els 1.300 milions d'euros, generat pels últims governs de Convergència i Unió, que va crear l'Agència Catalana de l'Aigua i la va deixar amb un deute superior a 500 milions d'euros, i ampliat i mantingut pel Govern tripartit.

Per tant, en una situació de la Generalitat de Catalunya amb dificultats per pagar nòmines, per pagar proveïdors i per finançar-se, i d'aquí les contínues emissions de bons a particulars, la situació de l'ACA, aquesta greu situació de l'Agència Catalana de l'Aigua, ha portat que la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió hagi hagut d'augmentar en més d'un 18 per cent el cànon de l'aigua en aquests últims dos anys, dificultant la situació de les empreses subministradores i empitjorant els serveis d'aigua envers els ciutadans de Catalunya.

No pot ser que Catalunya a dia d'avui sigui la comunitat autònoma amb més organismes públics de tot Espanya. Mentre coneixíem abans d'ahir com la Generalitat Valenciana reduïda de quaranta-sis a només sis els organismes públics o com fa només tres mesos el Govern d'Illles Balears eliminava noranta-dos empreses públiques, avui sabem que el Govern de la Generalitat preveu acabar l'any 2012 amb 254 organismes públics.

A dia d'avui, tot i havent-ho anunciat, tot i haver arribat a un acord amb els accionistes de l'empresa Tabasa..., que són les concessionàries de Túnels de Vallvidrera i de Túnel de Cadí, tot i haver arribat la Generalitat de Catalunya a un acord amb aquesta empresa, havent-se compromès a privatitzar-la, a dia d'avui sabem que, si abans del 31 de juliol d'aquest any la Generalitat de Catalunya, no porta a terme la privatització de Tabasa, haurà de pagar un diferencial que haurà de sortir dels impostos dels ciutadans. O Aigües Ter Llobregat, que Convergència i Unió s'havia compromès a privatitzar-la de forma imminent. A dia d'avui Aigües Ter Llobregat continua sent una empresa pública amb un deute aproximat als 1.000 milions d'euros.

Totes aquestes situacions d'excés d'organismes, d'excés d'endeutament d'aquests organismes, es converteixen en incomprensibles per a la gran majoria de catalans que es passen moltes hores al dia treballant per pagar impostos, per als contribuents i també per

a les persones que volen i no poden treballar a Catalunya.

Per tant, amb aquesta proposició de llei s'estableixen criteris homogenis envers la creació d'agències públiques, envers els òrgans de gestió d'aquestes agències, en relació amb el funcionament i també envers la gestió financera i comptable per evitar deutes desorbitats, per convertir-les en organismes eficients i eficaços al servei de les persones i no en una disbaixa d'entitats que dificulta el compliment dels objectius de dèficit, sense control, completament desregulats, amb òrgans de gestió i de funcionament completament heterogenis que confonen i que no permeten portar a terme una administració diligent en el conjunt d'agències públiques.

El Partit Popular de Catalunya creiem profundament en el paper de l'agència com a organisme públic que combina gestió pròpia de l'àmbit privat amb fórmules de gestió pública, la qual es caracteritza bàsicament, aquesta gestió híbrida entre públic i privat, en la gestió dels recursos humans, la contractació, el règim patrimonial i també el règim jurídic.

En una administració moderna, que és el que ha d'aspirar a ser la Generalitat de Catalunya, les fórmules que combinin àmbit privat i públic han de guanyar pes, han de comptar dins l'Administració de la Generalitat, però han de comptar de forma ordenada, amb uns criteris comuns en l'estructura, en el personal que componen aquestes agències i en la gestió.

I és això el que planteja en aquesta proposició de llei el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El Govern de la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió ha de complir necessàriament amb els objectius de dèficit públic. Per aconseguir-ho és imprescindible, és necessari reformular el sector públic empresarial català. Junt a la llei que va superar el debat de totalitat i que Convergència i Unió té aturada, envers empreses públiques i entitats, s'estableixen els mecanismes adients que necessita el Govern de la Generalitat de Catalunya per transformar l'Administració, per donar-li agilitat i per aprimar-la.

El Govern del senyor Artur Mas porta un mes i mig, tres plens consecutius, sense portar al Parlament cap iniciativa per part del Govern, cap llei, cap decret llei, cap decret legislatiu. El Parlament de Catalunya només ens estem dedicant a debatre iniciatives de l'oposició. En aquest cas som el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya els que, de la mateixa forma que vam fer amb les empreses i entitats públiques –una llei per portar a terme una reformulació àmplia per tal d'aprimar el sector públic empresarial català–, ara aportem una proposició de llei similar per a les agències de la Generalitat de Catalunya; una proposta que atorga al Govern les eines per millorar, agilitar i racionalitzar el conjunt del sector públic empresarial català, i en aquest cas concretament les agències que conformen la Generalitat de Catalunya.

Per tot això, reclamem al conjunt de grups parlamentaris i especialment al grup que dona suport al Govern, al Grup de Convergència i Unió, que no doni l'esquena a una proposició de llei per complir amb els objectius de dèficit; que no doni l'esquena a una pro-

posició de llei per disposar d'una administració menys burocràtica, menys costosa i més eficient; que no doni l'esquena a un missatge de confiança envers els creditors i inversors de l'economia catalana.

La Generalitat de Catalunya i el seu Govern no poden quedar-se a la cua amb una administració basada en un laberint d'agències amb funcionaments disperss, incomprendibles, ineficients i ineficaços. Els problemes que té la societat catalana no es solucionen amb més organismes, sinó amb reformes clares i valentes.

I és aquest el plantejament que fa avui el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Nosaltres ens caracteritzem per fer una oposició ferma, exigent, responsable i constructiva. Fem una oposició amb idees, amb propostes, aportant solucions. Ara el que cal és un govern que no es quedi aturat, un govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, que no miri a un altre costat, que no culpi a tothom excepte ells de tots els problemes.

Per això esperem que el Govern de Convergència i Unió sigui valent i no mantingui aquesta esmena a la totalitat a una llei per millorar i fer més àgil l'Administració. Amb aquesta llei aportem un marc de confiança i estabilitat envers l'Administració de la Generalitat de Catalunya, un marc que pretén aportar austeritat en la despesa pública, seguretat jurídica i estabilitat pública i política. Per això esperem que el Govern de Convergència i Unió no desaprofiti aquesta oportunitat de guanyar en credibilitat, de fer més eficient el sector públic, i, en definitiva, de portar solucions i respostes a la greu situació econòmica que viuen molts ciutadans a dia d'avui a Catalunya.

És el moment de les idees i de les propostes, davant un govern de Convergència i Unió lent, que va a pas de tortuga, però que encara pot rectificar, i ho pot fer avui demostrant el compromís amb una administració àgil, eficient i no malgastadora. És aquesta la filosofia i el fons de la proposició de llei que planteja el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i que esperem que pugui superar aquest primer debat de totalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos i Vilar.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, senyors i senyores diputats, en primer lloc, voldria fer una referència breu sobre el contingut de la proposició de llei que avui presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, però abans voldria explicar que aquí no estem per fer demagògies, estem per treballar. El Govern està treballant en la línia de simplificar l'Administració.

La proposició de llei ve a regular la figura de l'agència. Les agències es configuren com a ens públics, dotats de personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar, dotades d'autonomia econòmica financera i de gestió, i creades per a la gestió dels serveis públics i el desenvolupament dels plans i programes que el Govern consideri adients en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

La proposició de llei presentada regula la creació, el règim jurídic, la supressió, la liquidació, el règim d'organització, el funcionament i els criteris de gestió de les agències. El model que segueix la proposició és el model de les agències estatals, regulades per la Llei 28/2006, de 18 de juliol, encara que s'hi ha introduït alguna mena de canvis.

En aquest sentit, s'ha de recordar que la llei estatal configura les agències en el seu article 2.1, com a: «Entidades de derecho público dotadas de personalidad jurídica propia, patrimonio propio y autonomía en su gestión, facultadas para ejercer potestades administrativas que son creadas por el Gobierno para el cumplimiento de los programas correspondientes a las políticas públicas que desarrolle la Administración General del Estado en el ámbito de sus competencias.»

No es pot obviar que aquesta proposició de llei s'ha de relacionar, també, amb la presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya de modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya i de l'Estatut de l'empresa pública catalana.

La proposició de llei parteix d'un gran error: de l'error de considerar que els organismes que actualment tenen la denominació d'agències es fonamenten en un règim anàleg, segons l'exposició de motius i la disposició transitòria única.

En realitat, la utilització del terme «agència», per part d'entitats instrumentals, actualment ja existents, no determina, en absolut, el tipus d'organisme en què s'enquadra l'entitat instrumental afectada. I així trobem diverses entitats amb aquesta denominació; diverses entitats que es troben dintre d'organismes autònoms administratius, com poden ser l'Agència Catalana del Consum; entitats de dret públic, sotmeses al dret privat, com pot ser l'Agència Catalana de l'Aigua; entitats autònomes de caràcter comercial, industrial o financer, com és l'Agència Catalana de Certificació; altres ens públics com és l'Agència Tributària de Catalunya, i, fins i tot, ha existit alguna societat mercantil amb aquesta denominació, estem parlant de l'Agència de Patrocini i Mecenatge, SA.

Per tant, no hi ha cap vincle entre les entitats instrumentals amb aquesta denominació, més enllà de la seva pertinença al sector públic de la Generalitat. I tampoc no existeix, per tant, una necessitat de crear un tipus d'organisme com el que s'ha proposat.

Tant en el cas de les agències proposades com en el cas de les agències estatals, el seu àmbit d'actuació és molt ampli, a més de la gestió de serveis públics en el cas de les proposades. Parlem, en el cas de la proposició de llei, del desenvolupament de plans i programes, que hi deixa un abast molt ampli, igual que les agències esta-

tals que parlen del compliment de programes corresponents a polítiques públiques.

Aquest àmbit tan general, en principi, podria estar justificat quan l'agència és l'únic tipus d'organisme públic per crear, a més dels consorcis, la qual cosa es dona en el cas de les agències estatals. Així, la llei estatal estableix en la disposició adicional sisena, que: «Con carácter general, a partir de la entrada en vigor de esta ley, los organismo públicos que hayan de crearse en la Administración General del Estado adoptaran la configuración de agencias estatales, conforme al procedimiento del artículo 3 de esta ley, sin perjuicio de lo establecido en la disposición final primera.»

Aquesta circumstància no es dona en el cas de les agències proposades, ja que aquestes hauran de conviure amb altres tipus d'organismes públics, com són les entitats autònomes de caràcter administratiu, les entitats de dret públic, sotmeses a dret privat entre d'altres, i que també es poden crear sense cap tipus de limitació.

El fet que convisquin diferents tipus d'organismes públics, com els proposats a les dues proposicions de llei presentades, sense cap tipus de limitació, fa que el mapa del tipus d'organismes públics sigui complex i heterogeni, i que no es redueixi en base a criteris de racionalitat i de simplicitat, que sigui confús i que no quedin clares les diferències entre els diversos tipus d'organismes previstos.

Aquest grau de confusió, de deficient identificació dels diferents tipus d'entitats instrumentals, no es dona, en general, en altres normatives com poden ser l'estatal o les autonòmiques, ni com pot ser el cas d'un model similar al proposat, com és el tipus gallec, en què preveu l'existència de tres tipus d'organismes públics, però que diferencia millor cadascun d'aquests, encara que també manté un àmbit d'actuació de les agències molt ampli.

La proposició de llei denota que existeix una clara deficiència a l'hora de proposar una regulació del sector públic de manera fragmentada; per una banda, s'introdueix una figura nova, com és l'agència, i, per altra banda, es modifica parcialment la normativa actual reguladora del model d'entitats instrumentals.

En l'articulat de la proposició de llei s'observen incorreccions, que segurament es deriven d'una transcripció parcial d'altres normes. Per exemple, la referència a les lleis d'autorització en el seu article 3.3, on diu, literalment: «Les agències es regeixen per aquesta llei, les seves lleis d'autorització, els estatuts respectius aprovats pel Govern, i supletòriament per les normes de dret públic i de dret privat que siguin aplicables en aquest cas.»

També resulten estranyes determinades previsions com la de crear per llei l'agència i suprimir-la per decret, quan hi ha fórmules que permeten que la norma de creació i la de supressió sigui del mateix rang; per tant, el decret que preveu la normativa estatal o la normativa gallega sobre aquesta matèria, sense perjudici de la necessitat d'una llei d'autorització prèvia.

En conclusió, els arguments per tal de rebutjar, pels quals des del Grup de Convergència i Unió s'han tingut en compte a l'hora de rebutjar i de continuar amb l'esmena a la totalitat a la proposició de llei presentada pel Partit Popular de Catalunya, es poden sintetitzar en quatre blocs.

En primer lloc, la proposició de llei no va en la línia de simplificar i racionalitzar el model actual d'organismes públics, ja que crea una nova figura que haurà de conviure amb altres tipus d'organismes públics. Per tant, ens allunyem dels principis bàsics que són la simplificació i la racionalització.

En segon lloc, l'àmbit d'actuació de l'agència, a l'article 3.1 de la proposició és excessivament ampli, i, per tant, poc operatiu. No es diferencia clarament de l'àmbit propi d'altres tipus d'organismes, i, fins i tot, pot coincidir pel que fa a la gestió de serveis públics en l'àmbit d'actuació que la proposició de llei de modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya i de l'Estatut de l'empresa pública catalana preveu per a les entitats de dret públic sotmeses al dret privat.

La proposició de llei configura l'agència en un àmbit d'actuació més propi d'un tipus únic, seguint parcialment un model estatal d'agències, que no d'un model en què han de conviure diversos tipus d'organismes públics, com poden ser els organismes autònoms de caràcter administratiu; les entitats de dret públic sotmeses a l'ordenament privat, jurídicoprivat, etcètera, i, que, per tant, han d'estar clarament definits i diferenciats els àmbits d'actuació d'uns i dels altres.

En tercer lloc, la regulació del model d'organismes públics s'hauria de fer en una norma única, que regulés els diferents tipus d'entitats instrumentals i no d'una manera fragmentada, com fan les proposicions de llei presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

En aquest sentit, s'hauria de pensar en un nou model del sector públic que simplifiqui i racionalitzi el model actual, partint de la base que aquesta regulació ha de ser completa; és a dir, abastant el conjunt d'entitats instrumentals, inclosos consorcis i fundacions, delimitant clarament les diferències existents entre els diferents tipus d'entitats i reduint els tipus d'organismes públics. D'aquesta manera es regularia el conjunt del sector públic de la Generalitat, tenint en compte la consistència interna del model i la congruència amb les condicions de l'entorn.

S'ha de recordar que en la proposició de llei de modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya i de l'Estatut de l'empresa pública catalana es preveuen altres tipus d'organismes públics, de manera que amb la creació de la figura de l'agència es mantindria el mateix nombre de tipus d'organismes que tenim actualment.

I, en quart i últim lloc, sens perjudici del que s'ha dit anteriorment, alguna previsió de la proposició de llei com la de crear per llei l'agència i suprimir-la per decret, és discutible i molt millorable, tant des del punt de vista organitzatiu com des del punt de vista jurídic, ja que existeixen fórmules millors que permeten que la norma de creació i la de supressió siguin del mateix

rang. Per exemple, la fórmula prevista a la Llei estatal 28/2006, de 18 de juliol, d'agències estatals per a la millora de serveis públics, o la Llei gallega 16/2010, de 17 de desembre, d'organització i funcionament de l'Administració General i del sector públic autonòmic de Galícia.

Per tot el que s'ha exposat, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem en contra de la proposició de llei amb l'esmena a la totalitat que hem presentat, perquè volem una reforma en profunditat de tot el sector públic. No podem estar constantment reformant, sense un contingut jurídic adient i sense tenir en compte els principis de simplicitat, agilitat i coherència.

Moltes gràcies, senyora presidenta, honorable vicepresidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

El senyor Coto, per a un torn en contra.

José Antonio Coto Roquet

Sí, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta proposició de llei que presenta avui el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya va en la línia de la que va ser aprovada, fa tres mesos, en el debat de totalitat..., per part del nostre grup, va ser presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i va tenir el suport del Grup de Convergència i Unió.

I aquesta proposició de llei, la que va ser aprovada fa just tres mesos, doncs, es tractava concretament d'entitats autònomes administratives i empreses públiques, amb el compromís que posteriorment s'enviaria una proposició de llei referent a agències de la Generalitat de Catalunya.

I, mirin, jo els llegiré les paraules de l'ara portaveu del Grup de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya i abans diputat al Parlament, i que va debatre aquesta llei en la passada legislatura, el que deia i que es fonamenta en els motius pels quals el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya porta avui aquesta proposició de llei.

El senyor Jordi Turull deia en la sessió del 22 de setembre de l'any 2010: «La Sindicatura de Comptes ho adverteix. Escolti, el perímetre de l'Administració general de la Generalitat i tots els seus organismes ha crescut massa, està massa dispers. Parlaven de 220 organismes. I això què fa? Això fa que hi hagi una administració dispersa, una administració poc àgil i sobretot una administració que cada cop es va fent, des del punt de vista econòmic, menys sostenible.» Això ho deia el senyor Jordi Turull el passat 22 de setembre de l'any 2010, pocs mesos abans d'entrar al Govern de la Generalitat el seu partit. O, també, el senyor Jordi Turull deia: «La Generalitat només ha liquidat» —ho retreia al tripartit— «quinze de les seixanta empreses que va prometre eliminar.» Doncs, bé, avui, si el senyor Jordi Turull el 22 de setembre deia que els organismes de la Generalitat eren 220, si qualsevol va al power-

point dels últims pressupostos de la Generalitat veurà que els organismes de la Generalitat de Catalunya a dia d'avui són 254.

Per tant, nosaltres, el que fem amb aquesta proposició de llei, que va en connexió amb la proposició de llei aprovada fa tres mesos amb el vot favorable de Convergència i Unió referent a entitats autònomes i empreses públiques, és portar-ho ara a les agències públiques. I el que demanem és que es prengui en consideració.

El senyor Turull argumentava el 22 de setembre de l'any 2010 per abstenir-se en la proposició de llei del Partit Popular que, és clar, arribava al final de la legislatura, que era l'últim ple de la legislatura i que, és clar, tenia zero sentit donar suport a una llei que causaria perquè la legislatura es dissoldria.

Per tant, el que demanem al Govern de Convergència i Unió és que es posin a treballar, que fa un any i mig que són al Govern, fa divuit mesos que són al Govern, i el dèficit públic no es compleix, el deute de la Generalitat és el més elevat de tot Espanya i Catalunya, la Generalitat de Catalunya, té el trist rècord de ser la comunitat autònoma que més organismes autònoms té de tot Espanya. Per tant, amb aquesta llei el que volem és impulsar la necessària reestructuració i reformulació del sector públic empresarial català. No pot ser que Catalunya sigui el líder en «xiringuitos» de tot Espanya.

I per complir els objectius de dèficit és imprescindible fer una administració més àgil, més simple i més accessible per als ciutadans. I aquests són els motius pels quals presentem aquesta proposició de llei.

Jo esperava que el Govern de Convergència i Unió, igual que va fer amb aquesta llei que van aprovar fa tres mesos, que la tenen aturada ara mateix..., però almenys van passar el debat de totalitat. Van dir: «Bé, ja es debatrà.» Vostès, en aquest cas, amb el seu tarannà, amb la seva illusió, ens aturen ja des del primer debat, des del debat de totalitat, aquesta proposició de llei, que jo crec que és imprescindible per poder fer un sector públic empresarial català sostenible, adequat a la situació econòmica que hi ha a Catalunya, que és que hi ha 800.000 persones a Catalunya que volen i no poden treballar, 800.000 persones a Catalunya, i moltes famílies que passen dificultats, i moltes persones que han vist congelat el seu sou, fins i tot reduït, que troben desproporcionat absolutament que la Generalitat de Catalunya tingui a dia d'avui 254 organismes, quan el senyor Turull, portaveu actual de Convergència i Unió, es queixava el 22 de setembre de 2010 que la Generalitat de Catalunya tenia 220 organismes.

Per tant, jo els reclamaria coherència amb el que deien i, sobretot, coherència amb el que votaven fa tres mesos. No perquè sigui una proposició del Partit Popular, sinó perquè és una proposició en benefici de Catalunya, dels ciutadans de Catalunya, de la necessària reducció de despesa i d'aconseguir complir els objectius de dèficit que ens permetin sortir de la greu situació de crisi econòmica en què es troba la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Bé, de fet, sentint el senyor Coto em ve al cap preguntar-li quants «xiringuitos» devien tenir a València.

Bé, de fet, ja van fer una proposició de llei, com deia el senyor Coto, fa uns mesos, potser ja un any, en què modificaven l'article 4 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que en aquell moment, sorprenentment, Convergència i Unió va permetre tramitar, tot i haver-hi presentat una esmena a la totalitat, com avui han fet i esperem que no es repeteixi. Segurament, en aquell moment va ser fruit de la pressió del Partit Popular, que li havia de permetre aprovar uns pressupostos, els del 2011. Ho reitero: espero que avui això no es repeteixi.

En aquell moment ja vam comentar des del Grup Parlamentari Socialista els arguments pels quals no creïem que fos convenient i necessari tramitar aquella proposició de llei. I era perquè estàvem en ple procés del debat i de l'aprovació de les cinc lleis òmnibus, una de les quals la seva missió justament era el títol que han posat en aquest cas en aquesta proposició de llei: la simplificació i la racionalització. I era allà on en aquell moment dèiem que tocava incorporar els articles de la modificació de la Llei de finances públiques de Catalunya. I avui, uns quants mesos més tard, tornem a repetir exactament el mateix: era allà on tocava introduir els articles d'aquesta llei que avui ens presenten aquí. I més quan en aquell moment les lleis òmnibus, algunes, el que van fer és suprimir algunes agències. En recordo dues que les tinc molt presents, com l'Agència Catalana d'Inspecció del Treball o l'Agència de Seguretat Industrial. I si el senyor Coto tant critica que no..., l'Agència Catalana s'havia de reformar més..., perquè allà no aprofitava justament..., fer la feina que avui ens vol tornar a fer fer.

Bé, però a més el títol que té aquesta proposició de llei, de «simplificació», ben bé, de simplificar –simplificar–, no simplifica res. En tot cas, defineix un marc estàndard pel que fa a les agències, i, per altra banda, fa una cosa que a nosaltres ens deixa ben sorpresos, que és que deixa tota la discrecionalitat per suprimir les agències al Govern, cosa que no veiem gens coherent justament amb un altre dels plantejaments que té l'articulat d'aquesta llei, que és la transparència. És a dir, creem una llei per al Parlament, però després el Govern fa el que li sembla. Això ens sembla que és absolutament incoherent.

Per tant, en tot cas, no hi veiem cap sentit, a tramitar i a tirar endavant aquesta proposició de llei, si no és que l'únic sentit que té, i és l'únic que li sabem veure, és generar un titular, un titular per confondre encara més els ciutadans, per dir que fem el que no fa aquesta llei, una llei que té, és ben simple, pocs articles i el que no fa és simplificar res. En tot cas, el que està és plena d'obvietats, obvietats recollides justament en al-

tres textos de llei, amb ànim de conforme encara més. I a més a més ens ho fa a bocins. Ens ho va fer amb un bocí en aquella Proposició de llei de modificació de les finances públiques, i avui ens ho fa amb un altre bocí. Pot ser que així ens morim més ràpidament a bocinades, esbocinats, oi?, com en algun conte hem sentit a dir.

Per tant, no veiem gens clar, per incoherència legislativa, crear agències i suprimir-les per decret..., la transparència, les obvietats..., que inclou aquest text. I val a dir que nosaltres compartim, i de fet hem practicat, en aquest cas en el darrer període del Govern d'esquerreres, la simplificació administrativa amb aquell decret que proposava la simplificació d'organismes, justament en ares a l'estalvi, també, i la racionalització, la modernització i, especialment, la transparència, cosa que aquí diu que vol però no fa.

Per tant, no ens enredin, senyors del PP; no ens enredin, senyor Coto. Aquesta llei no simplifica res. I, en tot cas, el que creiem és que el que ha de fer el Govern és plantejar-nos aquí, en aquest Parlament, una nova llei de finances públiques de Catalunya i una reforma, justament una llei de l'estatut de l'empresa pública catalana. Tot amb una unitat, coherent, no a trossets, que el que fa és confondre, dispersar, i per tant és una de les pitjors pràctiques legislatives que crec que ens hauríem de plantejar en aquest Parlament.

Senyor Coto, ens posa exemples com València. Jo crec que justament s'ha quedat ben lluit posant-nos València com un exemple de bones pràctiques. En tot cas, València com un exemple de males pràctiques en endeutament i males pràctiques, justament, en la gestió pública i en la transparència, eh? Per tant, justament el contrari del que aquí fa temps que ens plantegem.

Bé, en tot cas, com deia, el que crec és que la disbauxa ens la porta el PP, el Partit Popular, portant-nos trossets de lleis i fent cosetes que el que li permeten simplement és gesticular per no fer pràcticament res. Com deia, no transformen res, no canvien res. Senyor Coto, no ens enredi, als ciutadans. De fet, és la seva pràctica habitual i ja hi estem acostumats, no?, en els seus cent dies de govern a Madrid. Bé, ens informaven l'altre dia dels deu enganys del senyor Rajoy. En cent dies ja n'han fet deu. Aquesta, segurament, és una pràctica més.

Per tant, senyor Coto, no ens alligoni; com a vostè, que l'han alligonat justament en la consigna i en els titulars, no pas en els valors que des d'aquest Parlament crec que tenim l'obligació de treballar..., i en la consistència d'aquests valors de coneixement i de rigor.

Per tant, nosaltres votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Mercè Civit.

Mercè Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no donarà suport a la tramitació d'aquesta proposició de llei. Perquè és que a més a més vostès el que pretenen és una ordenació limitada de les agències de la Generalitat, que són uns dels organismes que hi han. Però és que n'hi han molts més. I, per tant, queda d'una forma limitada. Perquè és que a més a més vostès abans van presentar l'altra llei de les finances públiques i ara presenten aquesta, i ens podem trobar, doncs, amb un absurd, que presentin una llei per regular cadascun dels organismes públics de la Generalitat: una llei per als consorcis, una llei per als instituts, una llei per a les societats amb participació majoritària, una llei per a les societats amb participació minoritària, una llei per als organismes autònoms, etcètera. I, per tant, ens sembla que això no correspon.

A més, vostès ho porten al Parlament quan ho van presentar fa un any i escaig. I ara ho porten sense tenir en compte que a més a més ja s'han aprovat unes lleis òmnibus que el que fan és desregularitzar i que al mateix temps el Govern fa un procés de planificació sobre les empreses públiques de l'Administració de la Generalitat que ha provocat tot un seguit de canvis, que caldria abordar i que a més a més nosaltres molts no els compartim.

Nosaltres estem d'acord que cal regular, sí, el funcionament dels ens que ja existeixen. Però no ho aconseguirem amb successives reformes a pedaços, a trossos, i que moltes vegades poden ser contradictoris. A més a més, ens sorprèn que el Partit Popular porti aquí una llei d'agències quan en el Congrés dels Diputats va votar en contra de la llei d'agències estatal. Per tant, què és el que ha canviat? Potser el que ha canviat és que el que vol és fer uniformes totes les lleis de les comunitats autònomes a partir de la llei estatal que vostès van votar en contra.

A més a més, la llei estatal tampoc és que hagi tingut molt èxit. El nostre grup hi va votar en contra. Hi havia un projecte de crear moltíssimes agències, que se'n van crear..., ni a la meitat, ha arribat. I que nosaltres sapiguem tampoc cap comunitat autònoma l'ha desenvolupat. Per tant, també és una mala experiència que vostès hi voten en contra però que aquí ens la porten.

Però a més a més tenim més motius, i alguns de molt més profunds. Fa anys que les administracions públiques, de tots els colors, pràcticament, opten massa sovint per la creació d'ens instrumentals de tot tipus per a la gestió quotidiana de moltes de les seves activitats. A vegades, justificades; unes altres vegades, no tan justificades. Però sí que és cert que en aquests moments hem arribat a un moment que hem de reflexionar, de la quantitat d'ens instrumentals que tenim en el Govern de la Generalitat, i que, evidentment, no fa falta que se'n continuïn creant, sinó, en tot cas, el que fa falta és una racionalització de tots ells; el que fa falta és una reforma real de l'Administració pública i de tots els seus ens, que la componen, i que, per tant, per això faria falta una llei integral de tots ells.

Perquè, clar, la seva proposta i també la de Convergència és dir «en tenim massa». Completament d'acord. Segurament en tindrem massa, segurament alguns superflus, segurament, però a continuació hem de dir quins serveis presten cada un d'aquests ens, perquè la solució no és suprimir-los o privatitzar-los, sinó que la solució és veure quines tasques fan, perquè potser algunes d'elles poden ser tornades a reprendre pels departaments de la Generalitat, perquè vostès en el fons el que volen és privatitzar l'Administració, el que volen és portar a la mínima expressió l'Administració pública. I l'Administració pública no és una entelèquia; l'Administració pública és un organisme públic que el que fa és prestar serveis als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I en aquests moments de crisi, en aquests moments de retallades, és més necessària que mai una administració pública forta que pugui prestar uns serveis de qualitat a l'Administració pública.

Vostès posaven l'exemple de València, del que han suprimit. Bé, és evident. Suposem que l'organisme que gestionava l'aeroport de Castelló el deuen haver suprimit, i segurament que, com aquest, tenen molts més exemples. I per això ens diuen vostès la quantitat d'ens que han anat suprimint.

Miri, el nostre projecte és un altre. Nosaltres per què apostem? Per un model d'administració pública catalana a partir de la reforma actual de la teranyina administrativa que tenim i d'aspectes molt burocràtics –en això estem d'acord– que s'han de reformar. Però, clar, critiquem la burocràcia, i el Govern de l'Estat què fa? Doncs, perquè el Govern de l'Estat pugui pagar les factures dels deutes que tenen els ajuntaments, els ajuntaments cada tres mesos han de passar totes les factures al Govern de l'Estat. I això què vol dir, a part de l'autonomia dels ajuntaments? Vol dir molta més burocràcia i vol dir molt més personal que ho hagi de fer. I vostès ho volen retallar. Per tant, s'ha de ser equànim.

I nosaltres diem: «Sí, hem de reformar l'actual teranyina administrativa, amb uns serveis públics de qualitat, una major descentralització en la presa de decisions, properes a la ciutadania, amb amplis espais de democràcia i participació.»

Nosaltres el que creiem és que cal garantir el dret de la ciutadania a la bona administració, moderna i de qualitat, amb plantilles suficients i amb dignes condicions de treball, com a capital bàsic de la nostra funció pública. Cal acotar tant la política de creació d'ens instrumentals..., però també la política de privatitzacions de serveis i de la generalització de concerts; evitar la fugida del dret públic al dret privat; la igualtat entre tots els empleats de les diferents administracions i de les persones que hi treballen. I, per tant, el que fa falta és una profunda reforma de l'Administració pública.

El nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, el que defensa és uns serveis públics de caràcter democràtic i social, de qualitat, transparents i professionals, que tinguin com a objectiu –i aquest és el nostre objectiu principal– la qualitat de vida de tots els ciutadans i ciutadanes. I, per tant, anem al que deia jo abans: quan nosaltres diem «hem de reformar, hem de, segurament, sumar o alguns ens no tenen tant

sentit», l'objectiu és mirar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes, que, en aquests moments d'atur, en aquests moments de crisi, necessiten més que mai el suport, l'ajuda i els serveis públics de qualitat.

I és en aquest sentit que nosaltres defensem un model de funció pública eficaç, eficient, arrelada al territori, i l'objectiu és posar també en valor el rol dels empleats i empleades públiques, que són realment els que presten aquests serveis, que en aquests moments estan greument qüestionats i les seves condicions de treball s'estan precaritzant. Però no únicament per això, sinó perquè també sembla que, si es tenen molts empleats públics, anem malament, quan el que realment fan és prestar serveis a la ciutadania.

I, per tant, estem d'acord amb la simplificació administrativa i normativa, estem d'acord a evitar la burocràcia i al mateix temps..., evitar la burocràcia, però el compliment de la llei. No vol dir que... A vegades el que sembla és que es diu «per simplificar, simplificar, simplificar, menys controls i menys regulació», no; s'ha de combinar no-burocràcia i compliment de la llei.

Per tant, el nostre grup parlamentari no donarà suport a aquesta llei. I el que sí que demanem és que hi hagi una veritable reforma de l'Administració pública i dels ens que en depenen, que pugui ser negociada, parlada, pactada amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra i també amb els agents socials. I aquest és un repte que aquí, ara que hi ha la consellera, demanem que realment tingui la iniciativa, parli amb tots els grups. Cal, en aquests moments, fa falta una veritable reforma de l'Administració pública per a uns millors serveis públics i per a la millor qualitat de vida dels nostres ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a aquesta proposta, a aquesta iniciativa del Partit Popular. I, per tant, votarem favorablement a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I intentaré en aquests deu minuts argumentar per què no donem suport a aquesta proposició de llei que el que pretén, el títol, el que pretén, doncs, és un règim d'organització i funcionament de les agències públiques de la Generalitat, de la Generalitat de Catalunya.

No té sentit, al nostre entendre, una norma, tal com l'ha plantejat el Partit Popular, que es limiti a regular una figura organitzativa concreta –concreta–, que són les empreses públiques, i, en canvi, no té en compte el marc general en què s'integren totes les entitats del

sector públic de la Generalitat –societats mercantils, fundacions, consorcis, etcètera.

Per tant, nosaltres entenem que aquesta problemàtica, la racionalització..., en el concepte, en el principi de la racionalització estem d'acord, però no en la manera que vostès l'ataquen, que l'ataquen només centrant-se en el que són les agències i, en canvi, tota la resta d'entitats públiques ens la deixen. En aquest sentit, entenem que havíem d'anar molt més enllà. I, en certa manera, aquesta proposta que el Partit Popular fa no deixa de ser un pedaç. I, en aquest línia, doncs, nosaltres apostem i demanem una reforma, una modernització de tot el que són les entitats públiques de la Generalitat de Catalunya, evidentment a iniciativa del Govern de la Generalitat, que ha de ser, entenem, en el nostre cas, un consens tant de sindicats com de partits polítics, i en això, doncs, estarem amatents a les seves notícies i a les seves accions com a govern.

De totes maneres, també he de dir que, quan parlem d'aquesta racionalització de les entitats públiques, ja es va fer molta feina en el Govern anterior. I el diputat Coto, doncs, ens ha parlat aquí com si la institució de la Generalitat de Catalunya, tant la que estava governada abans com la que està governada actualment per Convergència i Unió, doncs, això, hagués sigut xauxa, això anés tot a l'ample, que es diu, i no és cert. El 2010 es va presentar un pla de racionalització; seixanta entitats públiques van ser integrades. Poso un exemple: ACCIÓ, que tant en parlem aquí, que és la que ajuda les petites i mitjanes empreses del nostre país a internacionalitzar-se i a fer projectes innovadors, va integrar l'antic Copca i l'antic Cidem; per tant, en una única es van integrar aquestes dues entitats públiques. I, evidentment, doncs, el Govern de la Generalitat actual està fent això a espera –a espera– que es faci un procés de modernització com ha de ser.

Però, senyor Coto, el problema gros, el problema gros de la racionalització, i entenem que hem de fer passos en la racionalització, no està aquí a Catalunya, amb la institució de la Generalitat de Catalunya, està amb l'Administració central; el problema gros de racionalització està allí. I, de fet, allà, i a més a més el Partit Popular ara hi governa, ni es plantegen –ni es plantegen– totes aquestes mesures de racionalitat. De fet, estem parlant d'una administració del Govern espanyol, d'una administració central, d'una dimensió desmesurada, absolutament irracional i absolutament ineficient.

I, de fet, vostè en la seva intervenció ja ha utilitzat, doncs, una sèrie de missatges –es nota que llegeix molts documents de la FAES, eh?, es nota–, traslladant –traslladant– la responsabilitat –quan m'ha parlat del deute, eh?, deute públic–, traslladant la responsabilitat i la culpabilitat del deute públic a la Generalitat i per extensió a la resta de comunitats autònomes, i no parlen de l'Administració central, quan l'endeutament viu –l'endeutament viu–, el 75 per cent de l'endeutament viu que en aquests moments té l'Estat espanyol és imputable només a l'Administració central, és imputable..., perquè vostè, quan parla de «racionalització», ho vincula de seguida, doncs, a la situació que estem vivint de crisi econòmica, de deute públic, de dèficit públic.

Doncs, bé, qui ha de fer aquesta operació Biquini, diguéssim, de començar a aprimar-se és l'Administració central –és l'Administració central. Ministeris que no fan res. Digui'm què fa, quin sentit té el Ministeri de Cultura, per exemple, quan totes les competències en cultura estan transferides, totes estan transferides, en el cas nostre, a la Generalitat, i a la resta de comunitats autònomes. Funcionaris ministerials ociosos, a Madrid, en els ministeris de Madrid, funcionaris ociosos, que no tenen feina –que no tenen feina. Dos-cents cinquanta-vuit assessors del senyor Rajoy –senyor Coto, això sí que és un *chiringuito*, eh?, això sí que és un *chiringuito*–, 258 assessors per al senyor Rajoy a Madrid. La corona –la corona–, despesa inútil –despesa inútil. Duplicitats de l'Estat –duplicitats de l'Estat– a tot arreu, quan les competències són nostres, duplicitats a tot arreu. Això és una estructura pesada, desmesurada, irracional, ineficient, ineficaç, aquesta estructura del Govern o de l'Estat; parlo de l'estructura de l'Estat, com a institució.

Però és que a més a més ara hi hem d'afegir que, d'aquesta estructura de l'Estat, que per ella mateixa ja és ineficient, a sobre hi ha un govern espanyol ineficient, ineficaç, irresponsable i, a més a més, que està agredint Catalunya –i, a més a més, que està agredint Catalunya–: descens del 45 per cent de les inversions territorialitzades; pujada dels impostos, de l'IRPF, que incrementarà en més de 1.000 milions d'euros, encara més, el dèficit fiscal que tenim, que cada any 16.000 milions d'euros que paguem els catalans i catalanes marxen a Madrid i no tornen.

Una distribució desigual dels objectius del dèficit públic. Allò que dèiem abans: estan intentant traslladar i col·locar a l'opinió pública, no només a la d'aquí, sinó a la internacional, també, que la culpa del dèficit públic i de l'endeutament és de la Generalitat o de les comunitats autònomes i no del Govern central, quan estan intentant posar objectius diferents.

Una política d'infraestructures erràtica i rebutjada a Europa. Quan vostès, la ministra de Foment apella al corredor central i no prioritza el mediterrani, automàticament la prima de risc puja, automàticament –automàticament–, puja, per irresponsables, perquè això des d'Alemanya es mira, i això és una irresponsabilitat d'un govern irresponsable.

També una deslleialtat institucional creixent. Si no compleixen ni les seves mateixes lleis! No compleixen ni les seves mateixes lleis.

Reducció de polítiques actives d'ocupació.

Una actitud política constant de provocació i confrontament, i amenaces sobre la nostra llengua.

Això és aquest Govern espanyol ineficaç, amb una estructura d'estat absolutament ineficaç.

I és aquí on s'han de centrar quan estem parlant de racionalitzar les entitats del sector públic, és aquí on han de començar. Han de començar per l'Estat espanyol, han de començar per allà, perquè realment en aquests moments és un llast massa pesat per a nosaltres, els catalans i les catalanes, perquè tinguem un present i un futur dignes.

És, doncs, per tots aquests motius que nosaltres no donarem suport a aquesta proposta; entenem que és un pedaç, que no ataca totes les entitats públiques. Però, a més a més, on ho han de presentar i on han de començar a aplicar aquests principis de racionalitat és allà –és allà–, perquè aquesta estructura pesada d'estat és la que ens està asfixiant a nosaltres aquí. I quan dic «nosaltres»estic parlant de les famílies, de l'economia, de la gent normal i corrent del nostre país.

Res més. Aquest és, doncs, el posicionament d'Esquerra Republicana, i, per tant, votarem en contra d'aquesta proposta del Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller..., diputats i diputades, des de Ciutadans no hem presentat esmena a la totalitat. Creiem que hem de debatre obertament sobre suprimir estructures polítiques i de l'Administració. Tenim una administració pública multiplicada, multiplicada en nivells administratius, multiplicada en les seves pròpies estructures, i som partidaris de parlar obertament. I fixin-se si som partidaris de parlar obertament que en aquest Parlament l'únic partit que ha proposat en dues ocasions, en dues, portar una comissió d'estudi de les duplicitats administratives i polítiques és Ciutadans.

Saben vostès què han votat la resta de grups, ciutadans que ens estiguin veient? Tots –o s'hi han oposat o s'hi han abtingut– en contra. Aquí no hi ha voluntat de suprimir estructures polítiques, ni «xiringuitos» com deia el senyor Coto, amb paraules seves; de «xiringuitos», vostès tampoc en volen suprimir. Vostès voten a favor de mantenir quaranta-un consells comarcals; vostès no volen sentir a parlar de suprimir diputacions. El senyor Rajoy està encantat, ho ha dit, amb les diputacions –està encantat. No m'estranya, veient el que hi ha dintre de les diputacions i els casos que surten..., no m'estranya que hi estiguin, alguns, encantats; alguns, col·locant i repartint-se càrrecs als mitjans de comunicació, repartint cadires. Per això volen vostès les diputacions? Per això volen vostès els consells comarcals? Per això volen vostès una tele pública a cada ajuntament, a cada comarca, a cada província a l'Estat? Per això ho volen vostès, senyor Coto? El Partit Popular està demostrant, igual que el Partit Socialista, igual que Convergència, igual que Esquerra, que vostès no volen canviar ni una sola coma de les estructures de partitocràcia que han creat –ni una.

I ara ens porten una proposta –que està bé que en parlem, per això no presentem esmena– de simplificar les agències. Escolti'm, si el problema no són les agències. El problema és que vostès voten en contra sistemàticament, i prefereixen, alguns, retallar 10.000 milions d'euros en sanitat i educació que retallar en diputacions. Aquest és el seu problema, senyor Coto, i del Partit Po-

pular, que vostès volen retallar en serveis essencials i no en estructures polítiques ni en càrrecs polítics. Mil cent càrrecs polítics als consells comarcals; diputats col·locats a totes les diputacions... Mil cent càrrecs polítics... (*veus de fons*), senyor Felip Puig, li passaré la informació de tots els càrrecs designats pels partits polítics en consells comarcals: mil cent.

Diputacions. Ja saben vostès el que tenim a les diputacions, lamentablement; s'han convertit en un espai absolutament opac a la informació pública, al control democràtic. Això és del que hem de parlar. I vostès, cada vegada que Ciutadans proposa debatre obertament d'això, ho bloquegen i diuen que no. I els ciutadans ho han de saber.

Igual que diuen que no a fusionar ajuntaments. A Grècia en tenien nou-cents i ara en tenen 350, i no van fer ells els deures, els els van fer. Però, aquí, ni el senyor Mas, ni el senyor Rajoy, ni els grups de l'oposició volen sentir parlar de reduir càrrecs polítics, de reduir Administració pública. Aquest és el problema que tenim avui.

Parlava el senyor De los Ríos d'estructures. Si és veritat, si té raó; vostè té raó. El senyor Carod n'era un exemple, i el seu Govern. Vostès van crear ambaixades, van fer nepotisme, pur i dur, des de les seves estructures, col·locant germans, amics i cosins. És aquest el problema que té Espanya, efectivament, de partits com el seu, que volen destruir la convivència i, alhora, emportar-se els diners per crear..., i col·locar gent. Aquest és el problema que té Espanya i Catalunya en concret.

Per tant, Esquerra Republicana ha contribuït, de totes, totes, a crear una estructura absolutament sobredimensionada del que tenim. I l'estat autonòmic no és l'estat fragmentat; l'estat autonòmic és un estat, com Alemanya, federal, descentralitzat, però cohesionat. Vostès no volen cohesió. Qui vol aixecar fronteres és evident que la cohesió no la vol. L'altre dia li ho va dir molt bé el meu company senyor Cañas. Què volen vostès, que estiguin aquí les estructures de l'Estat? Per què? Per expropiar-les quan després siguin independents? Demanen vostès que no hi hagin corredors centrals. Jo tampoc vull un corredor central. Però, clar, si vostès són els que governen..., home, jo també ho entenc, eh?, perquè, si vostès han de tenir les claus per canviar el pany de les claus, evidentment, la gent no és «tonta». Evidentment, vostès volen el pany de la clau per canviar la clau i quedar-se amb allò que és part de tots, que és Catalunya i la convivència dintre de Catalunya.

Per tant, partits com Esquerra, tripartits amb informes..., 30 milions d'euros. Se'n recorden, vostès, dels informes inexistents sobre els colors de les petxines? I sobre les investigacions a la Xina? Sí, sí..., allò que va anar a la fiscalia i va quedar totalment tapat: 30 milions d'euros del Govern tripartit; informes, que alguns eren demanats a les dones d'alguns consellers del Govern.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Albert Rivera Díaz

Això és el problema que tenen Catalunya i Espanya, que aquí hi ha massa gent vivint de tot això. I necessitem càrrecs públics, partits polítics que ajudem a solucionar els problemes, no que contribueixin a generar més problemes, com vostès fan. Per tant, justament aquest mal entès estat autonòmic, que no és pas un estat descentralitzat com l'entemem avui..., sinó que és un estat descentralitzat i, alhora, cohesionat, que treballa de la mà per sortir d'aquesta.

El millor que podia fer el Partit Popular, senyor Coto, és justament abordar el debat en profunditat, no dient que hi ha línies vermelles, que són les diputacions o l'estructura actual, sinó abordant el problema de fons.

Ens tindran al seu costat per abordar a fons tota reforma d'Administració pública que portin endavant aquí o allà on puguin; però, evidentment, plantegin vostès també que hem d'anar al problema de fons.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Acabo, senyora presidenta. Per tant, nosaltres volem debatre de duplicitats administratives, polítiques; volem debatre d'evitar aquesta disbauxa que hi ha hagut en governs de la Generalitat i també de l'Estat; però, evidentment, el que no podem acceptar és que donin lliçons aquells mateixos que han creat el problema, que són aquells que han convertit un estat autonòmic descentralitzat en un estat fragmentat al servei d'alguns partits polítics i no dels ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Il·lustres diputades i diputats, honorable membre del Govern, aquí estem una mica com en el debat anterior, en el qual es votarà una cosa sobre la qual no es debat i es debat una cosa sobre la qual no es votarà. S'ha referit el Partit Popular en la seva presentació a tota una sèrie de coses, en les quals no entraré, perquè no tenen absolutament res a veure amb la proposició de llei que està aquí presentada.

Aquesta proposició de llei es basa no en cap mena de simplificació, racionalització o que la Generalitat tingui dues agències o tingui 200.000 milions d'agències, no es refereix en absolut a això; es refereix només a una cosa, i és la de si cal o no establir un marc legal únic per a totes les agències d'una administració pública.

Com a marc legal únic, em sembla que oblida, tal com ho ha posat de manifest la representant de Convergèn-

cia i Unió, molt encertadament al nostre entendre, que fer un marc per a tota mena d'agències, sigui quina sigui la seva naturalesa, sigui quina sigui la seva funció, sigui quina sigui la seva activitat, és una manera de legislar absolutament negativa. Perquè, a més, no servirà absolutament per a res, suposant que aquesta llei tirés endavant, que no serà, perquè llavors, què es faria en cadascun dels casos? En el moment en el qual hi hagués la necessitat per part del Govern, per part de la majoria del Parlament, d'entendre que cal una agència sobre una matèria determinada, ràpidament la llei de creació d'agències establiria excepcions i establiria una regulació específica i pròpia per a aquella agència.

Perquè aquest marc encotillat no dona peu que puguin funcionar àgilment les agències de la Generalitat, malgrat totes les consideracions que s'han fet aquí sobre el seu excés, la seva proliferació, la seva manca de funcions reals en molts casos, el seu malbaratament de recursos públics, en la qual cosa coincidim plenament; però no que la solució en aquesta matèria sigui establir un marc únic per a totes les agències.

No és la manera de legislar, no és el model que entenem que ha de tenir una administració pública eficient, i no és, a més, diguem-ne, em sembla, legítim introduir un debat sobre la racionalització administrativa, que sí que em sembla absolutament urgent i necessari, sota capa de parlar d'un únic marc regulador i normatiu.

En aquest sentit, ens referiríem en molts casos a la intervenció que ha fet la representant de Convergència i Unió. I, per aquesta raó votarem en contra de l'admissió a tràmit d'aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, jo sempre he donat suport a les mesures encaminades a una millora en l'eficiència de l'Administració pública; en aquesta tribuna sempre he manifestat aquest sentit. Mesures, doncs, que permetin assolir els mateixos o millors resultats utilitzant menys recursos, doncs, sempre han tingut el meu suport. En qualsevol cas, penso que el principal responsable de l'eficiència de l'Administració pública és el Govern. El Govern, doncs, ja ha avançat en aquesta línia en aquesta legislatura amb les lleis òmnibus, i, per tant, com que aquestes lleis se'ns han presentat per agilitzar i fer més eficient l'Administració pública, crec que ja està ben encaminat això.

Per tant, doncs, la proposta del Partit Popular no tindrà el meu suport. I, entre altres coses, perquè vostès, que sempre defensen l'eficiència de l'Administració pública, en aquest cas no han aconseguit el consens de cap dels grups parlamentaris, i realment això crec que s'ho haurien de fer mirar. És preocupant i crec que té com

a conseqüència, doncs, les darreres actuacions dels seus companys del Govern espanyol, que han presentat uns pressupostos que, a més a més de disparar totes les alarmes i..., amb la presentació dels pressupostos ha caigut la borsa, s'ha incrementat la prima de risc i, a més a més, hi ha risc d'intervenció de l'Estat espanyol. Doncs, no només això, sinó que, a més a més, han generat la desconfiança en la seva actuació aquí, al Parlament de Catalunya.

Penso sincerament, i ho dic amb tot el respecte per vostès, que no estan legitimats per venir a parlar en aquesta tribuna i donar-nos lliçonetes de deutes; no hi estan legitimats quan vostès, doncs, els seus companys de Madrid, governant, continuen no pagant el que deuen a Catalunya.

Parlen vostès que es posi a treballar el Govern i que ens posem a treballar tots plegats. Posin-se a treballar vostès! Exigeixin al Govern del Partit Popular de Madrid que pagui el que deu a Catalunya, i exigeixin un finançament just i no patirem moltes de les situacions que estem patint.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto... (Pausa.) Trenta segons...

José Antonio Coto Roquet

Senyor De los Ríos, miri, em dirigeixo a vostè per una afirmació que ha fet i que he sentit també fer al seu líder del grup parlamentari, el senyor Puigcercós aquest matí, i per evitar el *calumnia, que algo queda*.

Doncs, miri, sàpiga que el senyor Puigcercós, el líder del seu partit, i el seu grup parlamentari, va fer president el senyor Zapatero l'any 2004, el mateix senyor Zapatero que va deixar La Moncloa amb sis-cents assessors. Per tant, vostès, senyors d'Esquerra Republicana, són responsables que fins al 20 de novembre hi hagués a La Moncloa sis-cents assessors. (*Remor de veus.*) I ara n'hi ha –i ara n'hi ha–, efectivament, 258, menys...; hem reduït en més del 50 per cent el nombre d'assessors a La Moncloa en només dotze setmanes, quan vostès van donar suport a un govern del senyor Zapatero que va passar de vint a sis-cents assessors a La Moncloa. Vostès, senyor d'Esquerra Republicana.

Per tant, els demano que no utilitzin la tècnica de *calumnia, que algo queda*, que tant els caracteritza.

Gràcies.

(Joan Puigcercós i Boixassa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Puigcercós... (Pausa.) Suposo que per al·lusions.

Joan Puigcercós i Boixassa

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Puigcercós i Boixassa

Dir-li al senyor Coto que li agraïm que hagi reconegut que tots aquests assessors, que aquest dematí es negaven en aquesta bancada del Partit Popular..., el senyor Coto ho ha reconegut. I dir-li que la legislatura del Partit Popular, malauradament per a Catalunya, acaba de començar. Veurem com acaba.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de retorn, de la proposició de llei ha estat aprovada per 115 vots a favor i 12 en contra, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les quatre i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reiniciem la sessió de la tarda.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari (debat de totalitat) (tram. 270-00012/09)

I ho fem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors i senyors diputats, aquesta és una proposició de llei

que bàsicament és la reclamació del compliment d'un acord. Com ens trobem ben sovint en aquest Parlament, no?: havent de reclamar el compliment d'acords a l'Estat, que no compleix. Allò que signa, després no ho compleix; amb un signe, amb un altre, en el Govern de Madrid: però la coincidència en aquest àmbit és important.

Bé. L'Estatut d'autonomia estableix que per primera vegada, doncs, la Generalitat entri a tenir competència en el transport terrestre de viatgers i mercaderies per carretera, ferrocarril i cable que recorrin íntegrament dins el territori de Catalunya, sigui quin sigui el titular de la infraestructura. És veritat que aquesta competència, quan s'estableix –pel nostre grup, que no vam donar suport a aquest Estatut–, ens va semblar menor, ens va semblar no completa. És veritat que la materialització de l'acord de traspàs tenia aspectes molt millorables. Certament, el senyor conseller i el grup que li dona suport se n'han encarregat ben sovint, de fer memòria de quins eren els punts febles d'aquest acord de traspàs. És per això que en aquest moment els recordem que ara tenen ells l'oportunitat de millorar-lo, i, per tant, de començar a reclamar un traspàs de rodalies millor.

Però, en tot cas, fos poc o fos molt, l'únic punt de fortalesa que tenia aquest acord, l'única capacitat que donava a la Generalitat de garantir als ciutadans de Catalunya un transport de rodalies, un transport de ferrocarril, de regionals, correcte, amb qualitat i que complís estàndards europeus, que permetés puntualitat, transports de grans quantitats de persones en àrees denses de població, i per tant amb una incidència molt clara en la competitivitat de l'economia, l'únic punt fort d'aquest acord era la possibilitat de la Generalitat de Catalunya d'escollir l'operador.

Perquè, clar, a ningú se li escapa que el sistema de liberalització ferroviari espanyol ha estat un sistema clarament –clarament, clarament– incomplet; de fet, amb bastantes mancances i bastantes trampes. És veritat que s'estableix la separació dels operadors de les infraestructures i dels operadors del material mòbil, però al mateix temps aquests operadors són tots dos del mateix accionista, cent per cent del mateix ministeri, dependents fins i tot de la mateixa responsabilitat política. Per tant, els lligams de Renfe i Adif, i d'Adif i Renfe, per més que s'hagin gastat una sèrie de recursos a ensenyar l'ètica, a crear nous logotips, a tenir estructures formals diferenciades..., al final la responsabilitat política està en les mateixes mans.

Què és el que passa, doncs? El que passa, doncs, és que el principal problema que tenim a l'hora de proveir els nostres conciutadans d'una qualitat en el servei ferroviari... –que és el nivell d'inversió en les vies, la qualitat de la infraestructura, el manteniment d'aquesta infraestructura, la modernització d'aquesta infraestructura, un tracte raonable en aquesta infraestructura–, depenem d'això, i sobre això no tenim competències. I, per tant, el nostre marge d'actuació, com passa tan sovint en aquesta comunitat autònoma, és molt limitat. Però sobre el que sí que tenim força, en el que sí que podem collar –en el que sí que podem collar– és a escollir l'operadora, i collant per l'operadora podem collar

també el propietari de les infraestructures. Per una raó ben senzilla, perquè el propietari és el mateix: 100 per cent de les accions, Ministerio de Fomento; és a dir, Govern de l'Estat.

Perquè això fos possible, una de les bases de l'acord d'una llei orgànica, una de les bases per complir una llei orgànica que es diu Estatut d'autonomia de Catalunya –una llei que ha tingut bastant de mala sort en la seva trajectòria, però en tot cas una llei orgànica–, perquè això es complís, l'altra part havia de complir una part del tracte, que era modificar la Llei 39/2003. És a dir, la Llei del sector ferroviari.

Una llei molt curiosa, per altra banda, una llei digna de ser estudiada en els annals de la història jurídica d'infraestructures de tota Europa occidental. Perquè jo no sé si hi han massa referents d'una llei que pretensament ve a liberalitzar, a flexibilitzar, a permetre la diversitat d'operadors en el sector ferroviari, però que després té una pila d'articles i fins i tot disposicions addicionals, i allà on sempre sol venir amagada la lletra petita, que és en les disposicions transitòries..., en les quals es diu: «Bé, i tot aquest sistema que hem organitzat aquí de separació d'operadors, que ha de donar més racionalitat al funcionament i que ha de permetre un millor servei als ciutadans, tot això re de re, perquè al final ho donem tot als de sempre; és a dir, a Renfe.»

I això, què ha acabat passant amb els ciutadans? Home, doncs, que en els darrers anys la xarxa de trens de rodalies ha anat donant disgustos i més disgustos als ciutadans de Catalunya; i, de fet, podríem fer una llista molt llarga de què ha succeït i quin és el resultat de tot plegat. Només agafant el 2012, doncs, tenim: el 4 d'abril, una avaria de tren interromp la circulació dels trens entre Torre Baró i Plaça Catalunya; 6 de març, interromput el servei a rodalies entre Sants i Bellvitge per un incendi; 3 de març, un altre incident; 23 de febrer –23 de febrer–, gran notícia: davant dels greus accidents que vam tenir aquest any –al Clot, a Mataró, en d'altres llocs de la nostra xarxa de rodalies–, a la ministra Pastor només se li acudeix que fer uns cursets als maquinistes.

Quan nosaltres hem demanat un sistema de control i un sistema de senyalització de les vies que donés seguretat, que permetés més freqüència de trens, que permetés que l'error humà no causés víctimes en el sistema de rodalies, ens diu la ministra, i ens ho anuncia com a gran mesura, que es farà un curset als maquinistes. Quan nosaltres havíem proposat una pila de vegades implementar allò que ja funciona a Ferrocarrils de la Generalitat, sistemes RMTS –en aquest cas ho..., però ho volíem passar a la segona generació–, se'ns diu que aquí no és possible. En canvi, a Madrid no hi ha cap problema d'instalar aquest sistema de senyalització i de seguretat. A Madrid el posen; a Catalunya, un curset de maquinistes.

El 16 de febrer, dia negre en el transport de rodalies: un cúmul d'incidències desencadena endarreriments massius al sistema de rodalies; 10 de febrer, retirat el tren accidentat a Mataró –per tant, darreres incidències del tren de Mataró–; 9 de febrer, la Generalitat dema-

na explicacions a Renfe i Adif pels resultats de les investigacions –que encara no coneixem–; 9 de febrer també, accident a Mataró que genera una crisi de percepció pública del sistema i força ja que hi hagi una reunió entre les dues administracions en les quals no sabem..., de fet, creiem que no se n'ha parlat, tampoc, del compliment de les condicions de l'altra banda –és a dir, de la modificació de la Llei ferroviària. Aquell dia, com saben vostès, deu ferits pel xoc contra el final d'una via en un tren de Mataró; 6 de febrer, descarrilla un tren sense passatge i deixa sense llum algunes de les estacions; 30 de gener, endarreriments a tota la línia per una altra avaria, per una altra incidència; 19 de gener... I podríem anar seguint així, i seguint, i seguint, i seguint.

Tenim un sistema que no ens el mereixem. Hi ha 400.000 persones que diàriament utilitzen el sistema de rodalies i no mereixen aquest tracte. Tenim unes petites competències que les volem exercir i que les hem d'exercir, i que tenim el deure d'exercir. Ja no n'hi ha prou de dir només que eren petites i que l'acord de traspàs no estava prou ben fet. Esquerra Republicana no tenim cap problema a dir que aquest acord de traspàs era insuficient, com tot l'Estatut era insuficient –i aquest acord de traspàs es derivava d'un Estatut que era insuficient, certament. Però precisament per tenir força, per poder-lo demanar, per poder exercir aquesta pressió, l'única via que tenim és la modificació de la Llei ferroviària, poder escollir –poder escollir– l'operador. I, per tant, a partir d'aquí, collar i condicionar l'altra banda.

Condicionar-la, per què? Home, condicionar l'altra banda i negociar des d'una posició de força –entre altres motius– perquè s'hi inverteixi el que s'hi ha d'invertir: ni més ni menys del que s'inverteix en altres llocs. Però el que no pot ser és que tinguem davallades un any sí, un altre també, en les inversions a rodalies, al sistema de rodalies de Barcelona i de tot Catalunya.

Mirin, jo diria que el sistema de rodalies és segurament el màxim exponent d'aquesta desinversió crònica de l'Estat a Catalunya. De fet, la meitat de les incidències es solen atribuir a l'estat de les catenàries: disposem encara de catenàries i sistemes de senyalització de mitjans del segle passat. Hem viscut, per exemple, que en el funcionament habitual..., hem vist de Renfe que la despesa que s'hi fa és de vuit euros/quilòmetre. I això, em diran vostès: «Home, i és molt o és poc?» Doncs, miri, el mateix que als autobusos de Barcelona –tot i que és un sistema de funcionament molt diferent i a tot arreu del món els costos d'inversió en sistema de trens o en sistema d'autobús és molt diferent. I si ho comparem amb una línia on sí que s'ha fet inversió i modernització, com és Ferrocarrils de la Generalitat –perquè depenia de la Generalitat–? Quinze euros/quilòmetre. Menys de la meitat és el que es gasta l'Estat a Renfe en comparació amb el que fem nosaltres.

I això en què reverteix? En una molt baixa eficiència. És veritat que reclamem i seguirem reclamant i creiem que són necessaris nous quilòmetres, noves inversions. Entre altres motius, perquè dins dels plans de rodalies, que era una de les condicions del traspàs, la inversió a Catalunya..., es va gastar a l'entorn del

10 per cent del que s'havia promès. La mateixa ministra del PP ho va reconèixer. Va venir aquí, a Catalunya, i va dir: «5.700 milions.» Deu per cent, segons algunes declaracions. (*Veus de fons.*) Senyor Santi Rodríguez, jo el que he vist per escrit és 7,1 –7,1. Això és el que s'hi van gastar.

I vostès vénen aquí..., bé, la seva companya de partit, la ministra, ve aquí i reconeix que falta gastar a Catalunya 5.700 milions d'euros. Hi són, en els pressupostos generals de l'Estat? No, tot el contrari: l'aportació de l'Estat al sistema de rodalies pateix una dràstica retallada del 84 per cent. Caiem als 8 milions. És a dir –i és bo que ho sàpiguen els ciutadans d'aquest país–, 200.000 euros menys que el que es gasta l'Estat en la casa reial –el que diu que es gasta en la casa reial. Ens surt més car tenir un rei que el que s'inverteix en el sistema que utilitzen 400.000 persones cada dia. Aquesta és la realitat, aquesta és la desinversió que vostès fan.

I això acaba revertint també en una baixa eficiència. Mirin, per les vies d'un sistema ben tecnificat, amb un sistema de senyalització modern, hi podem tenir freqüències de pas tres vegades més grans que les que tenim amb el sistema Renfe. Per tant, el que demanem és capacitat per al Govern de la Generalitat de poder exercir les competències que legalment té. El que demanem és que l'altra banda complexi la seva part del tracte. El que demanem és que el Govern de la Generalitat no afluixi.

De fet, també els diré que aquesta és una proposició de llei que no sé si l'havia de presentar el Grup d'Esquerra Republicana. L'ideal hauria estat que el Govern de l'Estat hagués modificat la Llei ferroviària, com s'havia compromès a fer –primera premissa. No ho va fer. El Govern del PSOE no ho va fer, el Govern del PP tampoc ha donat cap senyal de voler-ho fer. Si no ho fa el Govern de l'Estat, i no ho fa el govern d'un color i de l'altre, home, hauria estat bo que el nostre conseller, que ens representa en aquest tema i que ens ha de defensar en aquest tema, doncs, ho hagués plantejat en alguna reunió oficial.

Jo li he sentit dir a vostè, senyor Recoder, sobre aquesta qüestió, moltes declaracions en els mitjans de comunicació, que comparteixo al cent per cent. M'hauria agradat molt que el representant de la Generalitat a la comissió bilateral, el senyor Duran i Lleida, a banda de les seves declaracions, ho hagués posat en l'ordre del dia d'alguna comissió bilateral. De fet, encara ho estem esperant, perquè hi ha una moció aprovada d'aquest Parlament que diu que els compromet a vostès a demanar una bilateral i a posar aquest tema, tots els temes d'inversions ferroviàries, en l'ordre del dia d'aquesta bilateral. De moment no en tenim notícia. Potser el senyor Rull ens avança alguna cosa i algun canvi en la seva posició en aquest sentit, però de moment vostès ni tan sols ho han posat a l'ordre del dia d'una reunió bilateral.

Criticaven molt els traspàsos que va fer el senyor Nadal. I, escoltin, no els dic que en algunes coses no tinguessin part de raó: des d'Esquerra no tenim problema a admetre això. Tot no es va fer bé, és veritat; però es

va obrir la llauna. I els toca a vostès seguir obrint la llauna, i els toca a vostès acabar de negociar bé allò que deien que els altres no sabien fer. Més, quan han donat suport gratuït a tantes i tantes lleis, com ens ha explicat aquest matí el president de la Generalitat, que diu que de tretze reials decrets els n'han recolzat dotze, no? (*Pausa.*) De tretze, dotze! Home, doncs, no deu ser tan difícil, quan un recolza dotze reials decrets, demanar que es posi alguna cosa a l'ordre del dia de la comissió bilateral.

De moment no ho hem vist. De moment, el que vam veure és que el 27 de gener de l'any passat el senyor conseller ens animava a tots dient: «Renfe no repetirà, del 2011 al 2015 no hi seran.» Que el mes de juny ja la cosa era: «En algunes vies..., potser les gestionem nosaltres.» Però això sí, igualment amb fermesa ens deia que buscaríem operadors internacionals i que en el món hi havia operadors internacionals preparats, i disposats, i interessats a treballar a Catalunya. Fins i tot el president de Ferrocarrils, el senyor Enric Ticó, diu: «No, no, tranquils: jo me'n puc encarregar. Ferrocarrils se'n pot encarregar.»

I el fet és que ni operadors internacionals, ni han posat en l'ordre del dia de cap reunió bilateral res de res sobre aquesta qüestió, ni Ferrocarrils gestiona les línies de rodalies, i el que tenim és una proposta seva perquè sigui Renfe la que continuï exercitant-ho. És veritat que el senyor conseller, com em deia avui mateix, no l'ha signat perquè diu: «Fins que no modifiquin la Llei ferroviària no ho signarem.» Escolti, doncs, el nostre suport, ja li havíem llegit aquestes declaracions –el nostre suport. Per això volem empènyer, per això presentem aquesta proposta, aquí, de llei per dur-la a Madrid, per canviar, per tenir la possibilitat de canviar d'operador.

Escolti, si arribés un moment que Renfe fos qui millors condicions oferís als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, nosaltres no seríem els qui ens hi oposàriem, eh? Nosaltres aquí estem perquè la Generalitat tingui capacitat i força per defensar els interessos d'uns viatgers maltractats, d'una economia que necessita un sistema ferroviari que funcioni amb puntualitat, que funcioni amb eficiència, que guanyi capacitat de transport de viatgers, que en aquests moments...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Acabo, senyora presidenta. En aquests moments que és difícil pensar a fer grans inversions en nous quilòmetres de via –com sí que s'ha fet a Madrid, per altra banda–, almenys que guanyem en freqüència, almenys que guanyem en qualitat. Però res d'això serà possible si no tenim l'única cosa del traspàs que ens dona força, que és la possibilitat de triar l'operador. I si podem triar i Renfe ens continua donant el mal servei que ens ha donat fins ara, li diem que vagin a servir a la *mese-ta*, que aquí ens buscarem operadores europees.

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per a la defensa d'aquesta esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Partit Popular a aquesta proposició de modificació d'una llei de l'Estat per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, hem de fer diverses puntualitzacions i diverses matisacions, perquè creiem que és important i rellevant fer-les, no? I la primera: el traspàs de rodalies i regionals a la Generalitat de Catalunya no és una qüestió derivada de l'Estatut del 2006. Ho és efectivament però no ho és materialment, perquè ja l'Estatut anterior permetia el traspàs d'aquestes competències a la Generalitat de Catalunya –una altra cosa és que en el seu moment no es materialitzessin o en el seu moment tampoc no es demanessin. Primera qüestió.

Segona qüestió, i puntualització creiem que important. El compromís de la modificació de la Llei 39 de liberalització del sector ferroviari és un compromís, efectivament, del Govern de l'Estat. Però és un compromís que arrenca d'un govern del Partit Socialista Obrer Espanyol davant d'unes determinades circumstàncies i davant d'una determinada conjuntura política. Això no vol dir que ningú renunciï a aquest compromís del Govern d'Espanya, això el que vol dir és que aquell compromís es va produir en unes determinades circumstàncies i, per tant, s'ha d'emmarcar en aquelles circumstàncies determinades, però sense ignorar l'entorn global del sistema ferroviari, no només espanyol sinó també europeu –i després m'hi referiré amb una mica més d'extensió.

Tercera qüestió. La liberalització a Espanya –després d'un període extraordinàriament llarg de monopoli dels serveis ferroviaris, d'infraestructures i d'operació de serveis ferroviaris– la duu a terme l'any 2003 un govern del Partit Popular, i així ho plasma en la Llei 39/2003, que avui el Grup d'Esquerra Republicana pretén modificar. I certament que a alguns ens hauria agradat que aquesta liberalització hagués pogut arribar abans; però aquesta liberalització, en un determinat marc –l'europeu, per cert–, arriba quan convé als interessos d'Espanya que arribi, no per fastiguejar absolutament a ningú. I aquesta és una altra de les qüestions que li volia rebatre, que és la de la teoria de la conspiració. No hi ha una teoria de la conspiració del Govern d'Espanya en contra de Catalunya –ni molt menys–, ni aquest és un debat sobre els pressupostos de l'Estat i les inversions de l'Estat a Catalunya.

Ens hauria agradat que aquest debat, senyor Amorós, l'hagués pogut realitzar, l'hagués pogut formular uns exercicis abans, precisament quan aquells que havien promès que s'invertirien a Catalunya –primer en una campanya electoral– 6.000 milions d'euros, després –ja des del Govern– 4.000..., i a la realitat, aproxima-

dament el 6 per cent d'allò que s'havia promès és el que s'ha realitzat. Ens hauria agradat que en aquell moment vostès també haguessin presentat propostes perquè això s'hagués executat. I vostès no ho van fer pas, perquè vostès eren còmplices d'aquell Govern, vostès estaven també governant amb aquell Govern a Catalunya. I llavors vostès van creure que era millor callar que no pas queixar-se i recriminar als seus propis socis que no fessin allò que s'havien compromès a fer.

I segurament ara és més fàcil. Ara que no hi han recursos, ara que s'han de pagar aquells recursos que vostès i els seus socis es van gastar, doncs, ara segurament és més fàcil queixar-se que allò no s'hagi complert i que allò no es compleixi. I el que vostès intenten fer –o intenten dir que fan– és demanar que el Govern de la Generalitat compleixi o exerceixi aquelles competències que té, i nosaltres creiem que vostès el que fan amb aquesta proposta és anar una mica més enllà de les competències que creiem que té la Generalitat. Perquè fixi's una cosa, des que el Govern de la Generalitat té les competències en rodalies, la màxima expressió d'aquesta competència ha sigut la pin-tura d'alguns trens i el canvi de la ce per la erra. Poca cosa més, conseller –poca cosa més.

Però anem a allò que és substancial de la proposta que ens presenten avui, que és la modificació de la Llei 39/2003. I, efectivament, la Llei 39/2003 el que fa és obrir el mercat ferroviari espanyol a la competència seguint precisament les directives de la Unió Europea. I en aquests moments, fruit d'aquella llei i les seves posteriors modificacions, s'ha liberalitzat el transport de mercaderies, i en aquests moments crec que hi ha aproximadament uns dotze operadors autoritzats. També a partir de l'1 de gener del 2010 queda liberalitzat el transport de viatgers internacionals. I queda pendent –certament, queda pendent– el transport intern de viatgers, el transport nacional de viatgers. Tot i que el concepte «nacional» per vostè i per nosaltres tindrà una concepció segur que diferent, però que és un concepte que és una liberalització que a hores d'ara encara no ha estat, ni molt menys, requerida per la Unió Europea. És més, és un mercat que a efectes de la Unió Europea continua tancat. S'obrirà, perquè és la voluntat i és el nostre desig que aquest mercat s'obri, però a hores d'ara i en aquest moment és un mercat que encara no està obert i, per tant, no és obligació de la Unió Europea. I anticipar-nos a l'obertura del mercat ferroviari de transport de viatgers en clau interna segur que tindria avantatges, i nosaltres els compartim, però també tindria inconvenients. I, per tant, hem de posar els avantatges i els inconvenients en una balança per decidir què és allò que nosaltres considerem més adequat per a Catalunya, més adequat per als ciutadans de Catalunya.

De fet, la mateixa Llei 39/2003 que vostès pretenen modificar ja contempla el mercat liberalitzat del transport intern de viatgers. És –i vostè ho esmentava– en una disposició transitòria: la tercera –que per cert, vostès és una de les que en la seva proposta de modificació de la Llei 39 suprimeixen. El que preveu aquesta llei és precisament que aquesta liberalització del transport intern de viatgers no entri en vi-

gor fins que la Unió Europea no obligui que això sigui d'aquesta manera i, per tant, no s'obri al mercat de la Unió Europea. Per què? Bé, doncs, perquè bàsicament –bàsicament– a la Unió Europea hi ha una sèrie de països en els quals tampoc no està obert el mercat en el transport intern de viatgers. I sense anar gaire lluny, França, Portugal –que estan ben a prop–, Holanda, Bèlgica, Noruega, Finlàndia, Irlanda són països de la Unió Europea en els quals encara no està obert el transport intern de passatgers.

Per tant, això ens podria provocar una sèrie de conseqüències. I aquestes conseqüències de liberalització –sols, mentre els socis europeus continuen en un mercat protegit– ens comportarien una sèrie de problemes i de compromisos. I el primer és que si la Generalitat, en aquest marc de liberalització, volgués fer, volgués donar a un altre operador el servei de rodalies o el servei de regionals –el servei de mitjana distància dintre de Catalunya de ferrocarril–, hauria de fer un concurs públic. I a aquest concurs públic es podrien presentar empreses de la Unió Europea, per exemple, que precisament en els seus respectius territoris tindrien l'exclusivitat del servei. I, en canvi, no hi hauria la possibilitat que les empreses espanyoles –Renfe–, o catalanes –Ferrocarrils de la Generalitat–, poguessin accedir a aquests mercats. És a dir, no hi hauria reciprocitat en la prestació o en la possible prestació. I, per tant, això perjudicaria les empreses espanyoles i catalanes.

Escolti'm, això és allò que vulgarment se'n diu «fer-se l'harakiri» –«fer-se l'harakiri»–; és a dir, obrir el mercat perquè vinguin empreses de fora, però aleshores el mateix mercat en els mercats exteriors resta tancat perquè les empreses de casa hi puguin accedir. Escolti'm, això és «fer-se l'harakiri» des del punt de vista econòmic. I ens sobta que precisament aquells que se les donen d'europeus, que són aquells que haurien de tenir presents les conseqüències d'un mercat comú o d'una unió monetària, sembla que, més que en Europa, precisament en el que estan pensant és en Ítaca, que és una illa en el Mediterrani. I el Partit Popular el que no volem és que Catalunya es converteixi en una illa, i ni molt menys el que volem és aïllar els catalans, ni del món ni d'Europa.

Quin és l'objectiu final que persegueix aquesta proposta? I permetin-me que els agafem l'esperit de la proposta en positiu, volem agafar l'esperit de la proposta en positiu –tot i que venint d'Esquerra Republicana sabem que no és així, però permetin-me, permetin-nos aquesta llicència. L'objectiu de la proposta és millorar el servei de rodalies i millorar el servei del ferrocarril a Catalunya. Escoltin, doncs, tenim les eines. Les tenim: l'autoritat ferroviària de Catalunya és la Generalitat de Catalunya, conseller –l'autoritat ferroviària de Catalunya, conseller, és la Generalitat de Catalunya. Tenim competències per planificar els serveis en termes d'oferta i de gestió; per formalitzar contractes programa i el seguiment de les obligacions previstes, i l'adopció de mesures correctores; per a la determinació de tarifes, fins al punt que, per posar un petit exemple, mentre a la resta –i així ho diu textualment la web de Renfe–, mentre al conjunt d'Espa-

nya a Cercanías els menors de sis anys no han de pagar bitllet, a Catalunya –perquè és rodalia– han de pagar bitllet. No paguen bitllet els menors de quatre anys; és a dir, que la franja entre quatre i sis anys paguen bitllet a Catalunya i no el paguen a la resta de l'Estat. I això és per culpa de la resta de l'Estat? No. Això és per culpa (*veus de fons*) –això és per culpa– de la gestió que es fa des de Catalunya.

És a dir, que tenim competències per a la determinació de tarifes, per declarar els serveis considerats obligació de servei públic, per contractar amb l'operador les condicions de la prestació del servei, per imposar sancions per incompliments, per imposar estàndards de qualitat del servei i les seves corresponents compensacions. Tenim eines de gestió: usem-les –usem-les.

I, escolti'm, és que després també d'una sessió com la d'avui moltes vegades em vénen ganes de donar-li la raó a l'*excelentísimo señor* López –diputat d'aquest Parlament, per si a algú se li escapa–, que aquest és un Parlament de fireta o potser és una subseu del Congrés, perquè vostès es passen més temps parlant del que es fa al Congrés dels Diputats que del que es pot fer en el Parlament de Catalunya en pro i en bé dels catalans. Escolti'm, cregui'ns, no ens faria ni ens aniria gens malament, a vegades, preocupar-nos menys del que fan els altres i preocupar-nos més d'allò que podem fer nosaltres per al bé i per al benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Això és l'argumentació que presentem des del Grup Parlamentari del Partit Popular per demanar el vot en contra d'aquesta proposta de modificació de la Llei 39/2003 del sector ferroviari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Amorós, vol utilitzar el torn en contra?

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta. La veritat, senyor Rodríguez, és que alguns dels extrems de la seva intervenció en defensa de l'esmena a la totalitat no els he acabat d'entendre.

Perquè vostè ha dit..., i ha començat el seu discurs dient: «Escolti, aquest traspàs, res: canviar quatre “enganxines” i poca cosa més. I, per tant, vostès aquí el que han fet és afegir una ce després de la erra i poqueta cosa més.» Ostres, senyor Rodríguez, vol ampliar, vol aprofundir en aquest traspàs? Ens està dient això? Vol que anem una miqueta més enllà? Vol que entrem en la matèria en si mateixa a fons? Vostès, que van participar de la crítica al traspàs, dient que era insuficient, que era un traspàs sense vies, sense estacions, sense trens, sense catenàries, vostès que deien tot això..., ara té l'oportunitat d'aprofundir en aquest traspàs.

Escolti, vostès podrien «marcar un tanto», de tant en tant, no d'exculpar els incompliments del Govern de l'Estat amb aquesta cambra, sinó de defensar aquesta cambra i els ciutadans de Catalunya davant del Govern de l'Estat. Alguna vegada podrien fer algun gest

en aquest sentit –alguna vegada–, ni que fos per modificar. Perquè venir aquí... Jo ja ho entenc, eh?, que vostè no vulgui parlar de política espanyola, però sap què passa? Que encara que no vulguem ser-hi, doncs, resulta que hi som, per la força; però encara que no vulguem ser-hi, resulta que hi som. I el que fan allà ens afecta.

Vostè sap quant han destinat els pressupostos del seu partit, sap quant destinen, en concepte de traspàs a la Generalitat, per a rodalies de Barcelona, aquest any? (*Pausa.*) 8 milions d'euros, un 84 per cent menys que l'any passat. Vostè ho pot defensar, això? Sap que això és menys del que ens gastem en la casa reial? Ja li ho he dit abans, però li ho vull tornar a dir –li ho vull tornar a dir. (*Remor de veus.*) Per tant, escoltin, vostès han començat dient que aquest traspàs era insuficient. En l'anterior legislatura se'n van fer un fart, de dir que aquest traspàs era insuficient. Doncs, escolti, ho tenen ben fàcil: aprofundeixin en aquest traspàs. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat. Un moment... (*Pausa.*)

Oriol Amorós i March

Li ho agraeixo, presidenta.

La presidenta

Continui.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Diu: «Aquest procés de liberalització va començar el 2003, gràcies al Partit Popular.» Escolti, no cal que ho juri: té la marca de la casa. Realment, respon al seu concepte de liberalisme, que és el liberalisme dels amics, el del BOE, el que tot queda a casa. Una llei per mandat europeu, que els demanen: «Diferenciïn els operadors.» I vostès fan una llei que diu: «Ep!, això tot queda a casa, i l'únic que fem és inventar uns logotips nous i a cada peça li posem un nom diferent.» No cal que ho juri, que era obra seva, aquest procés de liberalització incomplet. Si el que fem nosaltres aquí –encara que li costi d'entendre, des de l'esquerra, des d'un grup d'esquerres– és demanar-li condicions de mercat, perquè les condicions de mercat monopolístic que ens imposa el seu Govern o l'Estat al qual vostè tan content serveix no ens són gens favorables, als catalans; al contrari, ens són del tot perjudicials.

Després, li volia fer una petita anotació històrica, que no té a veure amb la matèria en qüestió, però és que vostè ho ha dit ara –i ho ha dit el seu company aquest dematí–, com si Esquerra hagués participat a no sé quin govern de l'Estat. Miri, nosaltres vam tenir el ministre de la Marina, però d'això ja fa bastants anys –era Lluís Companys i Jover. I d'aleshores cap aquí no hem estat en cap estat, eh? Només, acotació històrica respecte a aquesta qüestió.

Nosaltres estem d'acord a avançar en la millora de la qualitat al transport de viatgers, però la solució passa

—la solució passa— perquè qui té aquestes competències que ara vostè, en el tram final de la intervenció, ha definit i ha llegit, i en el tram final li han semblat que eren moltes... Perquè, evidentment, el Partit Popular, allò que hem avançat en el passat, en el passat no volia avançar-ho; quan està avançat ho defensa, perquè no vol anar mai més endavant. Això: perquè tinguin algun tipus de capacitat, perquè realment puguem defensar els usuaris del transport públic, el que cal és que el nostre Govern, el Govern de la Generalitat, tingui un mínim de capacitat de negociació.

Perquè, clar, si una de les nostres competències és signar el contracte amb l'operadora, i resulta que només pots triar una operadora, quina força negociadora és aquesta? Amb quina força vol vostè que el senyor Recoder ara, o el senyor Nadal abans, negociïn amb l'operadora, si només pot haver-hi una operadora? Vostès no són lliberals? Doncs, retirin l'esmena a la totalitat, i sumin-se a aquesta proposició de llei. Si és una llei a favor del mercat! Si és una llei del que ens demana Europa! Diu: «No, perquè aleshores hi hauria altres empreses europees que concorrerien en condicions d'avantatge.» Això és tan senzill com definir-ho a les condicions del concurs. Tan senzill com això: que no pugui haver-hi competència deslleial. Europa està plena de normativa en aquest sentit —plena de normativa en aquest sentit.

I després li diré una cosa que, sí que ho sento, en discrepem frontalment, i en continuarem discrepant, si no és que vostè, doncs, atén les nostres raons, no? Però, i tant que seguirem parlant en aquest Parlament del que és competència d'aquest Parlament i del que encara no és competència d'aquest Parlament però volem que ho sigui. I tant que en seguirem parlant. Que a vostès els molesta...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...perquè els traiem els colors cada cop que li recordem com d'agressiu és el seu Govern en contra de Catalunya? Doncs, ho sento molt que els molesti, però cada vegada que els ciutadans de Catalunya, i en aquest cas, els usuaris de rodalies, siguin perjudicats per la pèssima gestió del seu Govern, i per l'atac frontal del seu Govern als interessos dels catalans, no tinguí dubte que el Grup d'Esquerra Republicana portarà un tema competència del Congrés a aquesta cambra.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, pujo aquí a la tribuna per fer la valoració i el posicionament del nostre grup amb relació a aquest tema.

Nosaltres no donarem suport a aquesta esmena a la totalitat i donarem suport a la proposició, i ho fem coherents amb la manifestació que aquest Parlament va fer el febrer del 2004, quan va interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del sector ferroviari, recurs d'inconstitucionalitat que encara no té sentència definitiva. Però que, en tot cas, en tots aquests anys —vuit anys, de fet, d'aquest recurs i aquest debat, doncs— no s'ha substanciat un tema que ja llavors era per part del Govern de la Generalitat un dels temes clau, un dels temes importants. Inclús, senyor Amorós, repassant el recurs i les intervencions, el Govern de la Generalitat va interposar recurs per un nombre superior d'articles d'aquells que Esquerra Republicana demana en la seva proposició —alguns altres que tenien afectacions, també, en temes urbanístics i en temes de competències locals.

Però una de les qüestions més importants és justament l'article 53 de la Llei del sector ferroviari, i l'apartat 2, al qual vostè fa referència —o que Esquerra Republicana hi fa referència—, que és allò de la possibilitat que la comunitat autònoma que té capacitats en matèria ferroviària, o que té competències en matèria ferroviària, pugui també, doncs, participar o triar l'operador ferroviari.

Aquesta és una qüestió importantíssima. I nosaltres, que en aquell moment... —i aquest mateix diputat, que va defensar la posició del Grup Socialista l'any 2004 en defensa del recurs d'inconstitucionalitat—, avui mateix, doncs, també tornem a repetir una posició similar. És possible que les administracions públiques..., és una tendència de les administracions en general: allò que està en via judicial, acaben per no resoldre-ho fins que no s'hagi fet la sentència definitiva. Però, en tot cas, és un tema que queda ben clar per part del nostre grup que haurà de tenir una resolució. Em referiré després a les conseqüències d'aquestes circumstàncies en matèria de gestió d'una competència tan important com la de rodalies i de regionals.

Fent una mica d'història —s'ha fet per part dels ponents anteriors, però jo em referiré a dues qüestions—, ja l'Estatut d'autonomia, el 79, apuntava les primeres competències del Govern de la Generalitat en la matèria. No es van explorar durant vint-i-tres anys, aquestes competències. No es van treballar a fons, aquestes competències, i tots recordem aquella carta del mes d'abril de l'any 2003, governant Convergència i Unió, en què la llavors directora de Renfe s'adreça al Govern de la Generalitat per dir-li: «Voleu la transferència dels serveis de rodalies?» I el Govern de la Generalitat, o mirava cap a un altre cantó, o va dir el que va dir —que no era el moment processal o el moment polític per fer aquesta transferència.

Per tant, de l'Estatut del 79, els responsables polítics del Govern de la Generalitat no van explotar —no van explotar— totes les possibilitats que els articles 9.15 i l'11.9 donaven al Govern de la Generalitat en aquesta matèria. Per tant, jo crec que és un tema històric important. Què fa el Govern de les esquerres durant les seves dues legislatures? Doncs, avançar en la modificació estatutària. I l'Estatut del 2006, justament, el que fa és avançar encara més —article 140, article 169— en aquesta competència del Govern de la Generalitat.

Per cert, articles –alguns d'ells– i apartats –alguns d'ells– que el Govern..., que el Partit Popular va impugnar davant del Tribunal Constitucional, va recórrer davant del Tribunal Constitucional, i que la sentència, del juliol del 2010, no els dona la raó.

I diem que això és important des del punt de vista del desenvolupament de les competències de les comunitats autònomes en matèria ferroviària; un tema que ha d'avançar, que ha avançat. Només hi ha dos estatuts a l'Estat espanyol que parlen d'aquest tipus de competència: un és el de Catalunya, evidentment; l'altre és el d'Andalusia, seguint les passes del procés portat a terme a Catalunya. Però que, en tot cas, podria continuar –podria continuar– amb un increment de les competències per part de les regions, dels territoris, en matèria d'aquesta competència, en matèria de gestió d'infraestructures ferroviàries i de serveis ferroviaris.

Si donem una certa mirada a què passa a la resta d'Europa, ens trobarem amb tres models en què s'ha avançat en la descentralització ferroviària. Un és el cas de França, un altre és el cas d'Alemanya, i el cas d'Itàlia. Tots són processos dels anys noranta, fins a inicis dels anys 2002, 2003, en què justament s'ha produït aquest procés. El cas francès, per exemple, amb un operador que és un operador únic per a tot l'Estat francès, però que, en canvi, fa els contractes programa amb les regions, que són les que tenen totes les competències –fins i tot les de planificació, fins i tot aquelles d'ordenació general. El sistema alemany –que jo crec que és el sistema al qual podríem aspirar, des de Catalunya; que fos el model de la descentralització ferroviària–, en què els Länder ja són plenament competents en planificació, organització i finançament dels serveis de rodalia a partir de l'any 93, en què la Llei de regionalització i de finançament regional els va significar la transferència dels recursos de l'Estat als Länder perquè fessin la gestió directa dels serveis regionals i les rodalies metropolitanes..., i és així que avui, a Alemanya, les trenta-tres autoritats regionals decideixen el gestor –decideixen el gestor–, ja sigui per concurs, al qual poden acudir operadors públics o privats, ja sigui mitjançant una assignació directa a l'operador estatal. Combinen les dues condicions. I aquesta és una mica, també, la línia que ha seguit Itàlia; Itàlia ha seguit una línia similar.

Per tant, ni és una petició fora del que sigui l'experiència europea en matèria de gestió de les competències regionals en matèries ferroviàries... Aquests són tres bons antecedents, que cal estudiar a fons, que funcionen, avui dia; evidentment, que tenen una estructura de finançament diferent de la que podem tenir nosaltres. Però, en tot cas, les demandes que fa –ja feia el 2004– el Parlament de Catalunya al recurs d'inconstitucionalitat de la Llei 39/2003, justament, ja anaven en aquest camí d'afavorir –sobre allò que deia la Llei del sector ferroviari– l'interès general, l'interès territorial, que jo crec que és l'element clau sobre el qual podem fer la lectura d'aquesta posició.

No cal que li digui, evidentment, senyor Oriol Amorós, que estem d'acord amb les propostes de reforma en els articles que vostè planteja. I, per tant, no m'estendré sobre aquesta qüestió, perquè les compartim

plenament; i creiem que si tot prospera, doncs, evidentment podem, en el tràmit d'esmenes, possiblement polir algunes d'aquestes modificacions, i fins i tot ampliar-les. Deixi'm que li digui si de cas, també, i això és un tema per nosaltres de gran importància, que hem avançat. Malgrat algunes coses que s'han dit des d'aquesta tribuna, hem avançat en matèria ferroviària molt més –molt més– amb l'impuls del desenvolupament estatutari que el que podia haver estat sense que s'haguessin produït aquestes modificacions estatutàries de l'any 2006. I, per tant, ara no podem aturar-nos en aquest procés, i és un procés en el qual hauríem de compartir totes aquestes modificacions.

Hi ha una qüestió que és realment important: toca ara fer un gir important en matèria de competències ferroviàries per tal de poder dur a terme la selecció de l'operador. Jo crec que no hi ha tanta distància en aquesta matèria entre el que pensen el que en podríem dir «els gestors» de l'operador, d'aquelles que podrien ser les aspiracions de la nostra comunitat. El tema està fonamentalment en el mètode, està sobretot en el tipus de polítiques que es practiquen. Aquest Govern es va estrenar maltractant l'operador d'una forma realment molt significativa. En van parlar els primers dies de govern el conseller, el portaveu del Govern, la mateixa vicepresidenta. I una de les qüestions clares és que en aquells moments, operador potent a l'Estat espanyol per complir amb aquestes funcions és Renfe. Una altra cosa és que hi puguin haver altres operadors europeus.

L'actual situació és una situació de cruïlla complexa, conseller. Tenim una important complexitat en el tema. El Govern ha donat fe, ha donat, diguéssim..., ha rebut el nou contracte programa, però ha decidit no signar-lo. Ha decidit no signar-lo fins que no es produïxi la modificació legislativa. Veient l'actitud del PP, conseller, jo crec que aquesta modificació legislativa té algunes dificultats importants a Espanya, al Congrés dels Diputats, perquè pugui prosperar. Però haurà de ser feina de tots aquests grups que li donem suport convèncer el Govern de l'Estat que això funcioni.

Ara bé, per què volem major competència? La volem per a l'increment de la qualitat, la volem per a l'increment de serveis als ciutadans i les ciutadanes; no podem compartir que tinguem la possibilitat de triar un operador per privatitzar les línies. El novembre de l'any passat, el conseller Recoder..., diu un despatx d'ACN, de l'Agència Catalana de Notícies: «Recoder vol que la Generalitat pugui privatitzar línies de rodalies i triar-ne l'operador.» Si aquesta operació de triar l'operador és per a una privatització dels serveis ferroviaris, el nostre grup no hi podrà estar d'acord, i no hi està d'acord. Ara, si és per tenir realment...

La presidenta

Senyor diputat...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Acabo, presidenta. Si és per tenir un bon sistema de rodalies i un bon sistema de regionals, una competèn-

cia potent en l'exercici de les competències de l'Estatut del 2006 de Catalunya, un bon servei als ciutadans i les ciutadanes, comptarà amb el nostre suport, però per a portes falses no hi comptarà.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades, consellers.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no donarem suport a l'esmena a la totalitat i col·laborarem amb entusiasme en la tramitació, que crec que prosperarà, d'aquesta proposta d'iniciativa legislativa per presentar al Congrés dels Diputats, una de les que caracteritzen i donen raó de ser a la figura aquesta.

Precisament, encara que el senyor Santiago Rodríguez ara no hi és, precisament aquí estem fent una iniciativa no per parlar del sexe dels àngels o per qüestions que ens sobrepassin l'àmbit competencial, sinó precisament per culminar i per completar el que és una competència reconeguda estatutàriament i constitucionalment.

Però volem aprofitar també l'ocasió que ens presta aquest debat per fer una sèrie de reflexions que han anat sortint al llarg d'aquest debat. Diguem-ho clar: des del 1979 fins al 2003 Convergència i Unió, el Govern de Catalunya, no va creure mai en rodalies. No és que tingués queixes sobre com havia quedat configurat en l'Estatut, és que no hi creien. Per què no, això ens ho haurien de respondre. Perquè es varen centrar en un model basat en el fet que arribés l'alta velocitat, i consideraven el tren de rodalies com una prestació menor. Si no, no s'entén que ens conforméssim a gestionar unes línies com els Ferrocarrils de la Generalitat i no aspiréssim –amb el mateix entusiasme amb què hi aspirem en el tema aeroportuari– a poder gestionar el sistema ferroviari, o que no s'haguessin aprofitat les desenes d'ocasions en què van ser determinants a Madrid, en què van fer pactes al Majestic o fora del Majestic, en què van aconseguir altres traspàsos ben significatius com és el de la policia, que no estava previst estatutàriament, o com eren els de justícia, per haver introduït el tema. No em facin explicar a mi per què. El cert és que respon a un model de país que vostès no hi creien. I vam haver d'esperar, sí senyor, al final del 2003 i el 2004 perquè hi hagués un govern que, a la vista de l'experiència del que havia passat amb les infraestructures a Catalunya, posés com una prioritat assolir aquest traspàs de competències en matèria ferroviària de rodalies.

Efectivament, l'Estatut de Catalunya del 2006 complementa i reforça el que ja hi havia, el del 79. Es fa l'acord de traspàs; es fa també no només l'acord de traspàs de rodalies... I això és una omisió que trobem

a la proposició de llei: no es fa referència al fet que també tenim les competències, des de l'1 de gener del 2011 –encara que el Govern actual ens ho ha fet oblidar perquè no se n'ha preocupat en absolut–, en tot el que són les línies de mitjana distància que transcorren a Catalunya, és a dir, el que en diríem «les regionals».

I ja que es parla d'aquest tema, aturem-nos una mica a donar resposta a aquest argument recurrent per part de Convergència i Unió i del conseller Recoder, que en aquest cas crec que no correspondria al que en altres temes és el seu tarannà a l'hora d'abordar la competència i d'exercir els drets de Catalunya, com és parlar de si són o no són suficients les competències que tenim. D'entrada deixem clar que, ja que parlem a nivell europeu i a nivell mundial, la diferenciació en tot un seguit d'infraestructures entre el que és el titular de la infraestructura fixa i el que és el titular de la gestió dels que poden utilitzar el servei no és un invent espanyol ni català, de fet és l'estàndard general. Hi ha un responsable de la infraestructura física –siguin vies ferroviàries, siguin edificis d'aeroport– i uns responsables diferenciats de la gestió dels serveis que hi poden funcionar. N'hi han que el tenen diferenciats i n'hi ha que no. Entre altres coses, perquè si anem per aquí sap molt bé que és molt difícil que puguem tenir aquestes competències; i en tot cas se n'haurien pogut recordar a l'hora de negociar l'Estatut del 2006, que vostès hi varen donar suport i que també van tenir ocasió de negociar directament amb el president de l'Estat en aquell moment. I bé que varen acceptar i varen defensar el redactat actual de l'article 169, que diu clarament això. Per tant, si ho volíem suposo que és per fer-ho servir, no per fer-li fàstics i dir que fins que no modifiquem l'Estatut de Catalunya no voldrem saber res de rodalies ni del servei ferroviari de Catalunya. M'ho diu seriosament, això? *(Pausa.)* Que no ens interessa un servei que afecta centenars de milers de persones a Catalunya? Doncs, haurem de treballar en això.

I en què haurem de treballar? En la capacitat de planificar i gestionar el servei ferroviari –però de veritat–, en la capacitat de decidir les tarifes, d'aprovar els contractes de transport, de formalitzar els contractes de gestió, d'aplicar mesures correctores, de determinar els drets i deures dels usuaris, d'utilitzar les condicions de l'ús, de regular i ordenar el servei –incloses les formes de gestió–, determinar el nivell de qualitat del servei, coordinar els serveis tant de rodalies com del conjunt del transport, tenir la capacitat inspectora i aplicar el règim sancionador. Em sembla que això és més que pintura. Això no és més que pintura? No ho voldria vostè, això, per al transport aeroportuari de Catalunya? No? Ni això, voldria? *(Pausa.)* Home, doncs, si és això, és que, de veritat, se l'agafen amb paper de fumar, perquè els ciutadans de Catalunya el que volen és això, que algú gestioni aquest servei, i no els interessa tant qui és el titular sinó quina és la gestió que s'hi fa. I, en tot cas, aprofitem aquestes possibilitats de gestió. Hi són i les hem de desenvolupar.

Però és cert que perquè això sigui factible, l'acord del traspàs que es va fer al voltant de rodalies, i després de la línia de mitjana distància, tenia una peça fonamental que es va assolir i que està en els acords de traspàs,

que és el compromís del Govern de l'Estat de, sense esperar la sentència del Tribunal Constitucional, modificar –modificar– abans del 2010 i dintre del 2010, la Llei ferroviària. I això sí que..., els companys socialistes ens hauran de donar una explicació de com va ser que no es va aprofitar per fer una modificació com aquesta, que és perfectament compatible, senyor Rodríguez, amb el règim europeu, i ara em sap greu..., no, no em sap greu: serà una satisfacció per a mi donar-li lliçons de liberalisme europeu. Res, a la Unió Europea, impedeix que un estat membre vulgui organitzar els seus serveis de transport ferroviari, per carretera o aeroportuari com vulgui, no hi ha una clàusula prohibitiva que obligui al monopoli del servei. I, de fet, hi han països que bé o malament ho han fet, per exemple Anglaterra, que ho té ja totalment liberalitzat, o –com s'ha dit– Alemanya, amb la possibilitat de divisió territorial.

Per tant, aquest no és argument: no hi ha competència possible. Entre altres coses, senyor Santi Rodríguez –ja que parlem de temes europeus, parlem-ne seriosament–, les empreses monopolistes d'estat no entren dintre el concepte del lliure mercat de competència, perquè el primer que li prohibirà la Unió Europea és que quan hi hagi aquesta competència hi hagin empreses de titularitat 100 per cent estatal que estiguin al mercat lliure, perquè va contra les normes de la lliure competència. Per tant, res impedeix que l'Estat espanyol, quan vulgui –quan vulgui–, ja sigui en tot el conjunt del territori o en una part del seu territori, perquè té aquesta sobirania, pugui perfectament acordar la possibilitat d'obrir la competència respecte a la prestació del servei. I, en aquest cas de Catalunya, tenim el dret a fer aquesta modificació.

Però és que fins i tot si hi anem des del punt de vista ja estrictament formal, vostè diu: «Esperem» –perquè d'un moment a l'altre, efectivament, s'està modificant la Directiva europea sobre transports, i a més està al caure– «la sentència del Tribunal Constitucional sobre la matèria.» Què impedeix que l'Estat ja es doti de les modificacions legislatives pertinents, que les tingui incorporades a l'ordenament per aplicar-ho? No hi ha tal reciprocitat, no estem en un tractat internacional entre daixò, estem dintre de la Unió Europea i no portarem aquest debat...

Aquí el que..., en tot cas, busqui altres excuses, però no digui això. No digui això i no parli de temes europeus que en tot cas no els coneix amb la suficient profunditat. Dic «amb la suficient profunditat» perquè vostè no em pot desmentir que no hi ha res a l'ordenament europeu, li ho torno a repetir, que impedeixi que l'Estat espanyol pugui liberalitzar quan vulgui la prestació dels seus serveis, o pugui, en virtut de les competències que tenim, concedir a la Generalitat de Catalunya la possibilitat que gestioni el seu propi servei i faci el seu concurs pertinent.

I en tot cas, això és el que necessitem. Però això no és excusa –i amb això acabo– perquè el Govern de la Generalitat de Catalunya actual faci una reflexió al voltant de l'impuls d'aquesta mesura sobre si de veritat ens prenem seriosament o no les moltes facultats que tenim amb les competències traspasades. Perquè, si

no, es trobarà amb un altre argument, ens trobarem un altre argument a l'hora d'anar a Madrid: «Si el Govern de la Generalitat no ho vol, per què necessitem el tema del traspàs del concessionari?» Perquè tots els altres aspectes ja els tenim –tots els altres aspectes ja els tenim.

Està clar que si podem triar el concessionari, evidentment tindrem més facultat de pressió per, en últim terme, definir un bon contracte programa, definir unes condicions de servei, definir una bona articulació al voltant del Pla tren Catalunya 2014 –o com li vulguem dir–, que tots, o almenys una bona part d'aquesta cambra, hem fet nostre. I aplicar-se a fer-ho i a desenvolupar-ho està en les nostres mans, està en les seves mans; i no se'n desentengui: és un tema tan o més important que l'Eurovegas o altres històries, que és dir... (*Veus de fons.*) Sí, perquè no hi ha..., no veiem quin és el seu interès, quines són les seves propostes, fins i tot no ha vingut aquí a explicar-nos quines serien.

Senyor Recoder, vinguin un dia aquí, fem una interpellació i ens explica quines són les nostres condicions per al contracte programa amb l'operador –sigui Renfe o sigui el que es presenti–; com veiem des de les nostres competències l'exercici d'un servei ferroviari, que la gent d'aquest país espera amb qualitat. I no s'excusi en temes formals per no abordar aquesta prioritat absoluta de Catalunya, que és disposar d'un bon servei ferroviari de qualitat a tot el conjunt del territori català per a la quotidianitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, diputados, diputadas, este Parlamento proporciona momentos únicos, tiene esa virtud. Nos proporciona a todos pasar unos momentos deliciosos, como es escuchar a representantes de Iniciativa per Catalunya Verds y Esquerra Republicana dando lecciones de liberalismo al Partido Popular. Está muy bien porque, claro, uno entiende cuando hay expresiones sobre la desorientación de la socialdemocracia. Y algunos que leen tantos libros... Yo supongo que todo el mundo ha leído a Tony Judt, ¿no?, *Algo va mal*, pero no les queda. Los leen pero no se les queda lo que quieren decir.

Ciutadans defiende un modelo, como no puede ser de otra manera, de transporte público ferroviario de calidad y eficiente, pero añade «público». Sí señor, público. Y Renfe Operadora –como muy bien alguien aquí ha explicado, que a veces también hay quien se confunde– es la operadora del servicio de transporte de pasajeros en Cataluña, con un nombre cambiado –rodalies de Catalunya– porque había que cambiar el nombre de la operadora y las etiquetas del tren, ¿eh?, ¿verdad? Era urgente –la erre y el nombre de la operadora–, pero en el fondo es una operadora pública. Sí: pública. Y nosotros de-

fendemos esa operadora pública. (*Remor de veus.*) Esa operadora pública, sí señor, esa operadora, como Ferrocarriles de la Generalitat como operador, también. Defendemos las operadoras públicas.

Porque ustedes no sé si conocen la experiencia privatizadora de los operadores del servicio británicos. Usted los conoce, ¿verdad? Pues no los defienda, porque quien defiende ese sistema de operadores está defendiendo una ineficiencia en el servicio y una pérdida de calidad. Pero, amigos, es que aquí nos encontramos con el eje vertical, que es la identidad. Porque aquí hay algunos que no les preocupa, no entran en el debate en profundidad y requerido sobre qué modelo de transporte de pasajeros queremos en España y en Cataluña; obligados por normativas europeas, bien es cierto. Pero, ¿cuál preferimos? ¿Y cómo lo blindamos? ¿Con normativas? Claro que sí, sí. ¿Con beneficios indirectos? Claro. Aquellos que defendemos que se tiene que tener un servicio público eficiente y de calidad que no tiene que tener como objetivo el beneficio... Porque cuando se tiene como objetivo el beneficio pasa como en Inglaterra, que el coste, recuerdo, se multiplicó por el doble cuando lo gestionaron compañías privadas, porque había que garantizarles el beneficio, a no ser —y abro paréntesis; momento Kit Kat, hago paréntesis— que algunos quieran repartir esto entre sus amigos y conocidos para que lo gestionen con los beneficios asegurados, cosa que es bastante probable —cierro paréntesis—, ¿verdad? Pero aquellos que defendemos un modelo de servicio público de calidad y eficiente reclamamos al Gobierno de España que cumpla con sus obligaciones —claro— y que cumpla con sus inversiones en las infraestructuras, que es donde está el verdadero problema, no en la operadora: en las catenarias, en las vías, en la falta de inversión —claro.

Y por eso desde Ciudadans reclamamos que se cumplan los pactos. Se lo reclamamos a algunos que los incumplen sistemáticamente —incumplen con la Constitución—, como el grupo parlamentario que da soporte al Gobierno, el partido de Gobierno y algunos partidos de la oposición. Pero nosotros, que hablamos de lealtad institucional, reclamamos que se invierta en las infraestructuras, verdaderas responsables de los problemas que ustedes enuncian de la prestación del servicio por parte de la operadora, no otros.

¿Qué pasa, que si viniera un operador, un tercer operador, lo gestionaría fenomenal? ¿O reclamaría inversión? Reclamaría inversión. Y reclamaría otra cosa: beneficios. Entonces, no les pongan ustedes —no les pongan— la alfombra roja a los que quieren venir a operar un servicio para tener beneficios. Pero, ¿qué es esto, hombre? ¿Qué defienden?

Oriéntese: aquellos que defendemos la socialdemocracia orientada con rumbo, que defendemos lo público, no entraremos nunca a este trapo y al servicio de aquellos que quieren desprestigiar lo público, desprestigian-do la capacidad de gestionar eficientemente las infraestructuras y los servicios públicos. Y no lo haremos, y lo haremos mucho menos —mucho menos— haciéndole la ola a aquellos que confunden voluntariamente una operadora simplemente por su nombre, porque a algu-

nos lo que les molesta realmente es que se llame Renfe Operadora, es decir, Red Nacional de Ferrocarriles Españoles, como operadora. Si tuviese otro nombre probablemente ni iniciarían esta campaña —y acabo, presidenta— de acoso y derribo, como se suele hacer en esta comunidad cuando algo no interesa, que es empezar a hacer una campaña de acoso y derribo de alguien o de algo, significar todos sus problemas, amplificarlo mediáticamente y después dar una solución. Que es lo que ustedes siempre hacen. Como pasaba con las oficinas de trabajo cuando era el INEM y ahora son las SOC, ahora son fenomenales; como pasaba con todo aquello que se ha traspasado y sigue siendo igual de ineficiente, pero bajo el paraguas de la *nació*. Y entonces, señores y queridos amigos, deja de existir el problema para pasarse al siguiente.

Y el siguiente..., y ahora toca Renfe Operadora —ya estoy aquí; ya acabo, presidenta, estoy del todo. Vamos a seguir defendiendo a Renfe Operadora, a sus trabajadores, a su eficiencia. Y vamos a seguir exigiendo, a aquellos que les corresponde, que inviertan en las infraestructuras ferroviarias y que cumplan sus compromisos. Y también seguiremos exigiendo a este Gobierno que no sea desleal con la Constitución ni con el Gobierno de España, es decir, con ninguno de los 48 millones de ciudadanos de este país.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyor conseller, senyora vicepresidenta..., senyor Cañas, jo penso que no és un debat tal com l'ha plantejat vostè. Jo crec que aquí no és un tema de «la nació», sinó que és un tema d'eficàcia, de sortir d'un forat històric i d'arreglar una infraestructura bàsica per a qualsevol comunitat. Penso que el debat privat/públic és un debat potser d'un altre dia, però penso que aquí estem davant d'una cosa prou greu —prou greu— per poder necessitar una visió més ampla.

Jo voldria començar anunciant el vot en contra a l'esmena de la totalitat, lògicament, a aquesta proposta de llei de modificació de la Llei 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari. Un cop més, crec que és trist haver de dir, com ha dit el diputat Amorós, que una iniciativa parlamentària hagi de servir un cop més per reclamar el compliment d'acords del passat i per insistir en l'aplicació de la llei. Entenem que l'esmena a la totalitat només pot obeir a una voluntat d'oposar-se, senyor Rodríguez, a una millora necessària per al futur de Catalunya; en aquest cas, en matèria d'infraestructures.

Com s'ha denunciat des de múltiples instàncies polítiques, econòmiques i acadèmiques de casa nostra, la manca d'inversions a rodalies Catalunya és un fet que només es pot descriure amb un adjectiu: escandalós. Mentre que a Madrid s'ha complert ja un 100 per cent del pressupost del septenni 2008-2015, a Catalunya no s'ha

arribat a un 6,9 per cent, i les previsions per a l'any que ve –per a aquest any en curs– són realment alarmants.

Aquest fet és greu no sols des del punt de vista del transport públic, de la necessitat social i de l'economia, sinó fins i tot des del punt de vista de la sinistra-litat i de la seguretat pública –abans el diputat Amorós hi ha insistit. I penso que és absolutament necessari recordar els cinc accidents que en el darrer any han causat cinquanta-sis ferits en la xarxa ferroviària de rodalies. És un fet que demostra que les conseqüències del fet que Espanya ens espolia econòmicament no sols són econòmiques, que ja és prou greu, sinó fins i tot de salut.

Tanmateix, i tot i el nostre suport, no esperem que tinguí massa èxit aquesta proposta, ja que és una proposta de modificació d'una llei espanyola al Congrés dels Diputats espanyol, amb majoria absoluta conservadora i centralista.

Fem-nos a la idea que mentre estiguem sotmesos al marc polític espanyol seguirem tenint unes catenàries més o menys tercermundistes. Com a diputat per Girona vaig tenir ocasió d'anar a veure la renovació d'alguns trams de la línia, i us puc assegurar que la qualitat dels materials que treien de la línia era precisament això, aquest adjectiu que he fet servir: tercermundista. Realment poc sorprenent, que es produeixin aquests accidents.

Fins quan ha de durar aquesta situació? A Solidaritat creiem que només si concentrem els nostres esforços a Catalunya i fem independent d'una vegada aquest país podrem solucionar de veritat els problemes estructurals clau que té, com és el cas de les infraestructures ferroviàries.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom de..., no: té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, jo donaré suport a aquesta proposició de modificació de la Llei ferroviària. També és cert que amb la incertesa lògica que quan arribi aquesta proposició al Congrés de Diputats, que és allà on neixen els continuats, reiterats i inadmissibles incompliments per part del Govern de l'Estat respecte d'allò que és beneficis per a Catalunya, doncs, possiblement serà paper mullat.

Ara bé, tot el suport a la proposició, perquè crec que des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, ho hem de fer. Aquest constant incompliment que practica el Govern de l'Estat de no executar el Pla de rodalies de Barcelona, aprovat, doncs, l'any 2009, no es pot acceptar. Està afectant negativament la societat catalana, que és la que pateix les deficiències del servei, que pateix aquestes deficiències del servei i també, per molt que els sàpiga greu a alguns, la incompetència de l'operador ferroviari actual.

De fet, la Generalitat de Catalunya necessita recursos, necessita recursos per tenir un transport públic de qualitat, necessita recursos, com tots sabem, doncs, per intentar millorar l'eficiència d'aquest servei.

I, home, senyor Rodríguez, li ho dic amb tot el respecte: menys lliçonetes. Amb les dades que ha tret el senyor Amorós, jo crec que després de la presentació dels pressupostos del Govern del Partit Popular a Madrid, doncs, menys lliçonetes, més posar-se a treballar perquè intentin capgirar, si tenen aquesta capacitat, la situació aquesta, que és la inversió de l'Estat en el traspàs de rodalies a la Generalitat; que s'hagi reduït un 84 per cent, de 50 a 8 milions: 42 milions menys. Bé, crec que això és inacceptable i que a vostès estic segur que els genera certa incomoditat, perquè a l'hora de plantejar els seus discursos d'eficiència i, en fi, que defensen els interessos dels catalans, doncs, veritablement queden bastant tocats en aquesta qüestió. Jo li demanaria que sobretot, lliçonetes aquí, en aquestes qüestions, poques. I que no treguin tant de pit i que treballin per capgirar aquesta situació.

Gràcies, honorables diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una qüestió molt rellevant i fa la sensació que després de sentir totes les intervencions els arbres no ens deixin veure el bosc. És molt més senzill del que pugui semblar.

Quin és l'objectiu que perseguiu? Gestionar millor un sistema ferroviari català, gestionar millor el servei de transport públic ferroviari amb ample ibèric: això és el nostre objectiu. I per fer-ho el que necessitem són dos elements bàsics: primer, voluntat política; segon, els instruments per poder-ho fer.

Fixin-se quins són els dos sistemes de rodalies més excel·lents que hi ha al sud d'Europa. Primer, Ferrocarrils de la Generalitat: Ferrocarrils de la Generalitat és un sistema de rodalies excel·lent al sud d'Europa. I el segon, el sistema de rodalies de Madrid, extraordinari. Ja ens agradaria assemblem-nos mínimament al sistema de rodalies que té Madrid. Home, per què Madrid i Barcelona són tan radicalment diferents? Perquè a Madrid hi ha hagut voluntat política de prioritzar aquest sistema i a Madrid hi ha hagut els instruments per fer-ho, i sobretot els recursos per poder-ho fer; en l'època del primer Govern socialista –el Govern González–, en l'època del Govern Aznar, en l'època del Govern Zapatero, i ara continua sent exactament el mateix.

Per què el sistema de rodalies de Barcelona i de regionals de Catalunya és un sistema que està molt lluny dels nivells d'excel·lència a què aspirem? Perquè no hi ha hagut ni voluntat política ni els instruments per fer-ho. Per tant, tinguem-ho molt clar.

Per què en el seu moment la Generalitat de Catalunya, el Govern del president Pujol, va agafar els serveis i la infraestructura dels Ferrocarrils de la Generalitat, tant al Vallès com a l'Anoia i al Bages, que estaven en una situació d'una decadència accelerada, i ho han transformat en un sistema que és referent per a tothom? Perquè hi havia aquests dos elements: hi havia voluntat política de prioritzar-ho i hi havia els instruments per poder-ho fer, les eines per poder-ho fer.

Hi va haver un traspàs de rodalies mal plantejat. I això és del que s'exclama el conseller Recoder; i això és el que vam denunciar en el seu moment. I per això quedem una mica perplexos davant de les intervencions una mica de síndrome d'Estocolm del Grup Socialista, d'una manera molt pausada i tranquil·la per part del senyor Labandera; i d'una forma més audaç, més feréstega –si em permeten el millor sentit del terme–, del senyor Milà.

Vostès van negociar un mal traspàs. I tornem a insistir exactament en el mateix, i explicarem per què diem que és un mal traspàs. És un traspàs en el qual la Generalitat no té control pràcticament de res: és un traspàs sense vies, sense catenàries, sense estacions, sense trens, sense maquinistes. Fixin-s'hi. I què queda? Home, alguna cosa deu quedar! El conseller Recoder en deia que en aquests moments la Generalitat, fixin-se si és precari tot plegat –eh, conseller?–, no pot ni decidir el fil musical que hi ha en els vagons, imaginin-se. (*Remor de veus.*) Portat a l'absurd –portat a l'absurd–, però el problema és justament aquest. És a dir, fixin-s'hi, per què Ferrocarrils de la Generalitat va poder transformar-se fins arribar a uns nivells òptims d'excel·lència? Perquè hi havia el control dels trens i el control de la infraestructura.

D'acord que amb la directiva europea s'ha de separar la infraestructura de l'operador. D'acord. Però és que aquí hem de lluitar en contra d'un gestor de la infraestructura que ha decidit desinvertir a Catalunya d'una manera molt conscient i premeditada. Aquest és el problema de fons. Quan diem que no hi ha trens, els trens en aquests moments... Fixin-s'hi: abans de traspasar tot el servei, l'Estat espanyol decideix crear una empresa –Integria–, per la qual es queda la titularitat de tots els trens –primer element. Quan diem que les vies i les catenàries de les estacions no hi són, són d'Adif –són d'Adif. I si ordinàriament, quan depenen del Ministeri de Foment, Adif i Renfe no s'estimen massa –per entendre'ns–, imaginin-se en el moment que l'operadora depèn formalment de la Generalitat de Catalunya –encara es compliquen molt més les coses. I els maquinistes, que són una peça essencial, fonamental, també depenen –i la seva formació també en depèn– de l'Estat.

Per tant, escolti, el senyor Milà deia ahir al senyor Labandera: «Amb les grans competències que tenim, facin coses!» Però és que el marge no hi és: la major part dels problemes que tenim justament rau en la infraestructura. I, a més a més, hi ha hagut incompliment conscient dels compromisos d'inversió pública, senyor Labandera: 4.000 milions. Jo me'n recordo: hi eren vostè, el senyor Milà –me'n recordo–, jo mateix i altres diputats i diputades d'aquesta cambra,

aquí, a l'estació de França. Va venir, diguem-ne, el ministre Blanco a explicar-nos amb els powerpoints –són espectaculars, no?– la gran inversió que es produiria. Ni el 6 per cent, en aquests moments, s'ha invertit –ni el 6 per cent.

Per tant, necessitem les eines, i en aquell acord –i aquesta és la base de tot plegat– que va perpetrar, si m'ho permeten –i subratllo «perpetrar»–, l'anterior conseller Nadal, de 29 de desembre del 2009, establia que un dels elements bàsics fóra canviar la Llei del sector ferroviari –aquesta llei que és l'objecte de l'actual..., d'aquest debat que estem substanciant en aquests moments–, amb uns elements molt bàsics, i els ha explicat molt bé el senyor Oriol Amorós. Aquesta llei el que fa és: reserva a Renfe Operadora la capacitat per explotar totes les línies que hi ha a l'Estat espanyol, al marge, independentment, d'una normativa europea que preveu la liberalització –que en aquests moments, diguem-ne, encara no està plenament operativa. Però es reserva aquesta competència.

Què s'ha de fer? El que diu aquesta proposició de llei, que és modificar la Llei del sector ferroviari justament per permetre que aquelles comunitats autònomes que tenen traspasat el servei puguin decidir qui serà l'operador. Perquè en aquests moments, la Generalitat de Catalunya no pot decidir qui serà l'operador. Està abocada, sempre, que sigui Renfe. I, per tant, això li treu –ens treu– una capacitat de pressió de primer ordre.

I vostès també ens deien: «Escolti, clar, la Generalitat, que es defineixi.» Clar que s'ha definit, la Generalitat. La Generalitat ja ha fet el contracte de serveis, però espera que hi hagi la modificació de la Llei ferroviària, espera que hi hagi algun mecanisme per garantir el compliment de les inversions que ha promès l'Estat espanyol –en l'època socialista i en l'actual època del Partit Popular. Senyor Rodríguez, qui no les pot haver diu que són verdes. Clar, vostè ens ve a explicar aquí que és la normativa europea que impedeix que es pugui fer. Qui els ha sentit i qui els sent! Qui els ha sentit i qui els sent en aquests moments. Hi ha un acord? Sí. S'ha de complir? Sí. Doncs, què estan esperant? Els socialistes no van complir? No, rotundament. El senyor Blanco no tenia cap mena d'interès a fer-ho: facin-ho vostès. I aquest és l'objecte d'aquesta proposició de llei.

Doncs, el que els deia: hi ha una proposta que està sobre la taula de contracte de serveis, que ha de servir per marcar un abans i un després en la relació entre el Govern de Catalunya i el futur operador ferroviari. Aquest contracte, senyor Milà, identifica els objectius quantificats, incorpora clàusules de penalització, té un sistema d'incentius, garanteix l'ús del català, obliga a informar sobre les incidències, fixa serveis substituïdors i la devolució de títols per retards, i obté un compromís per part del futur operador.

Nosaltres..., la Generalitat, la feina l'ha feta. Sabem què volem i com ho volem. Ara del que es tracta és que l'altra part –l'Estat, sigui del color polític que sigui– compleixi els compromisos de traspàs, que passen per dos elements bàsics que haurien de ser la base del consens unànime aquí, que són la modificació de

la Llei del sector ferroviari –el que estem demanant ara– i garanties de compliment de les inversions del Pla de rodalies. Sense aquests dos elements –allò que els deia al principi de la intervenció– no hi ha ni voluntat política, ni hi ha els instruments per poder garantir aquest que ha de ser el nostre objectiu, que és tenir un sistema de transport públic de referència, de bandera al nostre país.

I acabo amb una última cosa, i no me'n puc estar, senyor Cañas. Fixi's si és complex tot aquest debat, que vostè diu una cosa..., diu: «El primer que ha fet la Generalitat és canviar el nom de l'operadora.» No s'equivoqui: l'operadora és Renfe. El que ha canviat és el nom del servei, no el nom de l'operadora. Fixi-s'hi: si algú tan conspicu com vostè, algú que quan compareix en aquesta tribuna ens dona grans lliçons, i l'escoltem molt..., fixi's si el debat és complex que vostè s'ha confós amb aquest element bàsic. Però això als ciutadans no els preocupa. Sap què els preocupa? Que aquest Parlament, que aquesta institució, que el Govern puguem tenir els instruments per garantir que els serveis que prestem siguin els millors en aquest país i a Europa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Diversos diputats demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Presidenta, per alguna contradicció, alguna al·lusió.

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Vull començar pel que ha dit el senyor Cañas, eh? No ens ha de donar lliçons de defensar el servei públic. Però encara que li sembli mentida, Catalunya també pot donar servei públic. Defensar les competències de Catalunya amb els operadors ferroviaris no vol dir estar per la privatització: la Generalitat també pot i té servei públic de gestió ferroviària. El que alguns no entenen és que la nació catalana també té capacitat per gestionar serveis públics i per fer polítiques socialdemòcrates i d'esquerres. No tot és espanyol, i és això el que estem discutint avui aquí.

I em sembla que lliga molt bé amb el que deia el senyor Rull al final, que d'alguna manera ens ha vingut a donar la raó. Ara resulta que amb les competències que tenim, el contracte programa que ens acaba de perfilar ja ens permet fer moltes coses. Per tant, no estaven tan malament els traspassos negociats, si es complementaven amb el que faltava, que és la tramitació de la modificació de l'operador a Catalunya. I això és el que es tracta avui.

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí, senyora presidenta, per al·lusions de cadascun dels intervinents.

La presidenta

De cadascun dels intervinents?

Santi Rodríguez i Serra

Trenta segons per a cada un?

La presidenta

No. Trenta segons per a cada un, no. Li dono... *(Veus de fons.)* Quaranta segons per a tots.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Són diverses les qüestions que volia... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment... –un moment. Un moment de silenci –un moment. *(Pausa.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Dic, són diverses les qüestions que volia respondre, no? N'obviaré alguna per l'escàs temps.

Però deia el senyor Rull: «Escolti'm, és que la Generalitat no pot triar operador.» Escolti'm, no pot triar operador la Generalitat, com tampoc no ho pot fer el Govern d'Espanya, com tampoc no ho poden fer Portugal, ni França, ni Holanda, ni Bèlgica, ni Noruega, ni Irlanda, ni Finlàndia, perquè tenen un règim que estan esperant que la Unió Europea obri el mercat del transport intern a la competència. I, per tant, aquest és el marc en què ens movem, i Catalunya no és aliena a aquesta circumstància.

Segona qüestió: se'ns ha acusat d'una defensa agressiva de l'operador únic. Perdonin, nosaltres el que hem de dir és que l'agressivitat va venir d'aquell Govern del Partit Socialista que va donar una transferència del servei de rodalies i del servei de mitjana distància compromentent quelcom que no podia complir, que era un canvi de la legislació per prometre la liberalització del servei ferroviari.

Senyor Amorós, nosaltres ja entenem que vostès la política espanyola l'hagin de fer a Catalunya, perquè segurament a Espanya no els escolta ningú.

Finalment, em permetran –ens permetran– que els diguem que no es tracta –no es tracta– de tenir més competències. No es tracta d'això, sinó que del que es tracta és de gestionar amb competència aquelles competèn-

cies que ja tenim. I hem sentit de la veu de Convergència i Unió quina és la veritable intenció d'aquesta proposta que presenta Esquerra Republicana, però que té el vistiplau de Convergència, que és precisament tenir un transport de bandera, precisament, no en l'àmbit de la liberalització, sinó en l'àmbit del monopoli del transport. I això és el que vol Esquerra Republicana i el que vol Convergència i Unió, i el que el nostre grup no està disposat a acceptar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones –por alusiones–, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí, al señor Salvador Milà. Mire, yo no sé... ¿Ustedes, sabe lo que pasa? Como están acostumbrados a dar lecciones éticas a los demás, pues de vez en cuando a ustedes les molesta que se las den. Pues sí, se las doy: lecciones de defender los servicios públicos dentro de la gestión pública. Claro que se la doy. Se la doy absolutamente, porque su discurso aquí está beneficiando y favoreciendo la privatización de los operadores del transporte de personas.

Lo estaba haciendo. Porque usted, ¿sabe lo que pasa?, antepone –antepone– su nacionalismo –renunciando al internacionalismo este del que ustedes deberían hacer gala–, el nacionalismo patriótico –el nacionalismo patriótico–, a la eficiente gestión de los servicios públicos. Esta es la izquierda nacionalista que tenemos en nuestra comunidad.

La presidenta

Senyor Labandera...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, presidenta. La meva intervenció era...

La presidenta

Trenta segons.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies. Senyor Rull, el Govern anterior va fer la feina de deixar els traspassos negociats en matèria de rodalies i en matèria de regionals. En setze mesos del seu Govern no hi ha ni notícies d'avenços, estem en una cruïlla absolutament delicada, no hi ha signatura del contracte programa, i un tema tan important com l'operador ha vingut un grup de l'oposició a plantejar-lo en aquest Parlament.

I última cosa: si el seu soci prioritari en la política econòmica del país, el PP, hi està en contra, on anirem –on anirem? Estem absolutament en una via morta.

La presidenta

Senyor Amorós, trenta segons.

Oriol Amorós i March

Per al·lusions i astorament, eh? Sí, la part de l'astorament ve quan el grup que dona suport al Govern ens diu que no es veu capaç ni de canviar el fil musical. I clar, nosaltres el que els hem demanat és: en quina comissió bilateral han plantejat vostès aquesta matèria? La resposta és: en cap. En quina negociació el seu representant a Madrid ha defensat Catalunya en aquesta matèria? La resposta és: en cap. Però tant és, senyor Rull. Avui votem junts això i, ni que sigui a impuls d'un grup de l'oposició com s'ha dit, començarem aquest camí.

Senyor Rodríguez, que el Govern de l'Estat no ens escolti a nosaltres no és notícia. El problema és que a vostès tampoc. Perquè miri, si no, com s'explica vostè..., transferències a la Generalitat de Catalunya en concepte de traspassos: 8 milions. A la comunitat d'Andalusia –d'Andalusia, eh?–: 22 milions. Al Cabildo Insular de Tenerife, «para la financiación del tranvía metro ligero de Santa Cruz de Tenerife a La Laguna», que és molt important (*veus de «Sí, ho és, ho és»*) –molt important– (*remor de veus*): un 20 per cent més que tot el sistema de rodalies de Catalunya; un 20 per cent més a un tramvia punt a punt –és a dir, 10 milions–, que els 8 milions que dediquen a Catalunya, que per als que no hi eren, els ho recordo, és menys del que ens gastem amb la casa reial.

(Josep Rull i Andreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rull...

Josep Rull i Andreu

Sí, molt ràpid.

La presidenta

Trenta segons.

Josep Rull i Andreu

El senyor Recoder, en les seves reunions amb l'anterior ministre i l'actual ministra és monotemàtic, amb relació a aquest tema. És, bàsicament, garantir que aquell mal acord que vostès van configurar es pugui complir. Imagini's –imagini's–, d'entrada –d'entrada–, senyor Labandera: és veritat o no és veritat que l'any 2010 s'havia d'aprovar aquesta llei que en aquests moments, de manera tortuosa, comencem a tramitar? L'any 2010, no l'any 2011! Qui governava l'any 2010 a l'Estat? Vostès.

I darrera qüestió. Escolti, els ciutadans no ens demanen retrets, ens demanen solucions. Estiguem a l'alça-

da d'una vegada per totes i que aquest país s'aplegui per reivindicar allò que és imprescindible, que és necessari, que és just: que aquest país tingui poder suficient per garantir el benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de retorn de la proposició de llei ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 109 en contra, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa (tram. 300-00152/09)

Passem al punt sisè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Aquesta interpel·lació obeeix al nou cop de destrà a l'ensenyament públic –el que en diem un «desmantellament per fases» de l'ensenyament públic– que representa la darrera estocada que des del Govern de l'Estat s'ha fet poc després d'entrar uns pressupostos de l'Estat al Congrés. És a dir, superant per elevació allò que va passar aquí al Parlament de Catalunya, que, quaranta-vuit hores després d'aprovar uns pressupostos, ja reconeixia el conseller Mas-Colell que caldria redefinir les magnituds i, per tant, també els objectius i les prioritats de despesa.

Cosa que, ho reitero, va passar amb el Consell de Ministres, amb tot un previ anunci, teatralització; que segons vostè mateixa, consellera, se'n va assabentar, d'aquesta intenció de retallades, a través dels mitjans de comunicació. Per tant, deslleialtat, improvisació i, segons el president del Govern de l'Estat, Mariano Rajoy, no és ni la primera ni l'última nova mesura que duren a terme superposada als pressupostos de l'Estat.

Per tant, aquesta interpel·lació té aquest impuls previ que implica una reducció de la despesa pressupostària. Per força, ha d'implacar reorganitzar el sistema educatiu. És a dir, ajornar implantació de mòduls de formació professional en un moment de més necessitat de qualificació professional, que ja a Catalunya s'ha vist reduïda –no l'aportació del Departament d'Educació, que es manté prou estable i prou ferma, sinó l'aporta-

ció del Departament d'Empresa i Ocupació en els darrers anys–, la qual cosa és un drama per als mòduls; aquest marge... –ja no saltant-se la LOE en l'excepcionalitat–, hi ha un marge del 20 per cent de l'alumnat a classes de primària i secundària pel que fa a les ràtios –és a dir, si no tornem als anys vuitanta, gairebé–; les hores lectives a primària i a secundària dels docents, i el nomenament de substituïts –a partir de deu dies lectius de baixa.

Això no servirà per a res, igual que no han servit per a res aquestes mesures aquí a Catalunya per reactivar l'economia, per calmar els mercats i per assolir l'objectiu de dèficit. I això és així. No ha servit cap de les dues mesures que Catalunya va ser capdavantera a fer; i no ha servit per a res. I nosaltres el que plantejem és que es desmantella l'ensenyament públic, i no es coresponsabilitza, l'Estat, de les implicacions i de les conseqüències.

Vostè ho deia, consellera, aquest matí en resposta a la diputada Ramona Barrufet, que li ha fet la pregunta en la sessió de control, i nosaltres ho compartim. Que cap afectació sobre el Ministeri d'Educació d'aquestes retallades: ni sobre les escoles a l'exterior, ni sobre les escoles bressol de funcionaris que apareixen en el BOE –com el nostre grup ha localitzat, de més de 600.000 euros per al manteniment d'escola bressol de funcionaris del Ministeri d'Hisenda, Comerç, Turisme, etcètera. I tot –tot– orientat en aquest cas a Catalunya i a *las comunidades autónomas*.

Això és així. I això es fa des d'un desconeixement absolut de la realitat de l'ensenyament per part del ministre Wert. Un desconeixement absolut, com ha demostrat en totes les seves declaracions públiques, que ha anat fent. Un desconeixement, a més a més, de la realitat catalana. I exercint unes competències que a dreta llei, segons l'Estatut, no li tocava d'exercir. Això vol dir més centralisme, una actitud molt més conservadora i, en definitiva, més elitisme en el model de sistema educatiu que és el que té, el que duu, el Partit Popular.

Què volem amb aquesta interpel·lació, consellera? El primer objectiu: que ens concreti quins són els càlculs d'impacte de les retallades del decret; no ja només amb el primer abordatge que va fer el portaveu del Govern en la roda de premsa del Govern d'ahir, dient: «No, no, és que només el 10 per cent del que diuen que afectarà és el que afecta Catalunya», sinó el 90 per cent restant. Perquè què faran, consellera? (*Pausa.*) Aplicaran la part que li toqui dels 1.500 milions d'euros que, més/menys, ha dit el portaveu del Govern que s'han d'aplicar? I després, en torn de rèplica, ja li farà la petició del que creiem que ha de fer el Govern –i vostè, consellera– a Esquerra Republicana. Però volem saber quina és aquesta part d'aquests 1.500 milions d'euros que correspondria al Departament d'Ensenyament, i com hi faria front, a això, en el cas que hi hagués de fer front. Però nosaltres li demanarem que no, que no faci front a això.

El president Mas va dir en les primeres reaccions a aquest desfici que es veurien obligats a complir, per tant, només amb l'ensenyament obligatori, per exem-

ple. Per tant, i el zero-sis on quedaria? Per això volem saber, consellera; que ens concreti aquesta qüestió. I que ens concreti també l'impacte sobre la qualitat de l'ensenyament i l'èxit escolar i, per tant, sobre el seu pla contra el fracàs escolar, que vostè ha plantejat de manera reiterada –que nosaltres trobem insuficient, que trobem que no aborda les qüestions clau per a l'èxit escolar, però vostè n'ha plantejat un. Quin impacte tenen sobre la qualitat de l'ensenyament i sobre aquest abordatge de l'èxit escolar aquestes retallades tan bèsties que es plantegen, que podrien suposar, entenc, un import similar a les retallades acumulades dels dos anys de pressupost de la Generalitat que ha aprovat Convergència i Unió amb el Partit Popular.

Això que li demanarem –Esquerra– també li ho han demanat avui per carta els principals sindicats educatius. Li han demanat que no apliqui cap de les mesures aprovades pel ministeri, perquè això, a banda de tot l'impacte sobre la docència i les famílies i l'alumnat, degradaria l'ensenyament públic de Catalunya.

Però, clar, és allò que plou sobre moll, perquè com li deia: pressupostos de la Generalitat de Catalunya 2011-2012, en xifres absolutes, més de 722 milions d'euros acumulats de reducció respecte a l'any 2010, més d'un 13,6 per cent –o al voltant d'un 13,6 per cent– de retallades en el Departament d'Ensenyament acumulades. Amb un increment de ràtios per aula; és a dir, el 10 per cent excepcional de la LOE és una norma, en gran part, de les escoles públiques de Catalunya. No és l'excepció –com diu la LOE–; per tant, s'actua fora de la LOE. Menys plantilla especialment a primària, que algun sindicat ha quantificat al voltant dels vuit-cents docents a primària, tot un increment a secundària. Una hora menys a primària, la meitat de vetlladores, les USEE cada vegada com una eina amb què menys poden comptar les famílies amb infants amb necessitats educatives especials –les unitats, les USEE. Més alumnes, amb menys personal.

I els ajuntaments. Ajuntaments que el dia 20 d'abril, consellera, a través d'una resolució conjunta de l'Associació i de la Federació de Municipis, li enviaven aquesta resolució i una carta perquè fes front al zero-tres, i li deien: «Els nostres ajuntaments estan preocupats, perquè, com saps, d'aquí a pocs dies començarem el període de preinscripció i d'informació a les famílies. Per tant, necessitem una resposta en breu, no més enllà d'una setmana.» I descriuen de..., situació crítica del món local respecte a la viabilitat dels centres educatius zero-tres anys. Per no trobar-se una altra vegada, enguany, havent de planificar un curs sense saber amb quins diners comptaran. Sense saber encara el curs 2011-2012 què serà, i menys el 2012-2013.

El mateix que les escoles de música. L'altre dia va comparèixer al Parlament l'Associació de les Escoles de Música i ens feien notar la seva incertesa, les dificultats de no planificar absolutament res. «Planifiqués i ens salta pels aires tot», ens deien. I agafaven amb prou disgust, com van agafar les associacions municipalistes, l'anunci de bestreta del 50 per cent del mòdul de les escoles de música, sense cap concreció de quan hi hauria el pagament del 50 per cent restant. Per tant, amb la possibilitat que es quedessin aquests recursos

només en la meitat dels que necessiten els municipis. Per tant, amb una dificultat evident.

O el que l'Associació i la Federació de Municipis també han enviat aquest cop als diputats catalans a Madrid, pels pressupostos de l'Estat. Una carta molt recent en què alertaven del Fons d'acollida i immigració, que ha passat a zero euros. I com vostè sap, consellera, el Fons d'acollida i immigració tenia dues potes: la pota municipalista, que permetia als ens locals fer plans d'inclusió, fer mediadors, treure pressió als serveis universals bàsics; però també tenia l'altra pota, que era la pota de poder finançar aules d'acollida, plans d'entorn. Què en farem, d'això, aleshores, ara?

És així, aquest «lleial» Govern del Partit Popular. Però també ens agradaria saber què passarà amb les escoles bressol de la Generalitat, consellera. Perquè sabem que se'ls ha dit, a les direccions d'aquestes escoles bressol, que a partir d'ara hauran d'autogestionar-se, que no rebran recursos –ni per a manteniment ni per a res– del departament, i que s'hauran d'autogestionar amb les quotes. I això passa per la neteja de les aules, etcètera. No hi ha cap concreció per escrit, res, i el curs comença al setembre. Per tant, també ens agradaria saber com deixa a la mà de Déu les escoles bressol que són de la Generalitat.

Per tant, consellera, què en fareu, d'aquest 90 per cent restant; què passarà amb els ajuntaments –els seus deures i compromisos amb la gent que està sostenint, també, el zero-tres, els ensenyaments musicals. Esperem, consellera, concrecions al respecte, perquè puguem tenir alguna cosa a què agafar-nos i poder actuar en conseqüència. Perquè com hem repetit moltes vegades –no el nostre grup: d'altres de la cambra i també els representants dels treballadors–, estem per assegurar, dialogar, veure les reformes i allò que cal adoptar per tal que no pateixi la qualitat de l'educació pública. Doncs, posem-nos-hi.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, certament estem en una època nova, una època que el president Mas ha definit molt bé com aquella època en què hem de fer més amb menys, però hem de procurar fer-ho ben fet i buscar maneres diferents de fer-ho. Aquest és el repte que tenim. Per tant, no ens podem sempre comparar amb situacions anteriors, perquè la situació ha canviat. Però sí que, lògicament –coincideixo amb vostè–, cal continuar mantenint els objectius més importants.

Per tant, nosaltres ja hem fet una valoració que vostè ha sentit a bastament –aquest matí n'ha tingut dues oportunitats. Però, per altra part, ho he fet públic des del primer dia: la discrepància amb les formes i amb el fons de les mesures que el Govern central va aprovar.

I jo crec que en allò que és d'abast competencial aquest Parlament ha demostrat tantes vegades que es pot posar d'acord en la defensa de les competències que també, si cal, estic convençuda que ens hi trobarem ara. Igual que altres qüestions que no són mesures amb derivada econòmica però que també vénen del mateix ministre, com han estat les darreres afirmacions, que garantirà que qualsevol nen pugui estudiar en castellà a Catalunya, independentment de les lleis del Parlament, de les competències i del model educatiu.

Jo estic convençuda que en aquest Parlament, i concretament amb vostès, s'han de poder construir les bigues i els ponts que d'una vegada facin aguantar aquest model d'una manera permanent; i els ponts, com amb tantes altres forces polítiques. Però en alguns temes, de manera especial, poder mantenir aquest diàleg.

Nosaltres sabem de la importància del nostre sistema i, per tant, no és només un tema d'instrucció, no és un tema només de transmissió de coneixement –que ho és també–, sinó de cohesió i d'identitat. I és amb aquesta visió global de l'educació a Catalunya que nosaltres valorem les mesures de Madrid.

Hem de distingir diferents tipologies de mesures, eh? Hi ha un bloc, que és l'horari lectiu i les substitucions, que, en forma de reial decret i si va al Congrés, tindrà caràcter de llei. Jo puc discrepar, i molt, de la decisió i del com, però si és norma bàsica, i és un reial decret i una llei, jo crec que el Govern ha de complir. Això no vol dir que no pugui recórrer contra aquesta norma. Nosaltres és evident que, si tot allò que vam anunciar de temors es confirma... I amb el primer estudi jurídic que tinc ja puc afirmar que hi ha claríssimament, sobretot en l'horari lectiu i en les substitucions, una invasió competencial enorme. Perquè, d'acord amb l'Estatut, podem determinar les condicions laborals del nostre professorat i les substitucions. Estem avalats per tantes sentències del mateix Tribunal Constitucional, que diu que les qüestions organitzatives no es poden treure a les comunitats autònomes, perquè deixaria de tenir sentit l'autonomia.

Per tant, ja li anuncio –i m'agradaria també comptar amb el suport d'aquest Parlament si escaigués– que presentarem al Consell de Garanties Estatutàries la proposta d'anàlisi de l'adequació d'aquesta norma. Per tant, tota la defensa competencial elevada al màxim nivell.

Per altra part, hi han unes altres qüestions que són de caràcter optatiu, que són una recomanació. Per exemple, la ràtio, que diu que es pot aplicar fins al 20 per cent, quan fins ara aplicàvem el 10 per cent; com també la formació professional, que en lloc d'aplicar-la en la nova modalitat de dos anys, s'apliqués d'un any.

I, per altra part, també hem de tenir present que hi ha l'eliminació de l'obligació d'impartir dues modalitats de batxillerat. Que nosaltres, ja li ho dic ara mateix, d'aquesta no en farem ús; no en farem ús perquè volem evitar que una població sigui tota de lletres i l'altra tota de ciències, en el cas que només hi hagi una línia de batxillerat. Comprendrà que nosaltres hem de garantir la màxima formació, i opcionalitat, i orientació futura, dels estudis superiors. Per tant, hi han mesures que no tenen cap racionalitat.

Formació professional: ho estem estudiant per veure en quins estudis ens afecten i quin és l'impacte que tenen el 2013, i no el 2012.

I en la ràtio presentarem una manera d'enfocar el tema. Miri, demà nosaltres tenim convocades les juntes de directors, la mesa sindical. Perquè, malgrat que siguin unes normes de Madrid –que ells no han convocat cap òrgan sindical–, malgrat que nosaltres no hàgim arribat a cap acord sindical, el que sí que hem fet ha estat negociar i respectar la norma que, quan s'afecten les condicions laborals, han de ser degudament negociades i tractades.

Per tant, nosaltres presentarem demà una anàlisi del solapament o no dels dos blocs de mesures –l'acord de govern nostre i les mesures derivades del reial decret–, amb una proposta de criteris per assignar les substitucions. I ja li puc dir per endavant que la característica de l'etapa i el cicle serà de primer ordre a l'anàlisi que en farem: no és el mateix infantil i primer cicle d'educació primària, no és el mateix un CAEP, no és el mateix una escola rural, no és el mateix un batxillerat i una FP –que ja estaven a deu dies. Per tant, les característiques de l'etapa i el cicle a l'hora d'enviar o no el substitut seran degudament analitzades.

I també un tractament que la norma no preveu i que és bàsic, que és la simultaneïtat. Tu pots quedar obligat a no enviar un substitut els primers quinze dies. I si hi ha una passa i en tens tres de baixa? Tardarà quinze dies a enviar tres substituïts? És evident que la simultaneïtat volem també tractar-la i analitzar els efectes i flexibilitzar aquesta aplicació. I també veure com assignem tasques docents de suport al centre per fer possible que aquesta prohibició d'enviar un substitut els primers quinze dies no trenqui –no trenqui– la bona marxa del centre. I per això farem una reformulació dels àmbits per tal que hi hagin els suports a cada departament i a cada àmbit perquè, en el cas de substituir algú, no es trenqui l'itinerari curricular. Nosaltres estem fent tot allò que, fent les coses de manera diferent, puguem garantir la mateixa qualitat.

També, vostè ho sap, que hi ha aquesta ampliació de ràtio. També s'ha de tenir present una cosa bàsica, que és l'espai, la superfície disponible. Fa molts anys, més de vint anys, que construïm els centres amb una ràtio de vint-i-cinc, amb un cert marge. Per tant, és una condició bàsica: quants n'hi caben? Però hi ha una altra condició encara més important, que és l'aplicació de la política educativa de Catalunya amb un principi reconegut a la mateixa LEC, i de llarga tradició a casa nostra, que és la inclusió escolar. No podem valorar la ràtio de manera diferent si és un grup que té un alumne d'inclusió o no.

Per tant, tot això per nosaltres seran elements cabdals per determinar aquests increments de ràtio, que també estaven fixats. I, per tant, el principi d'inclusió i el principi d'equitat, quan es faci referència a les característiques socioeconòmiques dels centres, també seran tinguts en compte d'una manera molt clara a l'hora de tractar els temes de la ràtio i dels substituïts.

Per tant, ja li ho dic: maneres diferents de treballar, però sí d'una manera clara, per tal que la qualitat del

nostre sistema no es vegi afectada. Aquelles propostes que són optatives, degudament estudiades; i algunes mesures de les quals nosaltres havíem previst la seva aplicació, analitzar la conveniència de posposar-les. Perquè l'increment d'hores lectives no pot anar també acompanyat, al nostre entendre, d'increments d'hores complementàries –com havíem fet nosaltres– o d'alliberament de coordinacions.

Per tant, demà, tant a la mesa sindical com a les juntes de directors, cadascú amb les seves funcions –unes més laborals, les altres més pedagògiques–, analitzarem aquesta norma. I analitzar-la i buscar bones maneres d'aplicar-ho no vol dir avalar la bondat de la norma, sobretot no només pels aspectes competencials, sinó també per l'adequació.

I quan vostè em deia: «Digui'ns quina quantia és aquesta», jo ara li haig de dir: «Miri, en el pressupost del 2012 l'impacte seria d'un trimestre.» Per tant, compti vostè..., és clar, nosaltres no podem ara canviar les condicions de treball a partir d'avui. Nosaltres les canviarem a partir de setembre –suposo que vostès hi deuen estar d'acord. I, en aquest sentit, els sindicats, quan demanen que no les apliquem, suposo que volen dir que la setmana que ve no canviem els horaris dels professors, canviem els nens de grup, que unifiquem i reduïm instàncies. No, nosaltres acabarem el curs; allà on puguem aplicar alguna mesura, com les substitucions, ho farem amb flexibilitat. Però, per a la bona garantia del funcionament de centres, les previsions es faran a 1 de setembre, com a totes les comunitats. I, a partir d'aquí, ja li ho dic: quatre mesos, de setembre a desembre. Té un impacte que és relativament baix, dins de l'objectiu gran. Perquè hem de poder comparar també el costat d'universitats, atès que, pel que fa a la part que ens tocava dels tres mil, és educació no universitària i educació universitària.

Jo el que li vull dir, senyora diputada, és que, miri, la qualitat nosaltres la tenim clara, perquè no és només determinada pels recursos, sinó pels estils de treball, per l'enfocament curricular, per l'estat d'ànim, etcètera. I hi ha una cosa que és clara: malgrat que ens veiem obligats a reduir despesa, jo li puc assegurar que el 2011 el percentatge de despesa en ensenyament sobre el PIB no era inferior –al contrari, va ser superior– al percentatge que el 2004, que el 2005, que el 2006, que el 2007, que el 2008 –no el 2009–, a Catalunya s'hi va dedicar. Per què? Perquè del que es tracta és de declarar i tenir ben clares les prioritats. Nosaltres, d'allò que és competencialment nostre, en farem la defensa; en allò que tinguem l'obligació d'aplicar com a administració, ho farem buscant la manera més clara de no perjudicar la qualitat i de no perjudicar el funcionament. Per això tenim aquesta manera de treballar, de fort diàleg entre els ensenyants i entre les organitzacions.

I pel que fa a la referència que m'ha posat –que després, si no, en podem parlar– de llars d'infants i escoles de música, les de la Generalitat no estan deixades de la mà de Déu perquè són de la Generalitat, però sí que han d'entrar en un nou funcionament. Però permeti'm que precisament perquè entenem que no podem modificar els preus, necessitem saber la xifra fi-

nal, perquè ja hem anunciat quines són les línies de futur.

Tot no es pot mantenir igual; hem de treballar diferent. Però l'objectiu de la lluita contra el fracàs i la millora dels resultats han de poder ser compatibles...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...més que mai –gràcies, senyora presidenta– en la situació en què estem. I gràcies a la moral dels ensenyants, jo crec que ho aconseguirem.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, la moral dels ensenyants, igual que la moral de tots els treballadors públics, està aguantant uns nivells de pressió molt, molt alts, després de, especialment, aquests últims dos darrers anys. Crec que no se'ls pot demanar res més, ja, ni als ensenyants ni als treballadors públics.

Però, en tot cas, sobre el ministre Wert, i passar per sobre com una piconadora del model d'escola catalana, crec que això, consellera, forma part d'aquestes noves teatralitzacions del ministre; i que no podrà fer de cap de les maneres, perquè les competències per definir quin és el règim lingüístic són de la Generalitat de Catalunya. I aquí ja ho sap, com li vam dir en el departament una colla de grups parlamentaris, estem per preservar això i més.

Pel que fa a la qüestió del real decret i sobre horari lectiu i substitucions, la invasió competencial és evident. Celebrem que ho enviï al Consell de Garanties Estatutàries. I immediatament al Tribunal Constitucional, consellera –immediatament, al Tribunal Constitucional.

Però el que a mi m'ha quedat clar de la seva intervenció és que aplicaran noves retallades que es deriven de les retallades del ministeri; això és el que m'ha quedat clar de la seva intervenció. Però més enllà de la discrepància de forma i fons que vostè ara reiterava, que havia fet aquest matí en resposta a una pregunta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quina és la quantificació, consellera? Concreti'm: dels 1.500 milions d'euros que el portaveu Homs deia que haurien de fer –d'aplicar les retallades dels ministeris– Salut i Ensenyament, què és el que representarà Ensenyament? D'octubre a desembre, quin impacte econòmic i en quines partides? I si fos tot l'any, això què implicaria?

Ens diu que l'increment de ràtio i pel que fa a la reducció a un any de la formació professional ho estan estudiant; però, per tant, que ho aplicaran. Com po-

den aplicar un increment de ràtio més enllà del 10 per cent, que ja és l'incompliment de la LOE? *(Pausa.)* Sí, com poden pensar a aplicar aquest increment de ràtio? O què esperen que s'aprovi demà a les juntes de directors i a les meses sindicals? Quines dades els donaran? Tenen ja la documentació aquestes juntes de directors, aquestes meses sindicals? Documentació quantificada –no com altres vegades, que s'han trobat que no se'ls quantificava res.

I a veure si em pot aclarir..., entre el portaveu Homs i el president Mas, vostè, consellera, amb qui es queda? I passo a explicar-li el perquè. El portaveu Homs ha dit que és probable que tinguin l'obligació de retallar aquests 1.500 milions d'euros, com si hi hagués ja una mena de pla quantificat. I, per tant, entenc que tot això vostès ja ho tenen quantificat amb xifres, amb números, d'una manera molt detallada. Què faran? Això ho presentaran a l'Estat? Diran: «Mira, abans del 15 de maig» –per allò d'aquella amenaça d'intervenció–, «mira, aquí ho teniu»? Hi torno a insistir: quina part pertany a Ensenyament i quines mesures quantifiquen? O fem més cas al que ha dit el president de la Generalitat, el president Mas, aquest matí als periodistes aquí fora, als passadissos del Parlament? Que ha dit que no es poden retallar aquests 1.500 milions d'euros; que no es pot fer i que no es farà. Per tant, a qui ens creiem? Al portaveu Homs o al president Mas? Fresc, fresc d'aquest matí; aquí, als passadissos del Parlament.

I també li agrairia que em pogués concretar sobre el zero-tres, escoles de música, escoles bressol de la Generalitat: què ens trobarem, què es trobaran les associacions municipalistes i els ajuntaments.

I per anar concloent, consellera, jo ja li ho deia: no retallin més. Prou. Plantin-se. Plantin-se davant de l'Estat, no un altre cop davant del país i de la gent. Plantin-se davant de l'Estat, no altre cop davant dels treballadors públics i dels docents. Plantin-se, però plantin-se davant dels que toca, no davant dels que continuen carregant sobre les seves espatlles els costos d'una crisi –que no sé pas com poden aguantar-ho a hores d'ara. I faci cas al que li diem –no ja Esquerra: els sindicats, els ens locals–, a disposició per negociar mesures de millora i austeritat. Treballem-ho. Ens demanava el diputat Balasch, ho recordo perfectament, a l'última Comissió d'Ensenyament, que aportéssim solucions. Caram, fa dos anys com a mínim que aportem solucions. Oferim diàleg, planificació, assumpció responsable de millores i reformes. I increment d'ingressos: 1.100 milions d'euros. Que s'ha de retallar 1.500 milions? No toquin ni un euro de despeses: incrementin ingressos, posin un impost sobre la banca i no retallin més.

Per això aquesta setmana tornarem a entrar la Llei de mesures, convenientment adequada com a proposició de llei, per tal de plantejar tots els ingressos que es van deixar escapar –conseller Mas-Colell, ara que és aquí, bona tarda– en el debat de la Llei de mesures. A més a més de la desaparició de l'euro per recepta.

Per cert, per tercera vegada, en la pròxima Comissió d'Economia i Finances –de nou, per tercera vegada– torna a venir la resolució de Convergència i del PP per

eliminar el que queda de successions i donacions. Fa una setmana que ho van retirar de l'ordre del dia i ja torna a ser a la comissió del 2 de maig. Però, a què estem jugant? Cap a on anem? Si estem dient que s'ha de retallar 1.500 milions d'euros i Convergència i Unió i Partit Popular tornen a portar altra vegada a la Comissió d'Economia i Finances del dia 2 de maig la darrera eliminació de successions i donacions.

Jo els demano que s'aclareixin, demano que optin per la bona via, la recta via, d'increment d'ingressos i no més retallades, que es plantin davant de l'Estat i diguin: «No, prou, no retallarem més, no aplicarem això.»

Moltes gràcies, consellera.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, si demanem al ministre Wert que respecti la normativa catalana, comprendrà que si hi ha una normativa estatal nosaltres també l'haurem de respectar.

Ara, això no vol dir que no la recorreguem, ja li ho hem dit. Enviem en el Consell de Garanties Estatutàries la petició d'informe, perquè és el pas previ a anar al Constitucional. Això, d'una manera clara. Ara, una Administració ha d'actuar amb rigor. Però no vol dir amb fonamentalisme. I no podem confondre les mesures que són optatives, o recomanacions, de les que són d'obligat compliment.

Però jo li vull fer una prèvia. Miri, a les mesures d'ajustament que hem estat fent és veritat que han canviat coses i sobretot maneres de treballar, però n'hi han dues –n'hi han dues– que, en definitiva –si vostè mira la història, que sempre orienta–, el que ha passat és que no és que s'hagi retallat, és que s'ha tornat allà on érem. Des de l'any 80 els alumnes havien tingut vint-i-cinc hores lectives i ara en tornen a tenir vint-i-cinc, a la pública. I els mestres en tenien vint-i-cinc, van passar a vint-i-tres, i ara tornaran allà on eren.

El que sí que hem de veure és la perillositat de prendre mesures que no siguin sostenibles, perquè en un moment es van prendre –i jo no dic que en aquell moment no es poguessin prendre; semblava que es podien prendre i mantenir–, però quan a partir d'un determinat any es va veure claríssim que ja baixaven els ingressos de la Generalitat i que en canvi continuava creixent la despesa, no tenia tanta lògica mantenir unes línies que no feien sostenible el model. Per tant, hi ha uns elements pel que fa a dedicació de professorat i a horaris d'alumnes que retornen –retornen– a escenaris anteriors. Per tant, jo, en aquest sentit, diferenciaria el que és retornar al model sostenible o bé retallar quan és una cosa realment que no es pot portar a terme i que seria preceptiva.

Miri, la moral dels ensenyants –la moral dels ensenyants. Vostè m'ha dit que en aquests dos anys la mo-

ral dels ensenyants havia quedat especialment tocada. Home, permeti'm que li recordi que manifestacions i vagues, a la legislatura anterior, moltes més, senyora diputada, moltíssimes més. I quan les vagues són sovintejades i les manifestacions són molt més nombroses –encara, si em permet dir-ho, ben acompanyades, eh?–... Perquè jo els recordo que de discrepàncies com a diputada amb la política educativa del Govern de la Generalitat al llarg d'aquestes dues legislatures passades, evidentment que en vam tenir, però no vam anar mai a les manifestacions, mai. (*Veus de fons.*) Vostès –també m'ho deixen dir, oi?–, a la primera, tots apuntats a la manifestació, sense recordar que feia quatre dies que havien tingut manifestacions que parlaven de retallades, de pèrdua de valor qualitatiu, etcètera. Per tant, no parlem de més malestar, senyora diputada, perquè, sincerament, crec que aquí el rànquing..., encara el tenen vostès.

Ara, dit això –dit això, dit això–, és evident que la moral..., està preocupada. Però, per què? Perquè la moral col·lectiva del país està tocada. I en canvi crec sincerament que ajudaria a remuntar aquesta moral una visió serena i una complicitat sana a l'hora d'abordar l'aplicació de determinades mesures de contenció pressupostària.

I és en aquest sentit, doncs, que jo els ofereixo parlar d'aquests criteris; parlar de, allò que és preceptiu, com ho podem fer per no desnaturalitzar-ho; com podem aplicar, tal com teníem previst, poder mantenir aquells elements essencials dels principis educatius reconeguts a la LEC, i per tant tenir un diàleg realment constructiu. Vostè sap que nosaltres hi estem disposats, que nosaltres tenim un objectiu central que sobrepassa encaixar els ajustaments, que és la millora de l'èxit escolar. Perquè no s'oblidi que la qualitat en educació anys enrere es mesurava per percentatges econòmics, per hores lectives. Avui dia, i tots els sistemes i estudis educatius ho demostren, la qualitat ve determinada pels resultats.

I és en aquest sentit que ens trobaran sempre buscant la millora de l'èxit escolar i la defensa de l'autogovern. I, en allò en què nosaltres puguem coincidir, certament crec que la moral de la comunitat educativa serà més alta perquè veurà que el seu esforç és valorat i està suportat també per una moral política i no per un desgast buscat, a vegades, quan va més enllà de les possibilitats reals en què estem vivint.

Jo reitero que busco –que ens agradaria, no?– trobar el seu suport per tal de poder manifestar aquesta defensa, però també poder respondre de manera assenyada, amb aquell seny i sentit pedagògic que durant aquests dos anys ja hem anat demostrant a l'hora de negociar, parlar, i de respondre als reptes que tenim en el camp de dèficit.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat.

Interpellació

al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 300-00156/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, jo no sé si se'n recorden, vostès, del que va passar el 12 d'abril d'enguany, però creguin que és un dia important, un dia on en aquesta creixent dependència de la política catalana a l'espanyola es van decidir a Madrid temes importants, greus, des del nostre punt de vista, per al futur dels catalans i del nostre autogovern. I és per aquesta gravetat que el PSC, així com la resta de les esquerres catalanes, hi varem votar en contra, però CiU i també el PP ho van fer a favor.

És sobre aquests vots importants, rellevants per al futur dels catalans que avui, conseller, li demanem formalment explicacions. Aquell dia varen votar vostès a favor de l'amnistia fiscal, aquell dia varen votar vostès a favor de la reforma laboral. Poden les seves accions, conseller, fer-nos creure que realment estan lluitant per un futur millor dels catalans, de tots els catalans? Aquell dia vostès van fer declaracions no precisament en contra dels pressupostos generals de l'Estat, els que més maltracten Catalunya, de la nostra història recent.

I ja sé que vostè em dirà que finalment han presentat una esmena a la totalitat, i que des d'aleshores els troben pèssims. I jo li dic: benvinguts, conseller, benvinguts a les nostres posicions, més val tard que mai. Però aleshores rectifiquin del tot i deixin clara una cosa: que l'incompliment més greu no és amb els 219 milions que ens deuen per la compensació de la disposició addicional tercera del 2009, sinó amb la disposició addicional tercera encara vigent aquest 2012, que diu que el percentatge d'inversió a Catalunya ha de ser del 18,66 per cent, mentre els pressupostos de l'Estat només consignen un percentatge de l'11 per cent. Un incompliment amb l'Estatut, per tant, de la suma de 219 milions més el diferencial d'inversió, uns 1.200 milions aproximadament.

Podem aclarir-ho, això, conseller? I poden dir-nos què farà el Govern de Catalunya per defensar el nostre Estatut? O és que la defensa de l'Estatut s'acaba amb la seva esmena i amb infructuoses reunions secretes amb el ministre Montoro? A part d'enrabiarse, que és el mínim, què més faran? Continuaran pactant-ho tot a Catalunya amb el mateix PP que ho incompleix tot a Madrid? Se'n recorden vostès, de com d'estrictes eren amb el president Zapatero, «en defensa de Catalunya»? Sempre, sempre «en defensa de Catalunya». Se'n recorden vostès d'aquells vint-i-cinc diputats als quals els exigien tot? Què passa ara amb els seus setze diputats que ho voten absolutament tot? Ens hem de creure ara que el que abans era «sucursalisme» ara es diu «responsabilitat patriòtica»?

Ens agradaria, conseller, si us plau, les seves explicacions. Però també, i sobretot, per què també aquell dia varen vostès votar a favor de la Llei d'estabilitat pressupostària. I li demanem explicacions sobre aquell vot perquè –li ho dic honestament, conseller, sincerament– no l'entendem des de cap punt de vista. I és aquí on li torno a preguntar si realment estan lluitant pel futur millor dels catalans, de tots els catalans, perquè a mi no em sembla que puguem lluitar per un millor futur si al mateix temps subscriuim aquesta desproporcionada hipoteca. El seu vot afirmatiu a la Llei d'estabilitat no s'entén des d'un punt de vista econòmic, en un moment on gran part d'Europa, però també d'excol·legues seus dels Estats Units, estan posant en dubte l'estratègia d'austeritat europea, perquè tal com és formulada per Merkel i Sarkozy es tradueix en asfíxia. I, en aquests moments, vostès voten una llei més dogmàtica encara, més restrictiva. Si Merkel diu 0,5, vostès no, vostès més, vostès voten dèficit zero. Per tant, que quedi clar. Voten fer més retallades de les que Europa ens demana.

Quina credibilitat poden tenir vostès, amb aquesta cantarella que sentim des del primer dia, que fan les retallades que fan no perquè els agradin, sinó perquè no poden fer res més? Vostè, i també el president, que diuen que voldrien, però que no es pot fer keynesianisme d'un sol país, com volen que ens ho creguem si voten afirmativament el dogmatisme del dèficit zero, si vostès volen ser més restrictius que Europa? Sincerament, conseller, perquè aleshores ja està bé de dir que no tenen alternativa.

Perquè és veritat, és cert que la situació difícil ens permet marges de maniobra estrets, però vostès estan, activament, anul·lant aquests marges, imposant més retallades, bé perquè suprimeixen impostos als més rics o bé perquè trien fer dèficit zero quan no toca. I per tant, conseller, fent el que fan es queden sense cap coartada, sense cap ni una. Li ho dic sincerament.

Vostè parlava que amb aquests pressupostos generals de l'Estat hauríem de retallar 1.500 milions d'euros més. Si fem bé els càlculs, jo calculo que aquesta retallada és com a mínim de 3.000 milions d'euros més –2.700 per tributs i 400 per ingressos finalistes: 3.000 milions d'euros–, que són més que la suma de les retallades que vostès han fet el 2011 i el 2012. D'on els retallarem, conseller, com ho farem, què passarà amb aquest país, com ho justificaran vostès si al mateix temps estan votant dèficit zero a Madrid?

Però deixi'm dir-li també que a part d'aquests motius importants, econòmics, el seu vot afirmatiu a la Llei d'estabilitat pressupostària tampoc s'entén des d'un punt de vista de defensa del nostre autogovern. Perquè a més a més d'aquesta aberració del dèficit zero, la llei –i no la Constitució; si vol, llegim l'article 135– tenia dos altres apartats clau: imposava un sostre a l'endeutament –o sigui, més retallades a part de les imposades pel dèficit– i permetia la intervenció de Catalunya si s'incomplia amb algun dels preceptes de la llei.

Fixi's, conseller, vostè, que ha incomplert de llarg amb el límit de dèficit del 2011 amb el seu propi pressupost, i que ho ha fet perquè com li van dient des del primer dia el problema no era un problema de desga-

vell en la despesa, sinó d'ingressos, més un problema de la situació que no pas de la gestió... Fixi's, conseller, vostès, que fan tants esforços amb tant coratge, però que es salten el dèficit igual..., ara, gràcies al seu vot, estariem intervinguts. Oi que m'entén vostè quan li dic que el seu vot no s'entén? Ens el pot, si us plau, explicar, no només a nosaltres, sinó als ciutadans de Catalunya, que el patiran?

Jo suposo, conseller –i ho suposo perquè vostè m'ho va dir la setmana passada a la Comissió d'Economia–, que dirà que la culpa és del Partit Socialista de Catalunya –«la culpa és dels socialistes». Donar la culpa als socialistes, ja ho sabem, és un mantra d'aquest Govern. I en aquest cas –oi que sí, conseller?– també és culpa nostra perquè som nosaltres els que varem votar la reforma de la Constitució. Però aquesta afirmació, si m'ho permet, és del tot falsa.

I deixi'm –deixi'm– explicar-li-ho, anem a pams. Anem a suposar que la reforma de la Constitució és tan terrible com vostès diuen. «Ofensiva i perillosa», van ser les seves paraules; «que ho havia trencat tot». Això deia Convergència i Unió; es van aixecar indignats de l'hemicicle, no la varen ni votar –se'n recorden vostès. Molt bé. Si aquesta reforma era tan terrible com pot ser que vostès votin ara la llei que la implementa? Com s'entén això, aquest pas del no al sí? No al principi d'estabilitat que recull la Constitució, però sí a la llei que la implementa i l'article de manera més restrictiva. Té algun sentit això?

I no em digui que és perquè vostès van esmenar la llei. Perquè és veritat, vostès van passar una esmena que allargava les restriccions de l'endeutament del 2020 al 2032. I és millor, és una bona esmena, conseller, ens dóna una mica més d'oxigen, jo li ho reconec. Però justificar el vot per aquesta esmena és –com li ho diria?– com si decidíssim pagar als nostres fills una classe de reforç al mateix temps que els estem tancant l'escola. És posar portes al mar, conseller.

Pot una esmena flexibilitzadora en l'endeutament fer bona una llei dogmàtica amb el dèficit i que dóna instruments a la intervenció de Catalunya? Justifica una esmena menor el seu suport polític a una llei amb conseqüències d'aquesta magnitud? Pot Convergència i Unió fer servir això de coartada, estant a l'habitació del crim? I no em digui, si us plau, conseller, que és perquè el PP té majoria absoluta i l'hauria aprovat igualment. Perquè, sap què passa? Que vostès no hi hagin votat en contra, que no s'hi hagin ni abstingut –com va fer el PNB–, sinó que l'hagin aplaudit amb el seu vot, fa que l'amenaça del president Mas a la Diada sigui un exercici inaudit d'incoherència. Com quedar-se que ens persegueixi el lleó quan hem donat el vistiplau que se li obrís la gàbia. (*Veus de fons.*) Com, conseller?

Escolti, el PSC, efectivament, va votar una reforma de la Constitució en un moment complex. Un vot, li ho confesso, que a molts ens va costar, va ser una decisió difícil. Però ho varem fer perquè en última instància defensem el principi que la reforma constitucional recull, que és el principi d'estabilitat pressupostària al llarg del cicle, perquè és un principi de sentit comú.

Però una cosa és el principi i l'altra és la llei orgànica que el fa efectiu. I la llei és més dogmàtica, més restrictiva i introdueix elements extres sobre l'endeutament i la intervenció de Catalunya que no podem, en cap cas, compartir. La nostra posició en contra de la llei no té res a veure, conseller, cregui'm, amb el vot afirmatiu a la Constitució. Perquè lleis d'estabilitat n'hi ha hagut sempre: la d'Aznar, que hi vam votar en contra, o la de Zapatero que era més assenyada, que hi vàrem votar a favor. Perquè vostè sap, conseller, tan bé com jo, com diuen els anglesos, que és en el detall on està el diable.

I, per tant –i ja per acabar, presidenta, trenta segons–, li demanem formalment amb quins arguments defensarà vostè l'autogovern de Catalunya després d'haver votat la Llei d'estabilitat pressupostària a Madrid. I estarem molt atents, cregui'm, a les seves explicacions, perquè el que no podem dir als catalans és que la solució a tot està a demanar la clau de la caixa quan al mateix temps regalem sense més la clau de la casa sencera. Així, no, conseller, cregui'm –des de la discrepància, però des de la unitat que podem tenir en molts temes– que crec que no estan vostès lluitant per un futur millor per als catalans.

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, faré una explicació una mica sistemàtica d'aquesta història de l'objectiu de dèficit, però és inevitable que faci algun preliminar sobre les seves observacions.

Miri, a mi algun dia m'agradaria entendre'm amb vostè. I, per tant, jo no li qüestionaré que vostè vulgui l'interès de Catalunya o que vostè vulgui el millor futur per als catalans; potser es pot equivocar molt, eh?, en com, però no li negaré que pretén una cosa i altra. I em sembla que seria una bona base de diàleg que vostè tampoc qüestionés que nosaltres volem el millor per al futur dels catalans i per al benestar dels catalans en el futur. Jo crec que seria una bona base per parlar.

També –i això he de confessar que m'ho ha posat molt fàcil, i aquesta, per tant, l'haig de dir– és veritat, nosaltres moltes vegades –CiU– fem vots a Madrid –CiU, el grup que està al Govern, fa vots a Madrid– que coincideixen amb el PP. Sí, miri, ho fem moltes vegades. I altres no. De vegades sí i de vegades no. El PSC és de vegades sí i de vegades també; és sempre. Mai –mai, mai– han discrepat del PSOE. Bé, escolti, algun dia discrepi i llavors confesso que la situació serà simètrica. Nosaltres ja hem demostrat que som capaços de votar a Madrid amb vostès o de votar a Madrid amb el PP o de votar a Madrid amb qui convingui, i aquesta és la manera com continuarem defensant l'Estatut de Catalunya. No dubto que vostès de vegades voten coses que els sap molt greu votar-les. Ho acaba de dir

–ho acaba de dir–, ho reconec i li ho respecto: no ho fa amb entusiasme. De vegades nosaltres tampoc, els compromisos que hàgim de fer.

Bé. Parlem del tema, del tema de l'objectiu de dèficit. Miri, d'Europa –i, en podríem dir, del «fonamentalisme alemany», amb el qual no combrego, com ja sap– ha arribat l'objectiu d'estabilitat, que és el punt 0,5 per cent, eh? –punt 0,5 per cent. No un 1 per cent, la meitat d'un 1 per cent. Bé. Quan vostès i el PP es posen d'acord pel seu compte per modificar la Constitució –i, òbviament, això és més important que qualsevol llei, modificar la Constitució–, vostès i el PP... M'ha repetit tantes vegades el tema de la Llei d'estabilitat, que haig de pensar que això li cou i que en té una mica de mala consciència. Però, en fi, vostès modifiquen la Constitució, article 135, i llavors allí es posa punt 0,4 per cent. Per què no punt 0,5, com a Europa, sinó punt 0,4? Doncs, m'imagino –no ho sé, eh?– que deu ser perquè el PP té la dèria del 0 per cent. I llavors, com que això van fer-ho PP i PSOE, doncs, el PSOE devia fer una concessió al PP i en lloc de posar punt 0,5 va posar el punt 0,4.

Aquestes són xifres molt raonables –pensem en el punt 0,5. Què vol dir punt 0,5, per Europa, com a objectiu d'estabilitat? Vol dir que, de fet, es vol que el nivell d'endeutament baixi molt. Perquè si vostès pensen que l'objectiu d'endeutament d'Europa és el 60 per cent, el punt 0,5 de dèficit és menys d'una centèsima del 60 per cent –punt 0,5 és menys que punt 0,6; doncs, és menys que una centèsima–, cosa que vol dir que si el PIB europeu, el PIB nominal, creix al ritme d'1 per cent, l'endeutament, com a proporció del PIB, no augmentarà. I, de fet, el més probable és que l'endeutament vagi baixant una vegada arribi al 60 per cent. O sigui que té sentit posar el punt 0,5. I en té més que posar el 0. No cal, efectivament, arribar al fonamentalisme del 0 per cent.

Però jo la veritat és que no entenc per què fa tanta diferència entre el punt 0,5 i el 0 per cent. És una diferència molt menor; és, si vostè vol, el «fonamentalisme del no-dèficit». El mig per cent és 0 a qualsevol efecte; la diferència entre el 0 i el 5 per cent –perdó, el 4, el 4, que és el que es va aprovar en la Constitució– és una cosa totalment menor, i per aquesta raó nosaltres no en fem cap història d'aquesta diferència. Pot ser més raonable el punt 4, però bàsicament és el mateix. Si vostè vol dir-ho així, és «fonamentalisme estabilitzador» en un cas i en un altre.

Francament, em sembla que el que explica la seva diferent posició en el cas del canvi de la Constitució i en el cas de la Llei d'estabilitat, en aquest cas no pot ser la diferència entre punt 4 per cent –entre punt 4 per cent i 0. Per aquesta diferència no farien tanta història. La diferència és que llavors vostès estaven al Govern i ara estan a l'oposició, i des del Govern els interessava una cosa –o havien de fer una cosa– i des de l'oposició els n'interessa una altra, i ja està. I això ho explica perfectament, és perfectament raonable i és perfectament respectable. Perquè, ho repeteixo, no n'hi ha per a tant.

Què vam fer nosaltres a Catalunya amb la Llei d'estabilitat de Catalunya que ara s'està discutint? Vàrem

respectar el que s'havia posat a la llei estatal –o el que acompanyava la llei estatal–, que era, per a les autonomies, el punt 14 –realment ens estem movent amb molt petits refinaments: punt 14; no punt 15, eh?, punt 14, hi ha deumilhèsimes–, ja hi estem treballant. Vam deixar punt 14 per estabilitat –se'n podria dir «estabilitat estructural»– i ho vam avançar a l'any 2018, perquè ens semblava que ho podíem fer i que era un bon senyal de cara a l'exterior i de cara a Europa. És possible... La Llei d'estabilitat estatal encara no s'ha aprovat, però és possible –bé, «és possible»: segur, el que no sabem és exactament el dia– que la Llei d'estabilitat estatal s'aprovi i que aquesta imposi el 0 per cent per al 2020.

Doncs, miri, tenim una feixuga circumstància. No necessitem alterar el nostre objectiu per estar completament dintre del marc orgànic, perquè ningú ens pot negar el dret del Parlament de Catalunya a buscar per a l'any 2018 el punt 14 per cent. Que llavors la llei estatal s'entesta que hem d'arribar al 0 el 2020? Doncs, escolti, ja hi arribarem, tindrem dos anys més per arribar-hi, però no necessitem posar-nos-ho com a objectiu, perquè, efectivament, el 0 és una mica extrem i ja n'hi ha prou amb el punt 14. Ho repeteixo, el número mig per cent versus 0 per cent és una cosa extremadament menor.

I en el proper moment li explicarem –li explicaré– per què vam votar que sí.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., conseller, efectivament, potser no m'he explicat bé, però jo mai, en cap cas –i si algun cop ho faig, doncs, ho retiraré–, li plantejo les seves intencions..., per fer-ho el millor que sap i per fer tot el millor per a Catalunya.

Efectivament, com les nostres. Això espero que no ens ho qüestionem mai uns a altres –això. Per exemple, com va passar en el passat Ple, el Ple de retallades, on el president Mas li qüestionava al president del meu grup, al senyor Joaquim Nadal, que no treballava per al país, perquè només treballava per al partit. Li qüestionava a ell i a tot el meu grup, per extensió, amb alcaldes com la senyora Manuela de Madre, o amb alcaldes com el senyor Celestino Corbacho, amb tants i tants consellers de la Generalitat de Catalunya. Però jo estaria d'acord amb vostè que aquesta línia de les intencions de fer el millor per al nostre país –de qüestionar-les– no l'hauríem de traspasar, conseller. Jo no la traspassaré. Espero que vostès tampoc la traspassin més.

L'única diferència, conseller, és que vostè em pot jutjar a mi les intencions, però vostè és el Govern, i vostè realitza accions. I jo crec que és no només normal sinó que és convenient que un govern també el jutgem per les seves accions, que jutgem un govern pels seus fets.

Vostè sap perfectament que Catalunya, des de fa un any està molt pitjor del que estava. Està amenaçada

per tots els fronts: el front social, el front econòmic, el front de l'autogovern. I evidentment que tot no és culpa de vostès, però són vostès qui tenen la responsabilitat de governar aquest país. Per tant, creu que no li ho hem de preguntar? Creu que no l'hem de jutjar per aquest fet?

Nosaltres li hem fet una interpellació explicant-li els motius que els van portar a vostès a votar sí en la Llei d'estabilitat pressupostària, i vostè ens ha contestat explicant-nos els motius pels quals –vostè ho suposa– nosaltres vam votar que no en aquesta Llei d'estabilitat pressupostària. Així serà molt difícil que ens entenguem, conseller. Perquè és una manera difícil d'establir un diàleg entre nosaltres. Vostè diu que nosaltres vàrem votar que no perquè ara estem a l'oposició. Ha citat coses en l'article 135 de la Constitució espanyola. Si vol la hi deixaré aquí, perquè no surt ni una xifra a la Constitució espanyola ja reformada. Aquest 0,4 per cent és el que es va quedar de posar en la llei orgànica que implementava aquest principi, però no hi és, en la Constitució espanyola. I, per tant, no és el mateix un principi que la manera com s'aplica. Li ho deia abans, conseller: és en el detall on està el diable.

Vostè diu: és igual 0 que 0,4 estructural; és igual, és una nimietat. Expliqui als del PIRMI que amb 50 milions vostè ho solucionaria, que això és una nimietat. Evidentment que no és una nimietat en aquests moments que vivim. No ho és en absolut, cregui'm, conseller, perquè el que hauríem d'estar fent és demanar-li a Europa més flexibilitat, i de la poca que dona el que no podem fer és votar ser més restrictius –encara més restrictius– del que imposa Merkel i del que imposa Sarkozy.

Jo no puc replicar-li..., pels motius que vostès han votat sí en aquesta llei, que no només són els del dèficit zero, com ja li explicava, sinó els de l'endeutament i els de la intervenció de l'autogovern de Catalunya. Vostè no me'ls ha explicat. Jo suposo, pel que hem sentit avui dir al president Mas, que és tot per aquesta esmena. Jo ja li he dit que aquesta esmena és bona, millor que hi sigui que no hi sigui, però és intranscendent per la magnitud total de la llei. Vostè no ens pot venir a dir que han posat portes al mar, conseller, perquè no serveix per a res. O és l'exemple que li posava abans: que paguem una classe de reforç als nostres fills. I això està bé –això està molt bé–, però és irrellevant, és irrilelevant si al mateix temps tanquem l'escola. Vostès van donar, conseller, suport explícit, suport *polític* a una llei que permet la intervenció de Catalunya. I és lògic, és convenient que nosaltres avui els demanem explicacions.

Dissabte passat va estar aquí el ministre Montoro. Li llegiré la frase que va dir: «No entendre la queixa de la Generalitat davant d'aquesta mesura, perquè està prevista a la Llei d'estabilitat pressupostària. Va ser votada pels partits nacionalistes. El PNB es va abstenir i CiU hi va votar a favor. Això té un gran valor polític, perquè no necessitàvem aquests vots.»

Per tant, conseller, si efectuen aquest vot, no vinguin ara amb exclamacions; més aviat haurien de venir aquí amb rectificacions. Perquè el que no s'entén de cap manera, conseller... Com ahir deia Duran i Lleida, no?:

«Cornuts i a més a més paguem el beure.» Jo afegeixo: vostès deixen propina.

Que a part del miracle fiscal, que tant de bo es materialitzi, busqui, conseller, un pacte real per defensar-nos avui, aquí i ara, i sap que vostè, en aquest pacte, ens hi trobarà. Li ho dic sincerament.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Veig que no m'ha deixat la Constitució, però evidentment que ja sé que el punt 4 era part dels acords al voltant d'aprovar aquest..., l'article 135. I escolti, i si vostè em diu que no és el mateix, llavors jo he de deduir que vostès, quan van votar l'article 135, amb aquest acord, ja sabien que estarien a l'oposició més endavant i que farien el que els convingués més endavant. He de deduir que la cosa anava per aquí. No van tenir més remei llavors i, en fi, i ja està.

Miri, amb el tema de la intervenció, no ens fem tots els innocents. Tot Europa està en un estat d'intervenció mútua; a tothom, poden intervenir. Bé, suposo que a Alemanya no. Però, en principi, a tothom poden intervenir. I pel que jo sé... I no vull ser alarmista, però mirin: a l'*International Herald Tribune* d'avui, l'article principal, la crisi immobiliària a Espanya i les seves conseqüències. Miri, tant de bo no passi –tant de bo no passi, eh?–, però si demà intervenen Espanya i intervenen Catalunya, nosaltres ens defensarem, en part, amb aquesta Llei d'estabilitat. Perquè, amb aquesta Llei d'estabilitat, per intervenir Catalunya es necessiten, com menys, sis mesos –com menys, sis mesos–: sis mesos en els quals hi han moltes anades i vingudes, i molts papers que han d'anar, que han d'anar i venir. O sigui que no em vingui amb el fet que aquesta Llei d'estabilitat és la que obre la porta a la intervenció. Primera, perquè –com ha dit vostè– els nostres vots no van ser decisius, a diferència... –com ha dit vostè–, sí que ho van ser els seus per a la reforma de la Constitució. Però, vaja, ara ja li... (*Veus de fons.*) No li agrada que li digui això. Deu ser per alguna cosa, que no li agrada que li digui això, perquè és una veritat com un temple, amb la qual cosa no pot fer-hi res. Però ara no li diré que..., fins i tot –fins i tot– sense el seu vot a la Constitució, si havia d'haver-hi intervenció, n'hi hauria: n'hi hauria a Espanya i n'hi hauria a Catalunya.

Aquesta llei la vàrem votar, una, perquè volem que quedi totalment recollit el nostre compromís amb la idea d'estabilitat, que és el missatge que ens toca enviar a Europa al marge del que pensem sobre la política europea general; perquè pensem que tenim la política que, si s'aplica estrictament la Llei d'estabilitat, no ens hauran d'intervenir. Una altra cosa és que s'apliqui a la valenta, amb crisis, etcètera. Però nosaltres fem els deures –Catalunya farà els deures– i, per tant, no hauria d'haver-hi raó per intervenir Catalunya. I només vàrem votar a favor una vegada que es va eliminar un

aspecte important –que li agraeixo que reconegui que era bo–, que, en la literalitat de la llei, obligava a intervenir Catalunya pràcticament amb probabilitat u, perquè deia que Catalunya l'any 2020 havia de tenir uns nivells d'endeutaments que obligarien a una política d'austeritat intensa, inclús amb pacte fiscal i inclús –i fins i tot– després d'arribar a l'estabilitat fiscal. La qual cosa vol dir que seria pràcticament impossible. Per tant, aquella llei ens hi portava, a la intervenció.

La que hi ha ara, no, si s'interpreta i s'aplica amb estricta rigor i no es fa d'una manera esbiaixada. Tinc confiança que no s'apliqui d'una manera esbiaixada? No... –no, no–, no hi tinc confiança. (*Veus de fons.*) Però, com a mínim, tindrem arguments i tindrem arguments sòlids.

Bé, veig que ja... Moltes gràcies.

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 300-00157/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, fa un any vaig fer en aquest faristol una interpellació –en aquest mateix ple– al conseller Mena, aleshores, en què denunciàvem la inacció del seu Govern: en especial del seu departament i especialment del Servei d'Ocupació de Catalunya, que el tenia aturat.

En aquell moment, hi havia 611.269 persones aturades registrades. En aquell moment, també tenia un pressupost que l'Estat li havia transferit de 460 milions d'euros. Avui ja són 638.247 persones aturades registrades. D'aquestes, 267.617 no cobren res. Aviat, tal com preveia un estudi de la Creu Roja, en seran 300.000. I avui sabem que l'Estat només té previst transferir-li 200..., gairebé són 200 milions d'euros.

I, per això l'interpel·lem. L'interpel·lem per l'extrema preocupació que ens ha generat conèixer el Projecte de pressupostos generals de l'Estat del 2012, que fan una estocada als serveis per a l'ocupació i per a la reactivació econòmica. Els recursos de l'Estat... Parlem dels recursos que l'Estat hauria de transferir a Catalunya pels serveis que permeten acompanyar aquests 638.247 aturats registrats. També –i, per tant, no hi entrarem ara– ens referim als que..., haurien de referir-se a indústria, a innovació, a recerca. Però no hi

entrarem, parlarem només d'ocupació, en aquest cas. També ens preocupa extremament que s'hagi eliminat el Fons d'integració dels immigrants.

Per tant, amb aquestes dades, la cohesió social està en risc, la reactivació econòmica està en risc. Catalunya, amb aquest Projecte de pressupostos, ha perdut 271 milions d'euros per a l'ocupació i la sortida de la crisi. I no els hem sentit dir gairebé res. Acostumats com ens tenen a fer grans gesticulacions, només hem sentit, això sí, el conseller Mas-Colell reclamar els diners de la disposició addicional tercera per a les inversions: 219 milions d'euros. Estem parlant, en aquest cas, que hem perdut 271 milions d'euros per a ocupació. (*Veus de fons.*) Ho ha de fer, això sí –reclamar la disposició addicional tercera–, però per nosaltres és també prioritari reclamar els diners per fer polítiques de reactivació per als aturats, per a les persones. Sense elles, sense comptar amb elles no podem construir la recuperació econòmica del nostre país.

Perquè, a més a més, veiem que als països europeus els serveis d'ocupació justament el que fan és, per una banda, les rendes de suport, i per l'altra, amb la mateixa importància o més, el procés d'acompanyament a polítiques d'ocupació, perquè busquin una nova feina, una transició ràpida perquè puguin tornar a treballar. I això acompanyats dels agents socials, dels actors socials, mitjançant el diàleg i l'acord. Perquè és essencial. Els recursos humans d'un país són cabdals per a la confiança econòmica i per aconseguir la competitivitat i el valor afegit del seu sistema econòmic. La Comissió Europea, justament, ho acaba de recomanar, aquesta setmana: reforçar les polítiques d'ocupació de cada país és fonamental, és prioritari.

Conseller, doncs, amb aquests pressupostos generals de l'Estat... Bé, consellers, tant se val, hi són tots dos –per tant, tots dos m'escolten–; tots dos o qui sigui, em podrà respondre. Aquests pressupostos generals de l'Estat són una tragèdia per a les polítiques d'ocupació a Catalunya. El Govern del PP ha castigat Catalunya, respecte d'aquestes polítiques..., que són un cop brutal i una flagrant contradicció justament amb el que necessita el sector productiu per a la sortida de la crisi i van justament en la línia contrària del que es fa a Europa. També veiem com es carrega el model de l'estratègia espanyola per a l'ocupació, i consegüentment l'estratègia catalana de l'ocupació i aquest famós Pla de desenvolupament de les polítiques actives a Catalunya, i especialment el paper que té el Servei d'Ocupació de Catalunya. A banda que suposen una impressionant reducció de tots els recursos destinats a les polítiques d'acompanyament, a les persones aturades, cap a les empreses, i retallen –desapareix, bàsicament– tot el pressupost d'immigració.

Per tant, a banda, s'obliden de tots els elements de la participació i fan el que per nosaltres és un element que és cabdal, com és saltar-se l'acord de transferències de l'Estat cap a la Generalitat... –quan es van produir–, de reduir per sobre del 25 per cent les transferències de l'exercici anterior, perquè estem parlant d'una reducció pels volts del 58 per cent.

En definitiva, aquests pressupostos generals de l'Estat allunyen Catalunya del model europeu de gestió dels

serveis d'ocupació i de reactivació econòmica, i de la protecció de la desocupació, sense alternatives.

Entrant en el detall d'aquests pressupostos, si ens referíssim específicament als serveis d'acompanyament a l'ocupació estem parlant justament d'una reducció del 79 per cent dels recursos. Uns recursos que, segons les nostres estimacions, en aquests moments la Generalitat ja té no només compromesos, sinó gastats, entre plans d'ocupació de boscos, suports als discapacitats –els centres especials de treball– o altres plans d'ocupació.

Pel que fa a formació, justament hi ha hagut una reducció del 71 per cent de tot el que és adreçat a la formació per a persones ocupades. En aquest cas, el que gestionen... –una part, també–, el Projecte «Suma't», el famós «Suma't» que gestionen els ajuntaments, i només es redueix, en aquest cas..., o es mantenen les polítiques de formació ocupacional.

És a dir, tot això vol dir que les transferències dels pressupostos de l'Estat fan..., és trencar l'equilibri de la Generalitat pel que fa al seu pressupost ja aprovat el 2012. El que fa també, a més a més, és posar en dèficit el SOC, perquè ja ha disposat per sobre del crèdit disponible els valors dels seus serveis a l'ocupació, tal com comentaven. I, per tant, com assumirà aquest dèficit, ja avui? A part d'un col·lapse en els serveis d'ocupació, amb la previsió que al juny s'acabin els contractes de cent cinquanta promotors que vostè tenia compromesos també en aquests pressupostos. I, per altra banda, un element clau és la recentralització de les polítiques actives, que també vam veure per altra banda amb la reforma laboral que portàvem –proposàvem de portar– al Constitucional.

Conseller, què pensa fer el Govern davant d'aquesta nova agressió del Govern del Partit Popular a les polítiques d'ocupació, a la cohesió social i a la reactivació a Catalunya, que posen en risc la recuperació econòmica i que deixen descoberta la primera línia de servei als aturats... –un coixí que aguanta la cohesió social–, amb aquesta reducció d'aproximadament el 58 per cent de transferència dels recursos de l'Estat per a Catalunya? Què els diran, als aturats? On han d'anar a buscar feina? Com pensa donar servei a aquests 638.247 aturats registrats? Què els oferiran als 267.000 que no tenen cap cobertura? O als que tenen més dificultats per trobar feina, sobretot aquells joves sense formació o als més grans de quaranta-cinc anys, o als PIRMI? Que ni plans d'ocupació ni res de res. I no és un problema de civisme, cregui'm, és un problema de recursos, perquè aquests joves –el conseller Mena l'altre dia recomanava que se n'anessin a Londres a servir cafès– no poden ni comprar-se un bitllet per anar-se'n a Londres.

Com pensen desenvolupar el Pla de polítiques actives per a l'ocupació? Amb qui? Amb quins agents? I els centres especials de treball, com pensen cobrir..., molts d'ells, escanyats, ja a hores d'ara, a la ratlla de la desesperació? I les entitats del tercer sector, els ajuntaments? Tots estan a primera línia i es queden sense cap dispositiu.

Més enllà de mostrar-se enfadats i de fer gesticulacions, què pensen fer?

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern té ara la paraula... *(Veus de fons. Pausa.)* Els dos consellers no, un dels dos. *(Pausa.)* L'honorable conseller, senyor Mena.

(Persisteix la remor de veus. Pausa.)

Si us plau, senyors diputats... I, membres del Govern, els agrairia que o el conseller Mena o el conseller Mas-Colell responguessin aquesta interpellació en nom del Govern, si us plau.

(Remor de veus. Pausa.)

Bé, si els serveix d'alguna cosa, estava previst que fos el conseller Mas-Colell.

(Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.) Em demanava... El senyor Joaquim Nadal, si us plau.

Joaquim Nadal i Farreras

No, simplement per dir que em sembla una qüestió elemental, que deu estar recollida en tot l'ordenament jurídic sobre el Govern, el Parlament, el que representa el consell executiu i el funcionament d'aquesta casa, que és el Govern qui decideix en cada moment qui respon a una interpellació dels grups parlamentaris. Per tant, és en el dubte que ha expressat el Govern que hi ha hagut l'astorament del meu grup i de tota la cambra.

El vicepresident primer

Recollit aquest astorament. *(Veus de fons.)* Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí, també per una qüestió d'ordre. Evidentment que les interpellacions són plantejades en termes genèrics i en funció del contingut del desenvolupament de la intervenció del diputat o la diputada... Jo crec que ha estat un gest de cortesia –perquè s'ha derivat més a les competències d'un conseller, potser, que de l'altre–, que hi ha hagut això, i que en comptes de prendre-s'ho per la part positiva ha estat allò de la crítica constant. Per tant...

El vicepresident primer

Bé, queda recollit. I, com que en teníem dos, el conseller Mas-Colell té la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt bé. Els parlaré, en general, dels pressupostos generals de l'Estat del 2012, perquè anem situant-nos al tema.

Com saben, tenim uns pressupostos aprovats que, com sempre s'ha dit, les anticipacions d'ingressos estaven basades en l'únic quadre macroeconòmic en el qual les podíem basar en aquell moment –en el moment de presentar-los–, que era el que se'ns havia donat al juliol de

l'any 2011 per part del Govern del PSOE –en particular, per la senyora Salgado. Era clar que aquests ingressos s'haurien de revisar a mesura que es revisés el quadre macroeconòmic, i també és clar que el quadre macroeconòmic ha anat empitjorant progressivament des del mes de juliol. I, per tant, ja els puc dir quines són les implicacions de les noves perspectives macroeconòmiques, i això no és exactament del pressupost del 2012, però és del que acompanya el pressupost del 2012, que és el model de finançament.

Això vol dir que, pel model de finançament, els nostres ingressos l'any 2012 estaran per sota dels ingressos previstos en el pressupost per la quantitat de 1.733 milions d'euros. A això és evident que des del punt de vista de tresoreria caldrà sumar-hi els 211 milions –són 211, no 219– de la disposició addicional tercera, encara que vull deixar molt clar que no renunciarem a aquestes quantitats. I sobretot no renunciarem al principi –el principi és vital, eh?–, però des del punt de vista de tresoreria certament té tota la pinta que aquests 211 milions ens fallaran, també.

Vull fer constar que aquests 211 milions no són per a infraestructures; *es justifiquen* en infraestructures. És a dir, són 211 milions que són estimacions –estimacions oficialitzades per una comissió tècnica conjunta amb Madrid, amb el Govern– del que va faltar en les inversions de l'Estat l'any 2008. I, per tant, els convenis al voltant de la disposició addicional tercera el que indiquen és que aquests diners se'ns han de passar i nosaltres els apliquem a obra ja feta per part de la Generalitat. I els asseguro –i els asseguro– que d'obra feta n'hi ha molta, de plurianualitats a pagar cada any n'hi ha moltíssimes. O sigui que justificació perquè l'Estat adopti, diguem-li, una part dels pagaments d'infraestructures de la Generalitat certament no en falta. Però tot això ho dic per indicar que aquests 211 milions són simplement recursos generals dintre de la tresoreria de la Generalitat, i per tant són recursos que poden anar a tot. No són recursos finalistes.

Insisteixo en això perquè sempre hi ha posicions interessades –i ara no l'alludeixo a vostè, sinó al Govern actual, però també l'anterior–, hi ha postures interessades que justifiquen no consignar la disposició addicional tercera amb l'argument que no s'ha d'animar a fer més despesa. Això no va a fer més despesa, va a poder quadrar un pressupost ja fet, i es justifica amb obra feta.

Si sumem les dues coses, això vol dir que la baixada d'ingressos, diguem-li, que arriben a través de l'Estat –a través de l'Administració central de l'Estat– seria de 1.944 milions d'euros. Aquí caldria sumar-hi la davallada en els ingressos estimats per noves taxes o impostos, que s'han retardat o modificat en el tràmit parlamentari. No és una quantitat negligible, però és menor comparada amb els 1.944.

A l'altra banda de la cohesió hi ha que l'objectiu de dèficit era l'1,3 i ara és de l'1,5. De fet, donada la baixada de l'estimació de PIB per a l'any 2012, el dèficit previst en el pressupost per al 2012 –el pressupost aprovat– està més a la vora de l'1,4 que de l'1,3; per tant,

aquí guanyem una dècima –dos-cents, dos-cents i escaig de milions.

Finalment tenim –i m'aproximo a les qüestions específiques que ha preguntat avui–, hi ha les despeses finalistes. Aquí no tenim encara estimacions finals del que això representa per a Catalunya, però li dic algunes estimacions que ja són força acurades. A l'hora de fer un balanç de l'impacte a Catalunya dels ingressos finalistes previstos en els pressupostos generals de l'Estat per al 2012, cal tenir present que hi ha tres grups. Grup u és la participació de les corporacions locals en els ingressos de l'Estat. Aquí la Generalitat de Catalunya actua simplement com un intermediari pagador, no hi tenim essencialment res a dir. Aquesta informació no està territorialitzada, i els pressupostos generals de l'Estat preveuen un increment per al conjunt de corporacions locals de l'Estat d'un 11 per cent. Aquestes quantitats inclouen les liquidacions del 2010.

El segon grup, més rellevant als efectes que em pregunta, és el conjunt d'ingressos territorialitzat que tenen per destinació agents que operen a Catalunya, la majoria dels quals passen pel pressupost de la Generalitat de Catalunya, però no tots. Per exemple, en aquests darrers, els «no tots» –entre aquests–, hi hauria les subvencions per al Liceu, o el Macba, algun ajuntament amb transferència específica. En conjunt, aquestes transferències es redueixen en 122,3 milions en relació amb el 2011; és a dir, baixen un 35 per cent. Destaquen la reducció de les aportacions al consorci ATM –transports–, que es redueixen un 40,7 per cent..., i per a les infraestructures de transport ferroviaris es redueixen en 42 milions.

I finalment, el tercer grup és el conjunt d'ingressos vinculats a polítiques específiques, que es distribueixen en conferència sectorial i per als quals no hi ha tampoc territorialització en els pressupostos generals de l'Estat. En no haver-hi una quantificació precisa, l'hem hagut d'estimar a partir d'una estimació dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya que han estat actuant en les seves conferències sectorials. D'acord amb la informació que tenim en aquest moment, i que encara no és del tot final, s'estima que en aquests conceptes es patirà una reducció d'ingressos de 361,7 milions d'euros en relació amb l'any passat; és a dir, una reducció per a aquests conceptes del 42 per cent. És a dir, una barbaritat.

D'entre aquests, destaquen –i ara vaig a la informació que m'ha demanat– 265 milions d'euros vinculats a polítiques d'ocupació i 40 milions vinculats a la desaparició del nivell acordat de la Llei de la dependència. Addicionalment, el Departament de Territori ens comunica també 41,3 milions que s'han rebaixat d'una certa partida, amb la qual cosa inclús s'arribaria als 403.

En definitiva, doncs, sense comptar aquests darrers, el conjunt representaria una pèrdua d'ingressos finalistes de 484 milions, 525 si hi suméssim el deute de les autòpistes.

Deixi'm dir que la davallada en ocupació –en ocupació–, aquesta davallada tan brutal, de 200 milions, ens deixa perplexos i la considerem escandalosa en

un moment en què l'ocupació és el tema central del país. I no volem sospitar, però dient-ho ho sospitem –dient-ho, ho sospitem–, que s'hagi fet de la política d'ocupació un dany col·lateral de l'obsessió antiautònica del Govern actual. Em pregunto si aquesta davallada hauria sigut la mateixa si aquests fons els administrés directament l'Administració general de l'Estat. No ho sabrem, però en tinc els meus dubtes. I si fos així, seria una vergonya.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Conseller, no m'ha respost crec que gairebé res del que li preguntava. De fet, els pressupostos ja ens els havíem mirat, també. Ens ha explicat números que de fet ja els tenim, els podem veure, els podem interpretar i els podem valorar.

Tampoc..., o també li demano que paguin a les entitats el que se'ls deu. Abans li ho deia: estan escanyades, a la ratlla de la desesperació.

I, com deia, la pregunta no era perquè em parlés dels números, sinó de què pensen fer amb les persones, amb les empreses i per a la reactivació econòmica: amb qui i com. Que digui que estan «perplexos» i que «són escandalosos» no ens diu res del que pensa fer i com ho pensa fer per abordar aquesta situació d'emergència, com alguna entitat, avui fa poc, deia que tenim a Catalunya. Una situació d'emergència social. No m'ha parlat gens de les persones.

I en tot cas, el que li proposo... Vostès han fet una esmena a la totalitat a Madrid; molt bé, nosaltres també ho hem fet. Però, a part d'això, el Govern –el Govern presidit pel senyor Mas, del qual vostè és conseller i el senyor Mena també–, que tenen a les seves mans justament prendre mesures per a la reactivació i per a les persones que estan patint, per sortir d'aquesta crisi tots junts, què pensen fer vostès a part d'enviar els joves o recomanar als joves que se'n vagin fora de Catalunya? Perquè ens quedem aquí amb què?

La meua interpellació era per fer-los, a partir de la seva resposta..., demanar-los que el SOC necessita..., el SOC, el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és l'instrument que té aquest Govern justament per poder adreçar-se a aquestes persones, juntament amb moltes entitats, amb moltes empreses, amb molts ajuntaments, amb moltes entitats empresarials... Què pensa fer amb aquesta gent?

I nosaltres els volem fer una proposta, perquè el SOC i el seu departament –senyor Mena, sí que està vostè aquí, encara que a la interpellació no m'hi hagi respost vostè– necessiten una solució d'emergència, d'emergència per evitar el col·lapse. El col·lapse de tothom: de l'increment de demanda que en aquests moments té, i que encara tindrà, perquè aniran *tots* a les seves oficines –*tots* aniran a parar a les seves oficines. I perquè

l'atur creixerà amb aquesta reforma laboral que hem vist, i que abans sortien dades molt alarmants del que està passant.

I la nostra interpellació també era per fer-los propostes, una proposta –propostes concretes– perquè liderin, senyors consellers... –lideri aquest Govern–, els parlamentaris que estem en aquest Parlament fem una comissió parlamentària per aconseguir per la via d'esmenes modificar aquests pressupostos tan agreujants per a Catalunya i per a la seva reactivació econòmica; per aconseguir justament que no es vulneri el que s'ha vulnerat dels acords i dels compromisos de no superar el 75 per cent de la davallada de la despesa aplicada a aquestes polítiques; per recuperar aquell compromís de les transferències. No han parlat d'això, no n'han parlat, no n'he sentit a parlar ni una paraula. I proposem i debatem els objectius que hem de tenir –quins són els objectius prioritaris– mentre tenim els recursos migrats que veiem que tenim, que se'ns assignen. Parlem-ne, debatem-ho, amb tots els implicats, reorganitzem-ho, ordenem-ho, prioritzem-ho. Creem empreses, treballem perquè els joves creïn empreses i no se'n vagin a d'altres països, aprofitem el talent aquí. Posem-nos les piles, si us plau, treballem-ho conjuntament. Debatem també una agenda concreta, amb dos mesos –aquesta comissió parlamentària–, fem esmenes a Madrid i fem aquí la nostra feina. Junts, amb els agents socials, amb les entitats empresarials, amb els sindicats, amb els ajuntaments, amb les entitats que justament estan donant la cara –donant la cara per totes aquestes persones, patint amb elles, patint amb aquests aturats, patint amb aquests que no cobren res, alimentant-los moltes vegades–, perquè el Govern no és capaç de donar-hi resposta.

Per tant, els proposem treballar plegats per liderar –en aquest cas, el Govern– una acció proactiva per aconseguir això amb tots: amb els agents, amb els grups, consultant si fa falta els experts. Al seu famós CAREC encara no li hem sabut trobar cap proposta per donar una solució en aquests plantejaments.

Com deia, estem en una situació d'emergència. El país no s'ho pot permetre i el nostre grup parlamentari li proposa..., estenent la mà, li oferim un pacte, un pacte social per a Catalunya, un pacte social per als catalans i per a les catalanes, perquè s'ho mereixen.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

És fàcil això de dir que «dius números i...», però el fet és que ens falten 265 milions d'euros, que no són cap bagatella, que el Govern no ens ha enviat. I això vol dir que ens falten 265 milions d'euros per a les polítiques d'ocupació.

I evidentment que farem tot el que podem per mantenir el màxim d'activitat en aquest front, però 265 milions no són una «tonteria», sap? A darrere del que es pot fer amb 265 milions, hi han moltes persones, hi

han molts programes de formació, hi han molts intermediaris, hi ha molts..., en fi, hi ha molta acció. O sigui que aquesta falta la patirem, i la patirem seriosament. Però no es preocupi que hi treballarem a fons i treballarem a fons amb els ajuntaments, i treballarem a fons amb les organitzacions socials i, escolti, amb vostès també. Ja em sembla bé, això que proposa de treballar plegats, però deixi'm dir que... Reconec que aquests 265 milions ens falten perquè no ens els envia un govern del PP, però quina llàstima que no treballéssim plegats fa un any perquè potser ens haguessin enviat vostès els 759 milions, no? I els 759 milions el 2011 continua sent una quantitat que, miri, supera tot el que ens falta aquest any. Li agraeixo que vulgui treballar plegats, podem fer una comissió, podem fer el que vulgui. Aquest és un tema en el qual tots –tots– hem de contribuir.

Però ja li asseguro que, plegats o no, nosaltres posarem la banya a intentar fer polítiques d'ocupació i a reclamar –a reclamar– que el Govern posi els recursos que toquen en polítiques d'ocupació. Perquè és grotesc, és simplement grotesc que en el moment en què l'ocupació és més..., elevada es retallin els fons de les polítiques actives d'ocupació.

I escolti, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, eh? No és que em senti associat o que em pugui retreure cap suport a aquests pressupostos generals de l'Estat. Quan dic «nosaltres», vull dir el grup que dona suport al Govern. O sigui que en aquests temes ens podem trobar perfectament, no pensem diferent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies honorable, conseller.

Interpellació

al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents (tram. 300-00154/09)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents. Ha estat formulada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Bé, gràcies, president. Honorables consellers, diputats i diputades..., casi un millón de afectados en toda España atrapados por las participaciones preferentes. Seguramente muchos de los ciudadanos que nos están viendo aquí y en cualquier parte de España, en cualquier rincón de España, saben hoy que hay un fraude, una situación fraudulenta que se ha cometido por parte de las entidades bancarias –en muchos casos; no en todos, pero en la mayoría de ellos–, que ha dejado atrapado literalmente..., con los ahorros de miles y miles de in-

versores de este país. Personas que han ahorrado toda la vida, que habían puesto su dinero para poder tener una jubilación y que han acabado, pues, con ese dinero secuestrado, secuestrado en un producto financiero, secuestrado en un lugar desconocido, porque a ellos les habían dicho –a muchos de ellos– que ponían el dinero en un plazo fijo, en una inversión segura, tan segura como que hoy han perdido la mayoría de sus ahorros.

Por tanto, hablamos de un tema que no solo afecta en Cataluña, pero que también en Cataluña, específicamente por la colocación de este tipo de participaciones por las cajas y bancos en Cataluña: 300.000 catalanes directamente –o indirectamente, en sus familias– afectados por esa situación absolutamente intolerable en un sistema regulado, como es el sistema bancario español.

¿De qué estamos hablando, para quien no lo sepa? Pues de personas que –durante diez años, doce años que ha estado comercializándose este producto– compraron unos productos llamados «participaciones preferentes», que en el fondo era deuda subordinada, participaciones con vencimiento..., o mejor dicho, con vencimiento perpetuo, amortizadas unilateralmente por la entidad cuando quisiera y vendidas y comercializadas en la mayoría de casos como productos seguros, no como productos de máximo riesgo, y además comercializados en el *retail*, en las oficinas bancarias. Por cierto, que, como ustedes sabrán, en España, oficinas bancarias *no nos han sobrado*. Hemos sido el segundo país del mundo con más oficinas por metro cuadrado; eso es oficial, por tanto en este país en cualquier esquina había una entidad bancaria colocando este tipo de participaciones.

¿Qué ha pasado? Pues, que este producto que nunca debió salir de la banca de inversión –y lo digo, y algunos lo sabemos y lo conocemos, por conocimiento de causa–, pasó a las oficinas bancarias. Y aquí está la bola que empieza a crecer. Y esa bola que empieza a crecer..., la CNMV, que es el regulador –la Comisión Nacional del Mercado de Valores–, hasta el año 2011 no despierta y les recuerda a las entidades financieras que esas participaciones que tienen en el cajón –a un valor nominal, ¿eh?– las tiene que comercializar, pero además poner en el mercado. Y ese mercado hoy dice que ese valor de esas entidades vale la mitad, o el 60 por ciento, o el 40 de ese valor que pusieron.

En definitiva, para que nos entendamos todos: hubo muchísimos –y ha habido muchos– catalanes que han puesto un dinero –que han sido ahorradores, que han puesto su dinero–, han confiado –y esta palabra es importante: «han confiado»– en las siglas, en las entidades financieras y en los políticos y en los reguladores que debían regular este sector financiero, y hoy se ven perdiendo sus ahorros.

¿Por qué ha pasado todo esto? Porque, efectivamente, el sector financiero está en crisis, ha tenido que reestructurar su deuda y, al hacer esa reestructuración, ha tenido que escoger entre maquillar sus cuentas –maquillar sus cuentas– o servir a sus impositores, a sus deudores –en ese caso acreedores. ¿Y qué han hecho? Maquillar sus cuentas. ¿Y qué ha permitido el poder

político? Que las maquillen y dejen a miles y miles de familias tiradas con sus ahorros.

Por tanto, ¿por qué viene hoy Ciutadans con esto, que parece tabú en el oasis político –no solo en Cataluña, en toda España: un tema que no existe, pero en la calle existe–, que son las participaciones preferentes? Viene hoy Ciutadans con esta propuesta para encontrar soluciones, soluciones para esos inversores. Porque no es justo, porque es una injusticia que alguien que pone su dinero –aconsejado, asesorado, y bajo el título de «participación preferente»–, se encuentre con papel mojado, imposible de cobrar, y que en el mejor de los casos cobrará de aquí a diez años y a lo que coticen unas acciones. De aquí a diez años, algunas de esas entidades ya veremos si existen, ¿eh? Esa es la gran oferta que hoy ofrecen las entidades financieras.

Por tanto, Ciutadans lo que pretende hoy es dar luz y poner encima de la mesa, en un debate parlamentario..., que parece increíble que este tema no haya llegado hasta hoy a una sesión parlamentaria del Pleno del Parlament de Catalunya, ni tampoco haya llegado al Congreso de los Diputados, porque es un tema, insisto, que afecta a casi un millón de españoles.

Y estas participaciones, dirán ustedes, ¿qué son? ¿De una caja concreta? ¿De un banco que ha actuado mal? ¿Hay algún banco criminal que está dedicándose a la estafa masiva? No, mire, el problema es que son todos, el problema es que el listado que publica la propia CNMV de entidades, pues mire... Voy a decirlo claramente, porque es que si no... Mire: Bankia, BBVA, Banco Santander, Nova Caixa Galicia, “la Caixa”, grupo Mare Nostrum, CAM, Catalunya Caixa, Banca Cívica, Caja España de Inversores, Banco Sabadell, Banco Popular, Fibanc, Banesto, Bankinter, Unnim, Banco Pastor y BBK, Bancaja Sur... Están ya todas fusionadas y uno no sabe ni los nombres que les han puesto ya a estas fusiones, muchas de ellas ficticias.

Todas estas entidades... No me he querido dejar ninguna, evidentemente, porque aquí, en todas estas entidades, es donde están puestos esos ahorros. Por tanto, es algo masivo. ¿El regulador qué ha hecho? Nada. ¿Qué ha hecho el Banco de España y la CNMV? Nada, enviar una misiva en 2011, diez años después de la pelota, y decir que se acuerden ustedes de cotizar esto en el mercado. Oiga, han permitido hacer a los bancos lo que han querido con estos productos.

Por tanto, ¿podemos criminalizar a la banca en general? Bueno, es una opción. Pero creemos que aquí los que controlamos al poder político, a los gobiernos, y tenemos competencias para ello, debemos cuestionar qué se ha hecho desde la política. Porque a los bancos –por lo menos hasta la fecha teóricamente es así– los controlan el regulador, los gobiernos y el legislativo. Y no los bancos controlan al legislativo, al regulador y, en este caso, a los gobiernos. Por lo menos formalmente es así. Uno, desde luego, con los datos empieza a tener dudas de si eso funciona de esa manera. Pero nosotros somos partidarios de que eso siga funcionando así, y que el regulador, los gobiernos y el legislativo controlemos al sector financiero, como se controlan y se regulan otros sectores.

Por tanto, ante esta mala praxis evidente... Que no lo decimos nosotros, lo dice la directiva –la directiva de la Unión Europea, la Directiva Mifid. Dice claramente tres puntos: para que ese tipo de productos sean válidos –sean considerados con consentimiento válido y no consentimiento viciado..., que se conoce–, la banca y el banco que lo produce debe «actuar de forma honesta, imparcial y profesional» –no lo parece ¿no?–, «proporcionar información imparcial, clara y no engañosa» –hombre, decirle a la gente que pone a un plazo fijo cuando invierte en participaciones de deuda subordinada con vencimiento perpetuo y de forma unilateral, desde luego poco engañosa no parece, más bien parece lo contrario–, y, finalmente –una clave fundamental–, «prestar servicios y ofrecer productos teniendo en cuenta las circunstancias personales de los clientes». Pues aquí parece que aquí sí que hay incluso mala fe. Porque, claro, cuando a un señor de setenta años, con sus ahorros –que de economía y de conocimiento financiero sabrá poco–, cuando a esta persona se le coloca un producto de este tipo, evidentemente se está incumpliendo flagrantemente la directiva europea.

Por tanto, ante el incumplimiento de directivas; ante la no actuación del Banco de España y la CNMV, que son órganos reguladores puestos por los partidos políticos y por las Cortes; ante la omisión de los gobiernos, ¿qué tienen que hacer estos inversores? ¿Pensar que no tienen solución? ¿O vamos a dar soluciones desde la política?

Este es el debate de hoy: ¿vamos a mirar hacia otro lado, *conseller*? ¿El Gobierno de la Generalitat va a mirar hacia otro lado, como ha hecho hasta hoy, o a partir de hoy se van a poner las pilas y vamos a mirar todos cómo solucionar este problema? Eso es lo que queremos, soluciones, lo que nos piden esos inversores; esperan de la política soluciones y no problemas. Y, por tanto, desde la política las hipotecas las debemos tener con los ciudadanos, no con los bancos –las hipotecas se deben tener con los ciudadanos–; el préstamo nos lo da el ciudadano al que está aquí sentado –le da un préstamo de confianza para que le represente, y no al revés. No estamos representando a los bancos ni a las cajas que prestan el dinero a los partidos o a los gobiernos. Estamos sirviendo a los ciudadanos. Y esto que suena –que parece– elemental, quizás no lo es tanto en días como los que corren. Por tanto, es bueno recordarlo en sede parlamentaria. Aquí tenemos un préstamo de los ciudadanos; nos lo dejan a nosotros, y nosotros les servimos. Por tanto, los bancos, las cajas, que son negocios legales, legítimos, deben servir también a la sociedad y deben ser regulados y controlados.

¿Qué esperamos, por tanto, *conseller* –para ir acabando esta primera intervención–? Soluciones. Queremos saber qué ha hecho la Agència Catalana de Consum; queremos saber qué ha hecho en las funciones que le competen como, también, órgano supervisor en el campo de las cajas de ahorro catalanas; queremos saber qué han hecho ustedes en las instituciones..., que están representadas. Yo no quiero irme de aquí sin recordar que muchos de los partidos políticos, institucio-

nes y agentes sociales, sindicatos y patronales tienen representación en los consejos de administración de las cajas que hacen estas cosas. Por tanto, también son cómplices aquellos que participan de este tipo de productos vendidos a la masa, cuando son productos de inversión, son productos especiales para gente que tiene conocimientos, sin duda, de este tipo de mercado.

En definitiva, soluciones, pero también interpelación al Gobierno: ¿qué ha hecho el Gobierno de la Generalitat hasta la fecha –en la Agència Catalana de Consum–? ¿Qué han hecho ustedes supervisando y controlando esa participación sobre las cajas de ahorro catalanas? Y, sobre todo, qué piensan hacer en los próximos días –porque esto también va de días– para solucionar ese lugar atrapado en el que se encuentran tantos inversores.

Hoy en día, básicamente –para que ustedes me entiendan rápidamente–, a estos señores se les ha dicho: «O susto o muerte» –o susto o muerte–, «o coges el 30 por ciento hoy y un 70 a diez años» –sin saber cuánto vale–, «o muerte» –porque es papel mojado. ¿Esa es la solución que da hoy la política a aquellos que invierten en cajas y bancos españoles?

Pues nosotros no nos conformamos con esa respuesta del «susto o muerte», porque susto desde luego que ha habido, pero hay soluciones. Y la política tiene que poner soluciones encima de la mesa, porque nosotros no debemos ser títeres de nadie, sino en todo caso representantes de los ciudadanos.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpel·lació al Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president... Senyor diputat, senyores i senyors diputats, en primer lloc vull dir que no és el primer cop que es tracta aquí, al Parlament de Catalunya, en aquesta legislatura, el tema de les participacions preferents. El que sí que és cert és que aleshores el conseller que va contestar –perquè té més competències, per les tuteles financeres que té, que no jo en l'àmbit de consum– va ser el conseller Mas-Colell, fa alguns plens –no recordo ara exactament la data.

Però, en fi, hem passat un moment en què l'oposició ens ha fet viure una comèdia dels errors, eh?, el món al revés. La diputada Capdevila jo crec que ha fet un error –un error potser material, disculpable–, que interpel·lava el conseller Mas-Colell quan em volia interpel·lar a mi. En fi, no és el primer cop. Ha comès un error també... I per això ara tampoc en vull parlar, perquè ella m'interpel·lava a mi quan jo no podia respondre, i ara tampoc vull parlar jo quan ella no em pot respondre. Però ha comès un altre error perquè l'altre dia, a la Comissió de Polítiques de Joventut, doncs, jo parlava que la gent jove –els adolescents i els joves– han

d'aprendre idiomes, i per a això la immersió lingüística és el millor. I que per això deia que viure en la societat en què es parlava la llengua de comunicació i familiar era el millor. I no parlava de qüestions laborals. I, clar, portar una cosa de formació de llengües a l'àmbit laboral, no és.

Però, en fi, els errors serien limitats. I ella mateixa ho explicarà: per exemple, de quants fons tindria l'Ajuntament de Sabadell si no fos per la correcció d'errors que hem fet a la conselleria. Però no vull seguir per aquesta línia perquè no és la qüestió. Ella parlava de temes de polítiques d'ocupació quan jo no podia parlar i jo no cometré el mateix error.

Anem al tema que ens ocupa, que és quina ha estat l'actuació de la Generalitat per la situació derivada de les participacions preferents emeses per les entitats financeres catalanes, i quines mesures pensa prendre el mateix Govern de cara als afectats per aquests productes. I ho faré sobretot des de la perspectiva de l'Agència Catalana de Consum, que és la que em competeix. Ja en el seu moment, fa uns anys, el conseller Mas-Colell va respondre des de l'altra perspectiva, i per tant aquest tema ja està saldat.

Miri, és veritat, senyor diputat, el que ha dit –encara que li matisaré algunes dates que ha posat i algunes qüestions–, que efectivament la naturalesa de les participacions preferents no les fan adients per a, anem a dir-ho així, la inversió minorista, és a dir, de les persones i de les famílies. És un contracte d'adquisició, de subscripció, un acte jurídic en principi bilateral; és un producte financer híbrid, és veritat, entre renda fixa i variable, entre deute i acció –bons, obligacions i accions–; és a dir, és semblant al que seria el deute subordinat. Promet una retribució fixa, de pagament d'interessos periòdics, però està condicionada –i això a vegades efectivament no s'informava suficientment al subscriptor– a l'obtenció de beneficis distribuïbles. I, per tant, a més a més és perd el dret a acumular aquests interessos, si un any hi ha pèrdues, cap a uns altres anys que hi hagin beneficis. La duració és perpètua, és a dir, no té venciment –això li introdueix un element de risc–, i l'emissor sol reservar-se el dret d'amortització a partir del cinquè any, prèvia autorització del supervisor, que és el Banc d'Espanya. No té garantia de liquiditat immediata –una qüestió molt important per a l'inversor minorista–; no té, com dic, liquiditat immediata als mercats secundaris –no ho té garantit, això, ni molt menys. No atorga drets polítics –ni dret de vot, ni participació en el capital social, ni dret de subscripció preferent respecte a noves emissions, etcètera.

Per tant, és un producte financer –i no se n'informava– complex, de risc elevat. No és, per tant, un dipòsit garantit pel Fons de Garantia de Dipòsits, definitivament. En cas de liquidació social de les entitats emissores –i això ara, amb la crisi financera que vivim, és possible–, l'ordre de prelació de crèdits és darrere dels creditors i només davant dels accionistes o dels quota-partíciips.

Bé, per aclarir-ho una mica –perquè vostè ha donat algunes informacions que, al meu entendre, no encai-

xen bé amb les dates–, a veure, en el tema de les participacions preferents l'origen ve, efectivament, de la dècada dels noranta: un acord del consell de la Comissió Nacional del Mercat de Valors admetia la negociació de participacions preferents emeses per filials estrangeres d'empreses de l'Estat domiciliades fora de l'Estat.

L'any 2003 hi va haver un canvi normatiu. Les entitats financeres van començar a emetre participacions preferents, i el 2004 –molt important, senyor diputat, molt important– la Directiva Mifid de protecció de l'inversor minoritari –la Directiva 2004/39 del Parlament Europeu i del Consell, sobre mercats i instruments financers– es dicta a Europa –de protecció de l'inversor–, i exigiria tota una sèrie de requisits que després seran més tard transposats al nostre ordre jurídic.

El 2005; per tant, no en una data tan tard. I jo no haig de defensar la Comissió Nacional del Mercat de Valors, ni molt menys, però l'any 2005 la Comissió Nacional del Mercat de Valors ja estableix unes cauteles i pautes de comportament a les entitats de crèdit. Per exemple, els determina com han de preparar el fulletó amb les condicions de l'emissió, unes recomanacions sobre comercialització a clients minoristes, i exigeix a les entitats financeres que emeten participacions preferents la separació d'àrees activitat i de les persones de l'estructura organitzativa d'aquesta entitat financera per evitar conflictes d'interès entre qui preparava l'emissió i qui la comercialitzava.

En tot cas, eren èpoques, en fi, que estàvem a la cresta d'ona, de cicle econòmic expansiu i, per tant, les participacions preferents s'adquirien al mercat primari –és a dir, al mercat d'emissió, òbviament pel preu nominal–, normalment es pagaven –lògicament, sempre..., el pagament dels interessos periòdics–, i després, quan aquell particular volia vendre aquella participació preferent al mercat secundari de negociació, la mateixa entitat la comprava pel preu nominal –feia una amortització anticipada– i la col·locava a un altre inversor.

Lògicament, a partir del 9 d'agost del 2007, quan esclata la crisi financera i la prima de risc entre títols emesos per entitats financeres –i, per exemple, títols aleshores encara segurs, molt segurs, emesos per una entitat pública o per un estat–, s'obre la prima de risc i, per tant, comencen a davallar les condicions de liquiditat de les participacions preferents. De tal manera que, al final, anirem a parar que la recompra es farà per sota del valor nominal i hi començarà a haver supressió de pagaments d'interessos, com estem vivint ara amb entitats financeres catalanes, i pèrdues del 10, del 20, del 30, fins i tot del 100 per cent del capital invertit.

La Llei 47/2007, de 19 de desembre, transposa la Directiva Mifid al nostre ordre jurídic i, per tant, obliga aquestes oficines que vostè esmentava, escampades per tot el territori –obligava aquestes entitats, les oficines– a fer un test d'idoneïtat i definir el perfil de l'inversor. I això és molt important. Si l'inversor era un inversor institucional la protecció que mereix és menor, perquè un inversor institucional ha de saber que

això és un producte de risc. Ara, una altra cosa són els inversors minoristes i quina informació, a l'hora de comercialitzar-lo i de la subscripció, es va donar. És a dir, s'havia de fer en aquest cas l'advertència de no-conveniència, dintre de la llibertat que té una persona d'invertir en un producte que li estan advertint que no és convenient segons el seu perfil Mifid.

L'any 2009, la Comissió Nacional del Mercat de Valors adverteix que les participacions preferents són productes financers complexos i d'alt risc, estableix que el valor de mercat pot caure per sota del valor nominal. I l'any 2010 –ens acostem a aquesta data que vostè posava com a primer advertiment– la Comissió Nacional del Mercat de Valors adverteix les entitats financeres que la compra i venda, com estaven fent, al mercat secundari, a preu nominal –quan la cotització amb el mercat secundari era un valor de mercat inferior–, era una mala pràctica financera. I recomana que aquestes transaccions en un mercat transparent, multi-lateral i organitzat es faci a través del SEND, aquesta plataforma electrònica de renda fixa orientada als inversors particulars.

I vull acabar de fer aquesta història, que és important per després determinar què ha fet l'Agència Catalana de Consum i quines actuacions hem fet. L'any 2011, al desembre, l'Autoritat Bancària Europea –l'European Banking Authority– deixa de computar les participacions preferents com a capital d'alta qualitat –*core capital*–, i Basilea III –que entraria en vigor en els propers temps, concretament l'any 2013– preveu que les participacions preferents no computin com a recursos propis de primera categoria –és a dir, el *tier 1*, aquest concepte que tots coneixem.

Bé, per tant, la Comissió Nacional del Mercat de Valors és competent en aquesta matèria –en les relacions particulars de les entitats de crèdit amb els clients. Que s'han de seguir amb honestat, imparcialitat, professionalitat, en el millor interès dels seus clients, estableix la Comissió Nacional del Mercat de Valors. I, per tant, si hi ha un problema s'ha de revisar, bé davant dels serveis d'atenció al client de l'entitat financera, del defensor del client, via judicial, o, com hem dit, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, que és l'autoritat supervisora, inspectora i sancionadora als mercats de valors –persones físiques, jurídiques, i amb relació als productes financers. És, per tant, qui té la competència i la funció supervisora. En concret, entre gener del 2007 i desembre del 2011, la Comissió Nacional del Mercat de Valors ha rebut 485 reclamacions –215 a hores d'ara estan declarades favorables–, perquè no es va dir el perfil de l'inversor de forma adient.

Què fa l'Agència Catalana de Consum? –i en la rèplica li estendré una mica aquesta qüestió. Doncs, s'ha acollit, efectivament, que l'article 111.2 lletra *m* del Codi de consum considera que el tema és transversal i, per tant, que tenim competències. La Comissió Nacional del Mercat de Valors ens va adreçar un requeriment que paralitzéssim aquesta activitat. Ens vam adreçar a totes –a totes– les entitats demanant, requerint-los que ens donessin nombre d'emissions, import, nombre de les persones físiques, mètode d'avaluació de

la idoneïtat, còpia del contracte tipus, còpia del format a través del qual s'havia fet la publicitat, mesures que l'entitat portava a terme per evitar o minimitzar les pèrdues... La Comissió Nacional del Mercat de Valors ens va dir que no érem competents; nosaltres vam adduir que sí que ho érem, perquè hi havia hagut ommissió d'informació rellevant, veraç, suficient en la fase precontractual, pràctiques comercials deslleials –engany, consideràvem, eh?–, sense perjudici, lògicament, de les competències que també té la Comissió Nacional del Mercat de Valors.

Per tant, aquí el problema és que en el seu moment no es va fer aquesta tasca preventiva i nosaltres hem hagut de fer la tasca de mediació, la tasca de mediació que hem portat amb totes les entitats financeres que operen a Catalunya. I que després li comentaré exactament els números que hem resolt, però pensi que hem resolt que la major part de les entitats han fet un bescanvi –i acabo, president– que ha estat conforme als inversors minoristes –insisteixo que els institucionals no els hem de protegir. Doncs, miri: 98,71 per cent una entitat; 98,88 una altra; 93,8 una altra; 98,41... És a dir, les solucions que li plantejaré després han fet que la major part, eh? –la major part–, amb aquesta tasca de mediació s'estiguin resolent. No totes, òbviament, i després parlarem d'aquests casos més complicats, sobretot d'entitats que estan intervingudes pel FROB –han suspès el pagament d'interessos, i per tant aquí hi ha un problema.

Però, hi insisteixo, la feina s'havia d'haver fet abans, la feina era preventiva –la feina era preventiva.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Gràcies, conseller. Fixi's si ens hem confós que jo també m'he confós i pensava que el conseller Mas-Colell era qui havia de respondre sobre la supervisió de les caixes d'estalvis.

Però, bé, allò que diu el president, que «tot el que passa a Catalunya competeix el Govern de la Generalitat de Catalunya», suposo que és menys quan hi han frauds als bancs o a les caixes o quan hem d'exigir responsabilitats als més poderosos. Llavors és la CNMV qui ha de fer les coses, no? Així funciona Catalunya, lamentablement. Amb els més poderosos tenim por i, amb els que menys tenen, apujada d'impostos i retallada de serveis. És la realitat, són les dades. Ara resulta –ara resulta– que l'Agència Catalana de Consum l'únic que pot fer és, quan ja hi ha hagut una estafa, enviar cartes a les entitats per dir que han fet una estafa.

Y fíjese lo que dice usted en su página web: una alerta, y que se destinen todas estas reclamaciones a una entidad privada, que está acogiendo, en definitiva, a miles y miles de usuarios en toda España. Y además esa es la entidad privada que propone soluciones: «Hablamos de liquidez.»

Mire, señor Mena, usted decía que casi el 98 por ciento de algunas entidades, satisfactoriamente, han acogido esto. Le voy a poner un ejemplo. Si a usted le dicen que usted tiene 100.000 euros ahorrados, cuando se jubile, y le dicen que tiene dos opciones, o perder los 100.000 euros o coger 30.000 ahora y ya veremos de aquí a diez años qué le damos, ¿usted qué cogería? Yo los 30.000, y luego ya veremos. ¿Pero sabe cómo están firmando esos contratos? Diciendo que no están conformes con la negociación, porque entre susto y muerte normalmente se coge susto, ¿eh?, que es lo que decía antes. Pero el susto no es legal, en este caso, porque es un susto que viene dado por una no intervención del regulador, de la CNMV y del Banco de España; por una complicidad absoluta de algunos partidos políticos, hablando claro, que están en las entidades financieras y en sus sedes y en sus consejos de administración, hablando claro. Algunos de ustedes tienen más hipotecas con algunos bancos que con los ciudadanos. Y quizás eso explica su omisión. Ustedes meten la nariz allí donde pueden, ¿eh?, para subir tasas, cobrar impuestos, intervenir hasta la náusea, hasta el último rincón de casa de quien sea, de cualquier ciudadano. Ahora, con algunos poderes fácticos, ustedes envían una carta después de miles y miles de ciudadanos cerrados en un corralito financiero.

Esta es la actuación de un gobierno. ¿«El Gobierno de los mejores» o el Gobierno que solo se atreve con los débiles? Porque es que la sensación que tienen los ciudadanos es que ustedes, algunos, participan de rescatar con el FROB a entidades que con el dinero público están cometiendo fraude. ¡Con el dinero público! Es que no pagan ni los intereses de estas preferentes. Han suspendido algunas el pago de intereses. Se han comido literalmente el dinero de los inversores. ¿Y les rescatamos nosotros con dinero público? Pues vaya país que estamos dejando a nuestros hijos, un país donde los que lo hacen mal se llevan dinero y se llevan un rescate. Y a los honrados les quitan el dinero, les suben los impuestos y les bajan los servicios. ¡Vaya país que estamos dejando!

Vamos a hacer todos una reflexión colectiva, ¿no? Porque quizá este país y esta comunidad está haciendo algo muy mal, y desde la clase política, desde los políticos, algo tendremos que hacer, ¿no? ¿O este es el mensaje que lanzamos? «Mire usted, si no paga impuestos, si es un evasor de impuestos, amnistía fiscal. Si usted gestiona mal su banco con el dinero público, no se preocupe, no pasa nada, le rescatamos. Ahora, como usted sea un simple cumplidor mileurista, ¿eh?, o ahorrador que ahorra como tiene que ahorrar para poder pagar su jubilación y encima confía el dinero en unas entidades reguladas, pues usted apáñeselas y búsquese la vida.»

Y además, encima se permiten decirles que han llegado a un acuerdo. Pues vaya acuerdo. Esto no es un acuerdo. Claro, esto es como llegar a un acuerdo entre el *Titanic* y un bote. O sea, claro, lo que pasa es que el *Titanic* también se hundió; estos también se están hundiendo. Pero la fiesta la pagan todos: los de primera, los de segunda, los de tercera. Pero especialmente los señores que van en el bote remando —«los reme-

ros», como hemos dicho aquí alguna vez—: esos pagan siempre. Y en este caso los remeros son los inversores de participaciones preferentes.

Mire, nosotros, desde luego, *conseller*, pensamos que su respuesta ha sido evidente: evidente que no están haciendo nada, evidente que no han hecho nada hasta la fecha, evidente que miran hacia otro lado, evidente que están más preocupados por otras cosas que de cómo actúan esas cajas y bancos rescatados con dinero público, de todos.

Por tanto, nosotros no vamos a mirar hacia otro sitio, a otro lugar. Hemos traído aquí esta interpelación; vamos a traer una moción para buscar soluciones de liquidez —que los bancos que tienen dinero público den liquidez a aquellos a los que han quitado el dinero—; vamos a buscar fórmulas —hay fórmulas para dar liquidez temporal a esas personas—; vamos a conseguir que se ilegalicen aquellos contratos que son nulos de pleno derecho, porque el consentimiento está viciado; vamos a evitar que esto vuelva a suceder otra vez.

Esa es nuestra propuesta, y lo traeremos en forma de moción. Espero, señores diputados y diputadas, que ustedes también estén pensando en servir a esos ciudadanos que han quedado atrapados en este corralito y no en beneficiar a los que han hecho el corralito. Esto hay que decirlo bien claro y hay que decirlo en tribuna pública; no solo en privado, en tribuna pública también. Porque les hacemos un favor a todos.

Y miren, hace poco me acuerdo que —ustedes recordarán la imagen, ¿no?— en Grecia se suicidaba un señor jubilado —un señor jubilado— precisamente porque decía que no soportaba lo que estaba pasando en su país. Decía también hace poco un artículo de opinión muy bueno —decía—: «Engañar a los ancianos es fácil, solo hace falta un buen abogado y poder.» Yo añadiría otra cosa: «Un buen abogado, poder y partidos políticos que miren hacia el otro lado.» Eso es lo que hace falta también para engañar a algunos ancianos.

Muchas gracias, señores diputados, señoras diputadas.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, i l'illustre diputat. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, aquí no es poden barrejar d'aquesta manera les circumstàncies, perquè si no, lògicament, no es fa la feina. I el Govern està fent la feina, concretament, el que fa referència a l'Agència Catalana de Consum.

Perquè, miri, ja li ho he dit: aquí, més enllà d'uns principis generals que he establert en la primera part de la intervenció, hem d'anar cas per cas —hem d'anar cas per cas. Aquí tenim una directiva Mifid europea. I el que hem de veure és si s'ha complert o no s'ha complert. En el cas dels inversors institucionals, que és veritat

que van deixar d'anar subscriuint participacions preferents, aquí no hem de protegir res. El perfil de l'inversor era molt clar. Coneix perfectament això. I, per tant, aquests no els hem de protegir. Hem d'anar cas per cas.

I per això –i per això–, és veritat que no només nosaltres... També, doncs, escolti, miri, el mateix Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència ha entrat al registre de l'Agència Catalana de Consum, el 21 de febrer de 2012, una denúncia al respecte. L'han entrat. I això ha tingut també conseqüències d'actuacions de l'agència. Però les oficines municipals d'atenció al consumidor –les OMIC–, Adicae –l'Associació d'Usuaris de Bancs i Caixes i Assegurances–, el mateix Síndic de Greuges... Per tant, aquí hi som tots –tots– en la mateixa direcció de protegir el petit inversor, aquell que ha estat enganyat –aquell que ha estat enganyat–, no l'inversor institucional, l'inversor institucional, no. Cas per cas.

I per això l'Agència Catalana de Consum va endegar, acollint-se a l'article 341.2 del Codi de consum, diligències prèvies amb la finalitat d'indagar els fets infractors que puguin existir en les condicions amb què aquest producte financer es va comercialitzar, quina va ser la informació que es va facilitar als consumidors que van adquirir aquest producte i quina va ser la publicitat que se n'havia fet.

Escolti, aquí tinc el requeriment. Aquest requeriment que, hi insisteixo, requeria a l'entitat que remetés el nombre d'inversions, data, àmbit territorial, import total, nombre de persones físiques contractants, mètode d'avaluació de la idoneïtat; en cas que l'avaluació fos documental, còpia de documents formalitzats amb persones físiques on s'avalua la conveniència i idoneïtat, còpia de contractes tipus, còpies de formats a través dels quals s'ha fet qualsevol publicitat de rètols, fulletons, web, qualsevol...; mesures que l'entitat està portant a terme per evitar o minimitzar les pèrdues... Escolti, vam requerir tot això a totes les entitats, per discriminar quins eren a protegir i quins no.

Doncs, bé, és cert que la Comissió Nacional del Mercat de Valors ens va remetre tot aquest document, aquesta carta, en què ens va dir: «Vostès no tenen competència en això.» Nosaltres vam respondre amb aquesta altra carta, dient: «Com és un assumpte transversal i hi ha protecció de consumidors, tenim competència en això.» No neguem les seves competències, perquè el principi de legalitat el Govern no se'l pot saltar, per molt que li ho demani el cor.

Bé, dades. Les dades són clares. Escolti, aquí hi ha totes les entitats financeres. Efectivament, vostè les ha citat totes; jo les tinc aquí amb tota la xifra de saldo viu de preferents que hi ha. Tot i les hi podria aquí relatar.

Ara, també li haig de dir que hi ha una operació de bescanvi i jo no sé, aquests plantejaments que vostè fa... Nosaltres estem mitjançant i assessorant els petits inversors –estem assessorant i mitjançant amb els petits inversors. Molts, molts. I hi ha l'operació de bescanvi que han fet, per exemple, les quatre grans entitats que operen aquí a casa nostra –Santander, BBVA, Sabadell i Caixabank, per entendre'ns–, i el saldo viu s'ha reduït ara un 50 per cent del que hi havia fa sis

mesos, a març de 2012. I, per tant, hi ha aquesta acceptació d'aquests percentatges que els he dit. I, escolti, a veure, nosaltres no ho hem de decidir, ho ha de decidir l'inversor minorista, la família, el particular; i mirarem que ho faci lliurement, òbviament. Per això els informem, els assessorem i hi estem mitjançant.

Miri, hi ha, per exemple, doncs, una entitat financera –no diré quina– que ha recuperat participacions preferents pel 100 per cent del seu valor nominal i les bescanvia per una cistella composta per un 30 per cent en obligacions convertibles en accions d'aquesta entitat financera, remunerades amb un cupó anual del 6,66 TAE; la meitat es convertirà en accions el 30 de juny de 2012 i la resta el 30 de juny de 2013, no quan vostè diu. El valor de les accions d'aquesta entitat, a efectes de la conversió o bescanvi de les obligacions convertibles, s'ha fixat en una determinada quantitat. El 70 per cent restant, en obligacions subordinades –a deu anys, és veritat–, amb una remuneració que varia en funció de la data d'adquisició de les participacions preferents, eh? Participacions emeses el 99 o el 2000, sèries A i B, renda del 3 per cent, i ofereix una rendibilitat del 4,06 TAE. I les preferents corresponents a l'emissió de l'any 2009, sèrie I, rendeixen un 5 per cent i prometen abonar un 5,095 per cent TAE. Per tant, la conversió es realitza, a més a més, sense comissions, i hi ha una cistella de valors emesos per bescanviar les participacions preferents amb una rendibilitat superior i un venciment cert en el cas de les obligacions subordinades. Si li sembla bé –amb el nostre assessorament, que li fem– a la persona, ho bescanvia –el 98 per cent, de mitjana–; si no, doncs no, i pot anar a la via judicial, etcètera.

Aquí tenim dos problemes. Tenim dos problemes que es diuen..., dues entitats que estaven controlades pel FROB. Una, ja ho sabem, és Unnim; ara és propietat de BBVA. I BBVA és una entitat que, en les gestions que hem fet, ha manifestat que respondrà dels 173 milions d'euros en participacions preferents que havia emès Unnim. I l'altra entitat, que encara estem pendents a veure com es resol el tema –que és Catalunya Caixa, que estem pendents de la subhasta–, i, per tant, a veure com acabarà aquesta qüestió, i en funció d'això mediamerem també amb l'entitat resultant, absorbent, el que sigui, perquè aquests particulars –hi insisteixo sempre: particulars, no inversors institucionals–, minoristes, doncs, atenguin o no al bescanvi i, en el cas que no, els acompanyarem també assessorant-los en la via judicial.

Per tant, el Govern està responnent al que estan demanant aquestes persones perjudicades per l'emissió de participacions preferents.

Senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. (*Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.*) Sí, senyora Capdevila? (*Pausa.*) Digui'm.

Montserrat Capdevila Tatché

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers*

mots.) ...el conseller, que l'error no ha estat d'aquesta diputada, perquè entenc que les interpellacions...

El vicepresident primer

Senyora Capdevila, per què em demana la paraula, primer de tot?

Montserrat Capdevila Tatché

...les interpellacions les fem al Govern i és el Govern, en tot cas... –l'error que ha comès–, decidir qui...

El vicepresident primer

Senyora Capdevila, en les interpellacions...

Montserrat Capdevila Tatché

...responia. I, per al·lusions...

El vicepresident primer

Senyora Capdevila, en les interpellacions és tradició d'aquesta Mesa de no donar la paraula per al·lusions ni contradiccions...

Montserrat Capdevila Tatché

Doncs, en tot cas que no n'hi hagi.

El vicepresident primer

...i, per tant, hi ha altres figures en aquesta cambra per fer aquest tipus de debat. I, per tant, si vostès volen aprofitar una moció o qualsevol altre mecanisme d'aquesta cambra ho poden fer. Però en les interpellacions aquesta Mesa tradicionalment no ha concedit, amb molt poques excepcions, aquest mecanisme. Per què? Perquè després les interpellacions es convertirien en una altra cosa. I en totes les interpellacions sempre hi han moltes al·lusions i també hi ha moltes contradiccions. En tot cas, queda dit, senyora Capdevila.

Senyor López Tena, per què em demana la paraula?

Alfons López i Tena

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...per part del conseller Mena s'ha fet una referència expressa que Solidaritat Catalana per la Independència ha presentat...

El vicepresident primer

El mateix criteri, senyor López Tena...

Alfons López i Tena

...una denúncia, i ha mentit quan ha dit...

El vicepresident primer

Senyor López Tena, senyor López Tena...

Alfons López i Tena

...i ha mentit quan ha dit...

El vicepresident primer

Senyor López Tena, no té la paraula. No té la paraula, senyor López Tena: el mateix criteri. *(Veus de fons. Pausa.)* Gràcies. Els demano que en les interpellacions... Ja han passat del període de sessions una bona..., gairebé quinze mesos. Vostès saben quin ha estat el criteri d'aquesta Mesa; per tant, els demano que el respectin.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat
(tram. 300-00153/09)

Passem, per tant, al punt número 10 de l'ordre del dia, el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable conseller, vostè fa ja setze mesos que és al front del Departament d'Interior i ha elaborat els pressupostos de dos anys, els de la meitat de la legislatura. Ha passat el temps suficient per realitzar un primer balanç. Per fer aquest balanç he triat cinc temes molt concrets; són cinc temes fonamentals del seu departament, que tenen, però, un denominador comú: els mals resultats de la seva gestió com a conseller.

Primer, l'augment dels accidents de trànsit. Mirem les dades d'aquest any. El primer trimestre els morts per accidents han crescut de forma constant cada mes: al gener, al febrer i al març. En aquest primer trimestre s'ha passat de 42 morts l'any passat a 57 aquest any. En data d'ahir, 73 persones mortes, més que l'any passat i més que el 2010. I també ha augmentat el nombre de ferits greus.

Què està passant, conseller? El director del Servei Català de Trànsit diu que no ho sap i ho atribueix al factor humà. Però què pensen fer? El volum del trànsit ha baixat a causa de la crisi econòmica, i en canvi els accidents pugen. I, alhora, els sindicats policials denuncien una disminució de tres-cents agents destinats al trànsit i vostè admet, en una resposta parlamentària, que no sap si la disminució de multes és conseqüència d'una protesta dels mossos.

Però, alhora, els seus missatges des que va prendre possessió han estat a favor d'incrementar la velocitat. Fa poques setmanes –ja amb dades preocupants damunt la taula– tornava a demanar que s'augmentés la velocitat màxima a les autopistes de cent vint a cent trenta quilòmetres per hora. I si algú no pot incentivar la velocitat excessiva, conseller, és el conseller d'Interior.

Segon, l'augment dels incendis forestals. Les dades sobre la superfície cremada en el que ha passat d'any són esgarrifoses: 1.506 hectàrees els primers mesos, set vegades més que l'any passat, quatre-centes vegades més que l'any 2010, el pitjor any des de 1968.

Vostè em dirà que les circumstàncies climatològiques –en aquest cas, la sequera de l'hivern– hi influeixen, i jo li diré que sí, igual que quan vostès eren a l'oposició. Però cal analitzar què està passant i preparar-se per a la campanya contra els incendis forestals de l'estiu, que és a punt de començar. Però la preparació són les retallades al Cos de Bombers: 21 per cent de disminució del pressupost de prevenció i extinció d'incendis; un 34 per cent, si ho comparem amb l'any 2010. Només dos exemples: combustible dels vehicles, de 2 milions i mig d'euros l'any passat a 967.000 euros aquest any. Vestuari dels bombers: de 994 euros per bomber l'any 2010 a 47 euros per bomber aquest any. Eliminació de la promoció de cent bombers. Disminució de les persones contractades per a la campanya d'estiu. Cinc parcs tancats per Nadal i Cap d'Any per manca de personal.

Senyor Puig, creu que disposa de suficients mitjans humans i tècnics per fer front a la campanya d'estiu contra els incendis forestals? Afortunadament ha plogut, però no n'hi ha prou, amb això, ni amb la professionalitat indiscutible dels bombers.

Tercer, augment dels delictes amb violència. Dades del 2012 –morts per violència a Catalunya–: un increment del 55 per cent; en data 16 d'abril, 31 homicidis, per 20 l'any 2011 i 10 l'any 2010. Què pensa fer, conseller? Dins d'aquests morts, l'evolució de les dones mortes per violència masclista és també molt preocupant: 7 dones mortes els primers mesos de l'any, per 2 l'any 2011 i 3 l'any 2010. Vostè ha tingut setze mesos per definir la seva actuació en aquest camp tan sensible, i les dades són negatives. Què pensa corregir, conseller?

Seguretat a les zones rurals. Increment dels robatoris. I l'expressió màxima d'impotència del departament: acceptar les patrulles de pagesos, el sometent, en un fet insòlit: mai cap govern de la Generalitat des de 1980 havia acceptat l'existència d'unes patrulles que són un perill per als mateixos pagesos. Ho deia per TV3 un pagès del Baix Llobregat: «No estem preparats, no és la nostra feina, però els Mossos no tenen efectius per patrullar.» La responsabilitat no és dels pagesos sinó seva, conseller.

Sembla acceptat que la crisi econòmica pot incrementar alguns tipus de delictes. Però, si això és així, encara és més greu aplicar determinades retallades a la seguretat pública: 479 vehicles de quatre rodes dels Mossos menys en un any –una rebaixa del 20 per cent, que a l'àrea metropolitana sud arriba al 36 per cent. I això, sumat a la no-convocatòria de la promoció de cinc-cents mossos d'esquadra que vostè, ja en plena crisi econòmica, va prometre en seu parlamentària.

Li vaig dir fa temps que la seva lluna de mel amb els Mossos s'acabaria aviat, i ja s'ha acabat. El gran amic dels sindicats policials no solament trenca el diàleg amb els sindicats, sinó que ha ordenat que siguin inves-

tigats per la Divisió d'Afers Interns. I els mossos l'escribassin ni més ni menys que el Dia de les Esquades.

Quart, el ridícul de la taxa a les competicions esportives. La Llei de mesures fiscals aprovada el mes de març va modificar la taxa que s'aplica pels serveis dels Mossos en competicions esportives en vies interurbanes, i va suprimir el paràgraf que declarava exempts de pagar-la les entitats esportives sense afany de lucre i els ajuntaments. La llei va entrar en vigor i es va començar a aplicar. Li poso tan sols alguns exemples: Trofeu Ciclista Lluçanès de júnior, 1.884 euros amb 96 cèntims; Marxa Cicloturista Terres de l'Ebre, 976 euros amb 14 cèntims; Volta a Montserrat amb BTT, 2.962 euros amb 8 cèntims. No han perdonat ni els cèntims. Aquesta taxa posa en perill la celebració de multitud de proves esportives, sobretot de l'esport de base, i va provocar la indignació de la UFEC i de les federacions afectades. Es plantejaven suspendre multitud de proves per manca de recursos. I el secretari general de l'Esport, Ivan Tibau, va afirmar que ell no en sabia res.

El dia 10 d'abril, en ple silenci del Govern, el meu grup entra al Parlament la seva sol·licitud de compareixença i una proposta de resolució, i la premsa se'n fa ressò. I tres dies després, el 13 d'abril, vostè afirma que és un error material i que es va fer sense voler. Com es pot portar al Parlament «sense voler» la supressió de tot un paràgraf d'una llei i després votar-lo? Si va ser sense voler, conseller, vostè està admetent que envia al Parlament projectes de llei que afecten els Mossos d'Esquadra que no s'ha molestat ni a llegir. Aquest és el rigor i l'eficàcia que ens va prometre?

Cinquè, la política davant les mobilitzacions ciutadanes. La situació de crisi i de retallades ha fet augmentar les mobilitzacions ciutadanes, però aquí també ha anat de fracàs en fracàs: fracàs a plaça Catalunya el 27 de maig, fracàs davant del Parlament, fracàs davant de l'actuació que va tenir a la Ciutat de la Justícia el mes d'octubre i novament fracàs el dia 29 de març amb motiu de la vaga general –una vaga general *legal*, li ho recordo, conseller.

El meu grup condemna de forma enèrgica, com sempre ha fet, els greus incidents del dia 29 a la tarda a Barcelona, i la nostra condemna és compartida per molts manifestants pacífics, que varen increpar els grups violents. Però, dit això, el que no pot fer el Departament d'Interior és posar en el mateix sac els piquets legítims d'una vaga general i els grups violents de la tarda. I vostè ho va fer en les seves declaracions i ho fa el seu departament quan en l'atestat de la detenció d'uns estudiants, l'Isma i el Dani, a dos quarts de dotze del matí a la Diagonal, es barregen de forma indiscriminada tots els incidents del dia i s'hi inclou la descripció dels fets violents del vespre a plaça Catalunya, quan teòricament l'atestat s'elabora a les 14.20 i, per tant, encara no havien tingut lloc. Avui ens acompanyen els pares de l'Isma, que no entenen què fa el seu fill, un estudiant normal i corrent, encara avui a la presó.

I avui ha continuat la seva política de criminalització de la vaga general amb la inexplicable detenció, dins l'empresa Seat, de dos sindicalistes, un de Comissions Obreres i un d'UGT, que varen formar part d'un

piquet informatiu el dia 29 i que han estat traslladats emmanillats a la comissaria de Martorell des de la Seat. A sis dies del Primer de Maig. El Govern és conscient d'on els està portant el conseller Puig?

I per què parlo de fracàs en aquest camp? Perquè novament el dia 29 un dispositiu equivocat no va saber adoptar mesures prèvies, com retirar els contenidors o assegurar els establiments comercials, i després va ser incapaç d'aïllar els violents dels manifestants pacífics. Vostè ha vist la fotografia d'un bomber, vestit de bomber, participant a la manifestació legal, amb l'impacte d'una bala de goma? És indignant que afirmi que si algú va rebre no pot al·legar que passava per allà, perquè per allà hi passàvem milers de persones, jo inclòs, però també nens i nenes i gent gran, que, després de la manifestació, volíem entrar a plaça Catalunya per agafar el tren i vàrem haver de córrer per no patir l'impacte d'una bala de goma.

Vostè fa setze mesos que és al front del departament i en aquests setze mesos no ha pogut evitar que Barcelona hagi viscut, amb paraules seves, «els pitjors aldarulls dels darrers anys». Però el més greu és que no entén el que està passant i quina ha de ser l'actuació de la policia en temps de crisi, i ho hem tornat a comprovar aquesta setmana a Salt, amb la càrrega totalment desproporcionada contra membres de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que també avui són aquí i ens acompanyen. Cinc persones ferides. Vostè considera lògic que gent que es manifesta contra un desnonament acabi ferida per la policia? Pensa adoptar mesures?

El que cal és que el Govern entengui que aquesta situació de conflictivitat social exigeix que el president de la Generalitat lideri una roda de contactes amb els grups parlamentaris i amb els agents socials per intentar definir una política consensuada de seguretat que aïlli els violents però garanteixi alhora el dret de vaga i de manifestació.

Acabo. La crònica d'aquests setze mesos, conseller, és la crònica d'un fracàs evident en tots els àmbits. Sabem, després de demanar tres vegades la seva dimissió, que no dimitirà, però som en una democràcia i ningú no ens impedirà exercir el nostre dret a continuar denunciant la seva forma d'actuar.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació i en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller Felip Puig.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor conseller, un moment. Els agrairia, al públic, que s'asseguin, si us plau. *(Pausa.)* Gràcies.

Endavant, conseller.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, em sembla oportú, després de setze mesos, de fer un cert repàs, i d'un cert balanç. Vostès tenen tot el dret de fer aquest seguiment i aquesta fiscalització de la feina que fa el Govern, i aquest és el paper també que aquest Parlament té.

I és cert que durant aquests quinze mesos –setze mesos, quasi– el Departament d'Interior ha fet moltes coses, però també li haig de dir que sobretot n'ha hagut de refer moltes més. Després de quatre anys d'un cert desori no és fàcil tornar a donar sentit i credibilitat a les polítiques de seguretat. Però el país ho necessita i el Govern ho està fent. És cert que els desordres públics, sobretot les situacions d'ordre públic, criden la màxima atenció dels mitjans i de la societat, i no els traiem ni una sola engruna d'importància, com demostra el conjunt de mesures que hem impulsat. Ara bé, la gestió dels desordres públics és una part molt petita de l'activitat que fan els Mossos d'Esquadra, que fa el Departament d'Interior, i fins i tot una part petita de la mateixa activitat de la brigada mòbil.

La nostra visió de la seguretat..., i vostè no hi ha fet esment, però a mi m'agradaria assentar i repassar breument els principis i les accions fetes, després de comentar..., per passar a comentar després, doncs, les seves valoracions, no? Vull recordar que nosaltres creiem que la nostra visió de seguretat s'ha de basar en una visió de coresponsabilitat –hi creiem fermament–, amb un abordatge del seu cicle complet –és a dir, prevenció, reacció i sobretot reparació i recuperació– i també amb una visió, clarament, no només declarativa sinó molt conscienciada i molt operativa de cooperació entre els diferents agents de seguretat i entre les diferents institucions. També amb una visió integral, en el sentit que ens importen les estadístiques, la seguretat objectiva, però també la percepció de la seguretat i el sentiment que manifesten els ciutadans. Estructurant aquest model al voltant de dos sistemes: el sistema de seguretat pública –l'activitat policial– i el sistema de seguretat civil. Seguretat pública: delinqüència i el desordre públic. Seguretat civil: emergències, situacions catastròfiques.

És per tot això que fa poques setmanes el Departament ha remès en aquest Parlament a través del Govern el Pla general de seguretat per a aquests dos anys, 2012 i 2013.

I la feina feta fins ara en el camp bàsicament de la seguretat pública? Un nou decret d'estructura de la funció policial. Hem consolidat els diferents programes operatius en l'àmbit –vostè s'hi referia– rural, però també del comerç i de l'empresa i d'altres àmbits molt importants, com poden ser l'àmbit de l'habitatge, de l'oci nocturn, l'àmbit també, evidentment, doncs, dels centres educatius, del metall. Hem actuat d'una manera incisiva al voltant del tema de la seguretat ciutadana, per fer front a fenòmens com els de la seguretat en el camp dels nous grups juvenils organitzats i violents, o del crim organitzat, o dels delictes informàtics. Hem intentat reaccionar davant d'aquests fenòmens que vostè, doncs, avalua d'una manera jo diria que molt

puntual al voltant de la violència urbana. I hem dit que volem actuar-hi, doncs, en tres eixos: de reformes legals, de millorar la capacitat operativa de la policia, d'aïllar socialment el fenomen de la violència urbana.

I el que és cert és que des d'una perspectiva estrictament estadística i objectiva, l'any 2011 –però no només l'any 2011, també el primer trimestre del 2012–, des d'una valoració de l'evolució dels delictes i faltes, de les infraccions penals a Catalunya, l'any 2011 va ser un any en què la contenció –i, per tant, la disminució dels fets delictius a Catalunya– va continuar una bona tendència, es va disminuir prop d'un 3 per cent. I aquest primer trimestre, doncs, també hi ha hagut una reducció de prop d'un 1,7 –quasi un 2 per cent– del nombre de delictes, i d'un 2,3 per cent en base..., amb relació a delictes i faltes a Catalunya. Per tant, també el volum delictiu del país està en aquests moments –i això és, evidentment, també una situació dinàmica– relativament controlat.

Hem impulsat decididament la col·laboració amb les autoritats municipals a través de l'impuls decidit de les juntes locals de seguretat i de la implementació del sistema Sipcat, i hem passat d'una declaració d'intencions a la seva implementació efectiva. I també hem desplegat un pla de seguretat i d'atenció a les víctimes de violència masclista i domèstica –n'hem tingut temps de parlar també llargament en les comissions d'interior. Hem aprovat una ordre de regulació dels horaris d'establiments oberts al públic. Hem impulsat un codi de bones pràctiques en l'àmbit de la seguretat privada. Hem aprovat el Pla de seguretat viària per a aquests propers tres anys, i li haig de dir que l'any 2011 va ser un bon any –i aquest primer trimestre, des d'un punt de vista de la sinistralitat, no evoluciona tan positivament. Hem posat en marxa el servei d'atenció a les víctimes de trànsit. Hem impulsat l'homologació de plans de protecció civil. Hem millorat la gestió del 112. Hem signat més convenis de la xarxa Rescat i hem incorporat amb canals de comunicació policies locals amb els Mossos d'Esquadra. Hem res-tablert l'Escola de Policia i l'Escola de Bombers en el marc de l'Institut de Seguretat. És a dir, que en prop de quinze, setze mesos, com vostè deia, hem –ho repeteixo– impulsat importants canvis, importants decisions en l'àmbit de la política.

Jo sóc partidari de fer una avaluació, si des d'un punt de vista estadístic es tracta, doncs, amb una major perspectiva, i no fixar-nos només en els primers tres mesos. Més aviat val la pena, doncs, que observem com evoluciona tant la sinistralitat a les carreteres, com també la situació de la delinqüència o dels homicidis als quals vostè es referia, no? I es que l'any 2011 va haver-hi un comportament molt bo. Es va disminuir la sinistralitat a les carreteres de Catalunya un 16 per cent. Ja ens n'hem oblidat. L'any 2011 va haver-hi una disminució del nombre de ferits i morts a les carreteres del 16 per cent. Pràcticament es van aconseguir els objectius estadístics que ens havíem proposat per a tots els tres anys. I aquest any 2012 tenim una situació preocupant que genera una atenció específica, i que des del Servei Català de Trànsit i des del Cos dels Mossos d'Esquadra s'hi està actuant.

Li haig de dir que és curiós, perquè si aïllem la sinistralitat a les comarques de Lleida, la resta del país té un comportament de prop d'entre un 4 i un 5 per cent de disminució. I ens està passant alguna cosa en unes carreteres determinades que se n'estan analitzant les motivacions, que encara no tenen un fil conductor, però que han fet que tinguem unes dades que estic convençut que la resta de l'any –segur, crec– podrem afirmar que també les anem controlant, però que en aquest cas ens estan, evidentment, fent reaccionar. I ho estem fent.

No hi han tres-cents Mossos menys en l'equip, a la Comissaria de Trànsit. No és cert. Els sindicats fan moltes declaracions. I només hi ha hagut un 11 per cent de disminució del nombre de denúncies pel que fa, en aquests moments, al primer trimestre de l'any. I no crec que ni l'eliminació dels vuitanta ni parlar dels cent trenta –velocitat a la qual es pot anar, doncs, a cent cinquanta quilòmetres d'aquí, que és a França o a altres països d'Europa– sigui un motiu pel qual hàgim de pensar que això excita les distraccions o els comportaments irresponsables.

Incendis forestals. Miri, els tècnics diuen que aquest hivern ha estat un hivern excepcional, com feia quaranta, cinquanta o seixanta anys que no teníem des d'un punt de vista de condicions meteorològiques. I és veritat, hi han hagut més incendis, però també més capacitat de reacció. I la campanya forestal ja ha començat des d'un punt de vista dels preparatius, i gastarem, més enllà dels números del pressupost –i ja ho he explicat a la comissió–, aproximadament els mateixos imports que l'any passat, i contractarem els mateixos efectius de reforç que s'ha fet l'any 2011 i l'any 2010.

Quant a homicidis, que vostè em relacionava, és cert que des d'una perspectiva, ho repeteixo, estadística l'any 2011 a Catalunya va disminuir la ràtio d'homicidis per mil habitants. I que estem, relativament –comparats, per exemple, amb Espanya–, un 20 per cent per sota dels índexs de criminalitat, i amb Europa –França i la Gran Bretanya–, un 30, un 40 per cent per sota. I, per tant, Catalunya té uns indicadors, en aquest sentit, raonablement –i dic «raonablement»– correctes, des d'un punt de vista de contenció.

És cert, el mes de gener ens vam despertar amb set homicidis com a conseqüència de la violència masclista, però també li haig de dir que al febrer, zero; que al març, zero; que a l'abril, zero. Hem d'arribar a la conclusió que el mes de gener ens vam desmarxar i que els mesos de febrer, març i abril, doncs, resulta que això és excellent? No. Estem abordant, estem implementant un sistema que ens ha de permetre ser més preventius, valorar el risc, però és cert que aquest és un problema de fons que requereix una atenció específica també pel Govern.

I al món rural, doncs, li haig de dir que parlar de «sometents» crec que és desafortunat. En tot cas, hi han hagut grups de pagesos, amb alguns ajuntaments, que han volgut organitzar-se per col·laborar amb la informació i amb la vigilància de les seves propietats, i en el marc de les juntes locals de seguretat en tres o quatre municipis així ho hem fet.

I li haig de dir que no és veritat que hi hagin menys efectius. Tenim 775 mossos d'esquadra més en el cos que quan vostès governaven i a més n'hem tret 200, 250 de funcions més generals i centrals, i per tant tenim prop de 1.000 efectius més que s'han distribuït arreu del territori.

El parc mòbil s'ha reorganitzat, i en qualsevol dels casos li asseguro que és evident que puc entendre les protestes laborals, però que el Dia de les Esquadres 2.500 mossos estaven a dintre de l'auditori, i 60 o 70 mossos protestaven a fora. És cert.

La taxa d'activitats esportives va ser un error material que ni el departament d'Esports ni el Departament d'Interior en teníem coneixement. Un error de transcripció material, que immediatament que se'n va tenir coneixement ja es va deixar clar que no seria d'aplicació, i així s'ha parlat amb els sectors. Si vostès volen fer-ne un cert debat el podem fer i en qualsevol dels casos estic disposat a comentar-ho.

I deixo per al final les reflexions sobre la violència urbana, i m'hi referiré en la rèplica perquè veig que se m'ha acabat el temps. En qualsevol dels casos, també estic en condicions d'explicar el cas de Salt, que vostè m'hi ha interpellat.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, jo no sé si s'hi ha fixat, però jo no li he esmentat per a res la crítica que ja li vam fer fa mesos respecte a les seves decisions amb relació a l'etapa anterior. Allò ja va passar, ja ho vam criticar. Jo el que li he criticat és la seva gestió actual –actual–, que fa ja setze mesos que és conseller.

Miri, les dades són les que són, i són negatives, i afecten persones víctimes d'accidents o de delictes i les seves famílies, i la riquesa natural de Catalunya en el cas dels incendis forestals. I quan les dades són negatives i s'està al Govern s'ha d'explicar al Parlament i a la ciutadania què es pensa fer per corregir la situació.

I quan una decisió presa per negligència o per afany recaptatori causa un greu problema a l'esport català, a part de dir que «va ser sense voler», s'ha d'arreglar el que s'ha fet malament i algú n'ha d'assumir responsabilitats polítiques. Perquè el conseller Mas-Colell i vostè van fer votar els diputats de Convergència i Unió una cosa que ha provocat una autèntica revolució en el món de l'esport català. I no és veritat que pugui ser un error material, perquè algú va prendre la decisió de suprimir un paràgraf d'una llei del 2008 i la va portar a votar al Parlament. Home...

Miri, també voldria parlar sobre el tema de la seguretat, violència urbana, etcètera. Miri, ara vostè ha posat en marxa una pàgina web que serà la versió moderna del pasquins del *far west* i que ja ha aixecat les quei-

xes del món jurídic: des del Col·legi d'Advocats a Jutges per a la Democràcia. I, per cert, ens podria explicar què ha passat, que la fiscal en cap de Catalunya ha afirmat avui que no ha estat informada? Vostès apliquen la presumpció d'innocència al cas del Palau de la Música, i la presumpció de culpabilitat en aquesta web. I si no tenen identificades les persones, com saben que les fotos que estan penjant no són de menors d'edat? Com ho sap, conseller, que en aquests moments no hi ha penjada cap foto de cap menor d'edat a la web?

I del bracet del ministre de l'Interior proposen l'en duriment del Codi penal. Li llegiré algunes frases sobre la filosofia que inspira aquesta mesura. José María Mena, exfiscal en cap de Catalunya... (*Veus de fons.*) Que els molesta, que citi el senyor Mena? És un gran fiscal, eh? (*Veus de fons.*) Ah, d'acord, d'acord.

El vicepresident primer

Si us plau. Senyor Bosch, senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Home...

El vicepresident primer

Si us plau. Acabem aquesta interpellació...

Jaume Bosch i Mestres

«Ha de quedar clar» –diu el senyor Mena–...

El vicepresident primer

...respectant el torn dels intervinents. Endavant, senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Diu el senyor Mena: «Ha de quedar clar que el problema de la violència urbana no procedeix de cap benevolència del Codi penal.» El senyor Santiago Vidal, magistrat –no sé si aquest els cau millor–, amb relació a les mesures anunciades, afirma que «seran poc efectives, llevat que acceptem alhora menystenir les garanties inherents a una societat democràtica que tant ens ha costat de construir». Des d'un altre àmbit, un opinador al qual no crec que vostès considerin un antisistema perillós, el senyor Xavier Bru de Sala, que escrivia fa pocs dies: «La dreta maquiavèlica és la gran interessada a usar el vandalisme per desactivar i desprestigiar les reaccions populars.»

Pel que fa a la forma d'abordar els conflictes socials, conseller, dóna la sensació de sentir-se desbordat per la complexitat de la realitat. A veure si la Comissió sobre Violència Urbana que s'ha decidit crear al Consell de Seguretat de Catalunya l'illumina. Sap quin és el problema? Que quan vostè –al programa *Salvados*, del Jordi Évole– menysprea els ciutadans que van resultar ferits el 27 de maig de l'any passat a plaça Catalunya i afirma que els pares haurien hagut d'impedir que els

seus fills anessin a la plaça Catalunya, demostra que no entén res del que està passant.

Igual que no ho entén quan es carrega contra els ciutadans i ciutadanes de Salt que es manifesten contra un desnonament. O quan confon uns piquets de Comissions Obreres i UGT amb els grups violents. I a mi em fa pena escoltar, al mateix programa de televisió al qual em referia, el cap de la brigada mòbil afirmar que «si Gandhi hagués estat assegut pacíficament a terra a la plaça Catalunya el 27 de maig també haurien carregat contra ell». Vostè és conscient del missatge que s'envia a la societat, especialment a la gent jove?

I un consell per al bé de tots, conseller: no estimuli ni accepti les declaracions fora de to d'alguns –afortunadament pocs– comandaments dels Mossos d'Esquadra; ni les que he citat ni les que barregen rates, clavegueres, assemblees i universitats. La missió de la policia és complir ordres, no fer mítings. I prou pressió han de suportar uns mossos que han de treballar en condicions difícils com perquè alguns responsables del cos hi afegeixin més tensió.

Miri, en Jaume Corbet, inspirador del model de seguretat de Catalunya, va escriure l'any 85, quan treballava a la Generalitat, un article en què definia set postulats per a una policia democràtica. Li llegiré només els dos primers: «La policia, com l'Estat, no es pot limitar a respectar els drets humans, els ha de promoure.» I el segon: «La principal preocupació de la policia no ha de ser mantenir l'ordre, sinó la llibertat.» Aquests postulats, conseller, són sempre vàlids, però en aquests moments de crisi i de mobilitzacions ciutadanes, si no hi posem tots plegats una mica de seny, podem tenir problemes seriosos. I vostè no hi està posant el seny necessari per entrevistar-se amb els sindicats, amb els agents socials, per buscar el consens.

Busquin el consens amb els grups parlamentaris i amb els agents socials, no apliqui una política que confon grups violents amb piquets legals d'una vaga, no confongui la tasca legítima dels sindicats legalment establerts en aquest país amb l'acció violenta d'uns minoritaris que els principals que els critiquen són els mateixos sindicats.

Conseller, intenti deixar el bat de beisbol, intenti agafar la paraula i dialogar.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica té ara l'honorable conseller d'Interior..., té la paraula el senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Anem per feina. No, no..., no hi ha cap confusió, i li asseguro, i segueixo insistint, que l'actuació de la policia té, òbviament, el seu propi marge de maniobra i de decisions estrictament policials i de compliment de la llei. No es confon cap piquet sindical amb violència urbana: s'identifica dues persones que feien de piquet amb agressors en contra de la inte-

gritat d'un policia; objecte d'una denúncia i, evidentment, declaració davant de la policia i l'atestat a la justícia. Res més que això –res més que això.

A Salt no va haver-hi càrrega policial. *(Veus de fons.)* A Salt no va haver-hi càrrega policial. *(Esbrincada en el sector del públic.)*

El vicepresident primer

Senyor conseller, perdoni un moment...

El conseller d'Interior

No cal –no cal– que en aquest cas discutim. A Salt no va haver-hi càrrega policial. *(Persisteix la remor de veus.)*

El vicepresident primer

Perdoni, senyor conseller, perdoni. Adverteixo als membres del públic que a la propera manifestació els hauré de convidar que se'n vagin. *(Pausa.)* Gràcies. Endavant, senyor conseller.

El conseller d'Interior

En qualsevol dels casos, ho repeteixo, va ser instrucció judicial –la policia va actuar per encàrrec de l'autoritat judicial–, i després de cert temps d'espera que les persones que estaven concentrades deposessin la seva actitud, se'ls va demanar que abandonessin la seva actitud i, finalment, les forces d'ordre públic van haver de retirar una a una les persones sense cap càrrega, sense cap defensa, sense cap maniobra... *(Esbrincada en el sector del públic.)*

El vicepresident primer

Perdoni, senyor conseller. *(Pausa.)* Si us plau, els demano que abandonin l'hemicicle... *(Remor de veus. Pausa.)* Abandonin l'hemicicle, si us plau! *(Veus de fons. Pausa.)* Si us plau, abandonin l'hemicicle! *(Remor de veus. Pausa.)* Si us plau... *(Pausa.)*

Endavant, senyor conseller.

El conseller d'Interior

Li haig de dir que no em sorprèn, perquè hi ha antecedents també d'aquest tipus d'actuacions en aquesta mateixa ciutadana. *(Adreçant-se a Jaume Bosch i Mesures.)* I vostès ho sabien. Però, en tot cas, ho han provocat –ho han provocat. *(Veus de fons.)*

Hi ha una certa situació –hi ha una certa situació– que em sembla que és el moment per també parlar-ne tranquil·lament. *(Veus de fons.)* Vostès juguen perillósament amb el que és la interpretació de les seves idees polítiques amb la connivència amb determinades actituds que a vegades són les que persegueix el sistema de justícia i de policia d'aquest país. I de la mateixa manera que vostès en alguns moments han mirat cap a un altre cantó i han fet una certa, d'alguna manera, contemporització de determinades actituds, ara

segurament el que passa és que estan sorpresos que hi hagi un govern que tingui com a vocació protegir les llibertats i els drets civils d'aquest país (*veus de fons*) –protegir les llibertats i els drets civils.

I és que les propostes de reforma que s'han plantejat van en aquesta línia. Nosaltres, sincerament, no creiem que ni el vandalisme, ni la violència organitzada siguin drets civils, els considerem atemptats contra els drets civils, i per això els combatrem amb totes les eines que ens atorga l'estat democràtic, fins i tot també una web. Que, per cert, vostès en fan grans escarafalls, i que resulta que estan acostumats a veure-ho permanentment quan passen, segurament, per les dependències aeroportuàries, a totes les dependències de les fronteres, amb imatges i fotografies, que funciona a tots els països. I que tecnològicament hem posat en marxa un mitjà de col·laboració ciutadana. Per tant, li haig de dir que nosaltres estem fent tot allò que és necessari per combatre aquesta violència.

En aquesta web el que perseguim precisament és la col·laboració ciutadana. Vostès diuen que frega la inconstitucionalitat. Hi ha gent que valora sobre això; no ens esvera gaire aquesta acusació. De fet, el nivell d'autogovern que aquest mateix Parlament va determinar per a Catalunya..., també fins i tot se'ns va acusar d'«inconstitucionals». Ja hi estem acostumats, i no pas per això volem deixar de voler aquest autogovern. Abans de fer aquest pas s'ha vetllat perquè tingués un aval jurídic suficient, i creiem que fem un pas endavant en defensa de les llibertats. Per cert, també ens agradaria que tots aquells que surten dient que això vulnera el dret d'imatge també sortissin defensant i denunciant totes les pàgines web en què surten fotos de policies acusant-los d'això, només de ser policies, i no els sento mai a vostès. (*Veus de fons.*) No, ni ho han fet, ni ho van fer.

En qualsevol dels casos, repeteixo que aquestes accions que està impulsant el Departament d'Interior no estan pensades precisament per restringir la llibertat, sinó tot al contrari, per reforçar-la. Entenc que moltes de les nostres accions sobtin i generin reaccions adverses per part seva, si més no per la, d'alguna manera, inèrcia i per l'actuació que van tenir. I la veritat és que no és perquè aquestes accions vagin en contra de la llibertat, sinó perquè aquestes accions en contra del que van és en contra de la impunitat, i en aquest país al llarg dels últims anys s'ha fomentat la cultura de la impunitat: que es podia fer el que es volgués sense cap conseqüència. Ara intentem que això s'acabi, que qui passi la ratlla marcada per la llei –per la llei, no pel Govern: per la llei–, doncs, n'hagi de donar comptes. Ja entenc que això és una ruptura que els genera incomoditat, incomoditat a sectors polítics, intel·lectuals, que fins i tot han flirtejat amb aquest món de pretensions revolucionàries.

Aquesta ruptura, vull dir-li, senyor Bosch –i accepto tot el debat–, que la fem conscientment, voluntàriament, i assumint segons quins riscos d'incomprensió que poden situar en una minoria intel·lectualment acomodada..., els riscos de frustració que generen en aquells que fins ara se saltaven alegrement les normes. I se saltaven les normes de convivència quan els ve-

nia de gust, amb la garantia que si li posaven l'etiqueta de «reivindicació social» podien fer de tot. Això ha passat, i aquest és el debat que en aquests moments hi ha, no només polític sinó també, evidentment, en part intel·lectual. En aquesta línia de defensa de les llibertats li haig de dir que nosaltres hi persistirem.

I deixin-me que li digui que, pel que fa a les opinions, doncs, d'algun comissari, estem acostumats –i els policies hi estan acostumats– a rebre qualificatius pejoratiu i fins i tot ofensius. Però això no és notícia, perquè passa constantment. (*Veus de fons.*) No, quan un policia en un discurs personal i no institucional deixa anar una expressió una mica altisonant, tothom se'n fa ressò i fins i tot amb certs escarafalls. Jo li haig de dir que vaig ser present en aquell acte i la frase em va passar desapercebuda, potser perquè estava captant les moltes reflexions de calat que el comissari va fer. I altres intervinents també, perquè altres institucions i ciutadans van intervenir en aquell acte. Ara, li haig de dir que altres..., opinions serioses –aquestes opinions– ens van motivar el nostre interès i intentarem d'alguna manera seguir-les compartint.

Bé. En qualsevol dels casos, li haig de dir que totes les accions que el Departament d'Interior està impulsant són precisament per posar-les al servei del propòsit d'una política de seguretat, que és la llibertat dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 300-00155/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues...

(*Crits en el sector del públic. Pausa. El vicepresident segon diu: «Això no pot ser.»*)

Si us plau, abandonin l'hemicicle! (*Veus de fons. Pausa.*)

Bé, reprenem l'onzè punt. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i en el seu nom té la paraula la diputada senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, president. Senyor conseller, presento aquesta interpel·lació amb l'objectiu de debatre sobre el futur del canal Segarra-Garrigues i ho faig amb esperit constructiu, en el sentit que espero que d'aquesta interpel·lació i posterior moció surtin solucions per al greu problema de reg que hi ha en aquest moment i que afecta els agricultors i el desenvolupament econòmic.

He esperat pacientment un temps més que prudencial. Li he fet preguntes escrites i orals confiant en alguna acció positiva per la seva part, però penso que ja no es pot demorar més la cerca d'una solució.

El canal Segarra-Garrigues té una llarga història, ha estat una aspiració dels pagesos i jo diria que de tota la societat civil en general, durant molts anys. Ens podem remuntar als anys trenta quan en el Pla hidràulic de la Generalitat de Catalunya apareixia pràcticament idèntic a com es planteja avui. Un gran impuls es va produir el 1980 quan es constitueix la junta promotora del canal; la comunitat general de regants es constitueix el 1992; el 1994 es produeix la declaració d'interès general del projecte, i just és reconèixer que va ser a petició d'una diputada d'Iniciativa per Catalunya. Convergència i Unió i Partit Popular van votar a favor d'aquesta declaració d'interès general; el Partit Socialista va votar en contra.

L'any 99 es constitueix l'empresa estatal Canal Segarra-Garrigues amb l'objectiu de contractar, constituir i explotar el canal principal. Un any després es signa el protocol de col·laboració entre l'Estat i la Generalitat. El cost de la construcció és de 1.521 milions d'euros, finançats per la Generalitat de Catalunya, el Govern d'Espanya i els mateixos regants. L'Estat es fa càrrec de la meitat del canal principal; l'altra meitat, la Generalitat; la xarxa secundària es paga entre Generalitat i regants.

És important recordar que el canal Segarra-Garrigues aportarà la solució definitiva als problemes de subministrament d'aigua per a la Segarra, l'Urgell i les Garrigues –en definitiva, un total de setanta municipis–, i és, per tant, una obra vital per al reequilibri territorial, per a la dinamització econòmica i per al futur de l'agricultura d'aquella zona.

I fins aquí part de la història del canal. Podríem entrar en més detalls, però anem a centrar el tema.

El problema ve a partir de l'any 2001, amb la denúncia de l'entitat ecologista SEO/BirdLife per suposat incompliment de la Directiva europea sobre les aus. A final del 2007 el Tribunal de Justícia de la Comunitat Europea emet dues sentències condemnatòries: una perquè el projecte del canal vulnera la directiva i l'altre per una insuficient protecció dels hàbits esteparis de la zona. Conseqüència: la Generalitat proposa successives ampliacions de les ZEPA, l'última a l'any 2009. Resultat: 42.000 hectàrees de zona protegida, que representa el 60 per cent de la zona regable del canal. I recordo que estem parlant d'una inversió pública de 1.521 milions d'euros que cal rendibilitzar, i sobretot cal que sigui possible perquè el territori i la seva activitat agrària depenen absolutament d'aquest canal. S'havien creat moltes expectatives que en aquests moments estan en perill.

El conflicte del canal i les zones especials de protecció arriben al punt màxim en la redacció del Pla especial i de gestió dels espais naturals protegits, i la declaració –la revisió de la declaració– d'impacte ambiental, encarregada, l'elaboració, al Centre Tecnològic i Forestal del Solsonès, que depèn de la Generalitat. I, per cert, la persona encarregada de fer aquest informe so-

bre els plans d'usos i gestió és, precisament, una persona que va entrar després a treballar-hi i que va ser el denunciador de SEO/BirdLife. Visca la imparcialitat. I aquí tenim una part important del conflicte.

Els pagesos esperaven el pla de gestió per saber si podrien o no regar, o quins tipus de reg, però el cert és que en aquests moments la situació és que encara no sabem si podran o no regar, i el cert és que més del 60 per cent, ho repeteixo, de la superfície regable és zona ZEPA. Totes les actuacions i les ampliacions de les zones ZEPA es van fer durant el Govern tripartit, però amb el canvi de govern, ara fa un any i mig, pensàvem que no només seria un canvi de govern sinó que també significaria un canvi d'actitud respecte al canal Segarra-Garrigues. Pensava que aquest Govern apostaria de veritat pel canal, i vostè especialment, per la seva condició de lleidatà.

I tenia els meus motius per pensar així. L'aleshores candidat a la presidència de la Generalitat, el senyor Artur Mas, el mes de setembre de 2010 va valorar negativament la gestió del tripartit sobre el canal Segarra-Garrigues, i es va comprometre a revisar la delimitació de les zones ZEPA i a ampliar la zona de regadiu. Segurament eren paraules en època electoral.

Vostè, conseller, amb el càrrec acabat d'estrenar, va declarar: «El meu objectiu és recuperar el projecte original del canal Segarra-Garrigues. El canal Segarra-Garrigues ha de ser allò..., per al que es va crear.» Paraules seues, conseller. I aquesta diputada, com suposo que també els regants, senyor conseller, ens ho vam creure. Vaig pensar que vostè apostaria de veritat pel canal Segarra-Garrigues. Però, com es diu, *todo mi gozo en un pozo, porque donde dije digo digo Diego*.

Després d'un any i mig, no solament no s'ha fet re, sinó que ara hem d'afegir un nou problema que és el preu de l'aigua, amb una tarifa fixa de 181 euros per hectàrea de regadiu, que es paga independentment del consum. Vostè, senyor conseller, va dir a la inauguració de la nova oficina del regant a Tàrraga que aquest era un preu assequible i atractiu. Avui ho ha tornat a dir, a la pregunta del senyor Carmel Mòdol, d'Esquerra Republicana. Miri si és atractiu i assequible que l'aigua del canal Segarra-Garrigues serà cinc vegades més cara que la del canal d'Urgell. I miri si és atractiu i assequible que molts regants s'estan plantejant renunciar al projecte. I també li demano, senyor conseller, que el pagament es faci amb un temps més llarg. El canal d'Urgell, per ficar un exemple, es va pagar en setanta-cinc anys.

Dimecres passat, a la comissió en la qual vostè, senyor conseller, va comparèixer a petició pròpia per explicar el grau de compliment de la resolució conseqüència del debat sobre el món agrari, va adquirir un cert –un cert– compromís sobre el preu de l'aigua, que és el de parlar i arribar a acords amb els regants, o almenys això vaig entendre. Li demano que sigui així.

Senyor conseller, hem de començar a fer passos per rebaixar les limitacions de la zona protegida. S'ha de tindre voluntat política, s'ha de treballar, tant el document de declaració d'impacte ambiental com els plans

de gestió. Jo no sé a què es deu el seu canvi d'actitud. Perquè al principi del seu mandat va fer unes afirmacions i ara s'ha tornat enrere. Què ha passat? A què és degut aquest canvi d'actitud? La incompatibilitat entre protecció i regadiu no s'ha demostrat, i per tant, mentre no es digui el contrari, és possible la compatibilitat entre el reg i la supervivència de les aus. Aquest és l'objectiu, aquest és el que hem d'aconseguir.

Miri, senyor conseller, el canal Segarra-Garrigues..., l'aigua del canal és absolutament necessària per a les comarques de Lleida, per als seus agricultors, per al desenvolupament econòmic, per a l'agricultura. Tots ens omplim la boca recordant que l'agricultura és un sector estratègic. Ara té l'oportunitat de fer un pas important per a aquest sector tan estratègic. Sap que trobarà la nostra col·laboració. Ho sap perquè li ho hem demostrat, perquè durant molt temps ens ha demanat prudència i l'hem tingut, crec que amb escreix. I ho hem fet per dos raons: per responsabilitat i perquè confiàvem en les seues paraules.

Per això, senyor conseller, treballem, lluitem, apostem de veritat pel canal Segarra-Garrigues i fem que aquesta obra tan esperada, reivindicada i tan important sigui finalment una realitat. Demanem: revisem les zones protegides, el preu de l'aigua, els plans d'usos i gestió, elaborem plans pilot. Aquesta és una idea seua, conseller. Plans pilot per demostrar la compatibilitat entre el reg i les aus.

I acabo. Tenim un problema, un problema important. Davant d'això, hi ha dos opcions: conformisme, que és el que s'ha fet fins ara, o buscar solucions. Li demano que opti per la segona opció, perquè és l'única possible si de veritat vol salvar el canal Segarra-Garrigues.

Gràcies, president. Gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, bé, vostè no és la primera vegada que té alguna interpellació o alguna intervenció amb relació al canal Segarra-Garrigues i al seu posicionament.

Deixi'm fer-li una sèrie de reflexions i de consideracions amb relació a la seva interpellació. Primer, l'esperit constructiu des del Govern hi segueix sent, i jo, en persona, més. Perquè hi ha més compromís per part del Govern pel Segarra-Garrigues, per tot el que suposa el Segarra-Garrigues i per tot el que comporta. Diu vostè que esperava una acció més positiva per part del Govern. Nosaltres, permeti'm que li ho diga, estem fent el que hem de fer en un estat de dret. Li ho repetixo, estem fent el que hem de fer en un estat de dret. Vostè parteix, de tot el seu plantejament, que hem de fer una sèrie de canvis, d'actituds, d'actuacions, que

passen perquè les zones ZEPA no siguin ZEPA i es puguin regar, per no respectar la declaració d'impacte ambiental, per tenir actuacions que són les que estan compromeses legislativament... I jo li he de dir: nosaltres basem la nostra actuació en el que és la normativa actualment en vigor, i un cop assentada i assumida la normativa en vigor, que és la realitat que tenim, a partir d'aquí hem de veure com podem millorar i com podem buscar que el Segarra-Garrigues sigui realment allò..., pel qual es va concebre i es va crear, i es va generar.

Diu: «Hi ha una acció passiva per part del Govern. Vostès no han fet res», ha vingut a dir «vostès no han fet res». Nosaltres hem fet una llei òmnibus... I després ho concreta en el preu de l'aigua, i després se'n va a la possibilitat de regar les hectàrees possibles –les màximes hectàrees possibles– per part dels regants, no? Nosaltres hem fet una llei òmnibus, i hem instaurat el preu de l'aigua, cosa que abans era una incògnita. Nosaltres hem aclarit moltes incògnites, moltes. I el que fem és intentar aclarir les incògnites i treballar per buscar solucions. I el que hem fet és això, i estem fent això. I hi ha una cosa que la hi torno a repetir: nosaltres, encara que ho volguéssim, no ens podem saltar les lleis i no ens podem saltar les normes en vigor. I estem a dia 25 d'abril del 2012. No estem al dia..., no sé quin dia del 2001, ni del 2003, ni del 2009, ni del 2010: estem aquí i estem a avui, i hi ha el que hi ha. I tenim l'entorn que tenim, ens agradi o no ens agradi. I el que hem de fer és gestionar això que tenim.

Per què li dic això? Vostè parla de les dotacions, vostè parla dels problemes amb el preu de l'aigua, de la decepció dels regants que es preocupen i que volen marxar del Segarra-Garrigues... Jo li demano una cosa, li prego una cosa: no compari el canal d'Urgell amb el canal Segarra-Garrigues, no el compari –no el compari–, perquè no és comparable –no és comparable. El canal d'Urgell fa cent cinquanta anys, i el canal Segarra-Garrigues no l'hem acabat. Quant temps va estar el canal...? Perquè, clar, si vostè ho compara, digui-ho tot: quant temps, des que es va començar l'Urgell fins que es va posar en reg totes les hectàrees i tots els regants va passar? Quantes dificultats van passar? Quins problemes van tenir per a la construcció i per a la posada en reg de totes aquelles hectàrees? Expliqui-ho, això. Suposo que després vindrà aquí i ho explicarà. Perquè diu... Si vostè compara preus Segarra-Garrigues - Urgell, ho ha d'explicar tot. El que no val és dir: «Escolti, el Segarra-Garrigues és car i l'Urgell és barat.» És que no és el mateix. I jo li faig després una altra pregunta. Digui'm vostè quin va ser el cost de construcció en aquell temps del canal d'Urgell i quin és el del Segarra-Garrigues, i com està construït el canal d'Urgell i com està construït el Segarra-Garrigues. Perquè convindrà vostè amb mi que el Segarra-Garrigues és una estructura moderna, actualment actualitzada. I el canal d'Urgell? També? Pregunta. Després suposo que vostè m'ho contestarà, no?

Quan vostè parla de la protecció que hi ha... Ara tenim una declaració d'impacte ambiental, i aquesta declaració s'ha de complir, ens agradi o no ens agradi. Què ha fet aquest Govern, primer? El que ha fet és intentar explicar als regants... Vostè no pot dir que

la gent no sap si podrà regar o no podrà regar. Vostè no ho pot dir, això, vostè no ho pot dir. Perquè avui –avui, l'any 2012, el 24 o 25 d'abril– resulta que hi ha una zona regable potencial del Segarra-Garrigues i hi ha una zona que està declarada zona d'especial protecció de les aus, que no es pot regar. Per tant, vostè no pot pujar a aquesta tribuna i dir: «La gent no sap si podrà regar.» La gent ho sap. La gent sap la gent que pot regar i la gent que no pot regar. Vostè em demana: «Escolti, anem a fer alguna cosa per veure si és possible canviar aquest marc *normatiu* –marc *normatiu*.» No, no canviar les coses: «Miri, escolti, sortim d'aquí i anem a canviar les ZEPA.» No, no, és que no podem canviar-les, és que hi ha una denúncia de la Unió Europea contra l'Estat espanyol, i hi ha unes normes i deures que s'han de complir, i per molt que vostè vulga i que jo vulga canviar les coses no les canviarem. S'han de fer les coses com s'han de fer. I, per tant, si hi ha alguna cosa que s'ha de començar a fer és canviar la declaració d'impacte ambiental.

De qui és competència? Després m'ho explica, de qui és la competència. Treballar conjuntament amb l'Estat? Què fem nosaltres –què hem fet nosaltres–? Moltes coses. No diga que hem estat passius, no ho pot dir, que hem estat passius; no ho pot dir perquè no és veritat –no és veritat. Després li explicaré el que hem fet, i el que hem fet per als regants.

Prova pilot. S'ha de demanar permís a Europa per tenir una prova pilot per regar a zones ZEPA. No es pot posar un reg en una zona ZEPA, no es pot. S'ha de demanar permís a Europa, Europa te'l concedeix i tu fas la prova pilot, i això és el que hem fet. Si vostè pretén posar en reg les zones ZEPA sense cap tipus de cobertura legal, jo no l'acompanyaré en aquest camí. Jo no l'acompanyaré, el Govern no l'acompanyarà. Vostè ha de ser conscient que hi ha unes normes i hi ha uns procediments. Jo l'emplaço que vostè vagi al Ministeri d'Agricultura de l'Estat espanyol i li digui: «Escolti, sàpiga que demà farem això.» I a veure què li diuen els del seu partit, en el seu Govern de l'Estat; a veure què li diuen.

Jo no ho faré, jo faré les coses com s'han de fer, que és: tenim una realitat que és la que és; tenim unes normes que són les que hi ha en vigor, que s'han de complir, i estem fent els procediments per intentar *demonstrar* a la Unió Europea que el reg en zones ZEPA..., pugui ser possible. Aquesta és la intenció. I, a partir d'aquí, donar peu que les altres zones ZEPA es puguin regar. Però això ho fem en el marc normatiu d'una declaració d'impacte ambiental que diu que no es pot regar en la ZEPA, i demanant permís a Europa perquè ens permeti fer aquesta actuació. Aquest és el plantejament que fem. Vostè no pot dir que no hem fet res, perquè estem fent la gestió necessària perquè això pugui ser així. Però això no es fa d'avui per a demà –això ho es fa d'avui per a demà. Hi ha un procediment d'infracció.

I aquí estàvem pendent d'eliminar la possibilitat del Segarra-Garrigues. Clar, és que aquí hi ha una cosa que la gent no la té en compte, i vostè no l'ha tingut en compte en la seva intervenció: resulta que el que passa és que si aquest procediment d'infracció no s'atura, i no es tanca el procediment d'infracció, pot posar en

risc el Segarra-Garrigues. Vostè està d'acord amb això? Doncs, comencem a regar les zones ZEPA i veurà vostè com posem en risc el Segarra-Garrigues. És una cosa tan simple com aquesta. Vostè no pot pujar en aquesta tribuna i explicar que el Govern no ha fet res, i després dir: «Hem de regar les zones ZEPA perquè hem d'ampliar les zones regables del Segarra-Garrigues.»

Quan jo parlo... Vostè m'acusa: «Escolti, vostè va dir quan era candidat no sé quantes coses; canvi de govern..., pensàvem en un canvi d'actitud del Govern.» Projecte original del Segarra-Garrigues: sap quin era el projecte original del Segarra-Garrigues? Sap quin era? I quines són les declaracions que jo he fet *sempre*? Quatre consideracions. La primera: el Segarra-Garrigues és una infraestructura territorial imprescindible i estratègica per al país –primera consideració. Això és l'objectiu del Segarra-Garrigues: un, ser una infraestructura territorial i estratègica de país –primera. Dos: ha de ser un instrument de dinamització econòmica del sector agrari català –*català*. Dos –segona consideració. Per això jo dic i afirmo, i ho torno a fer avui, que jo crec que el Segarra-Garrigues ha de complir els seus objectius, que de moment són aquests dos que li he dit. N'hi ha quatre. Me'n falten dos. Tercer objectiu: ha de ser una infraestructura que fixi la població en el territori, perquè hi hagi gestors del territori i, per tant, hi hagi persones que cuidin, vigilin, conreïn i facin aquesta activitat agrària en el nostre país. Quarta: ha de ser un instrument d'equilibri territorial.

Quan jo dic que el Segarra-Garrigues ha de ser... –i jo m'he de preocupar, i Convergència i Unió s'ha de preocupar i el president de la Generalitat s'ha de preocupar per impulsar el Segarra-Garrigues–, dic això –dic això. I això segueix en vigor avui; era en vigor l'any 2001, és en vigor avui, i serà en vigor d'aquí a uns anys. Perquè no podem anar fent demagògia –no podem anar fent demagògia. Joestic parapetat entre una realitat i unes normatives, i vostè es vol saltar una cosa i una altra. Si vostè vol fer-ho, vagi a l'Estat, demani permís, busqui aquesta complexitat i a partir d'aquí tiri endavant.

Sobre el preu de l'aigua, vostè ha de diferenciar una cosa molt important. Quan fem el preu de l'aigua, primer, és més barat del que es va dir –és més barat del que es va dir, primera cosa. És menys de 0,12, que és el preu que tothom tenia assumit. Dos: vostè ha de diferenciar els tres tipus de reg: a 6.500, a 3.500 i a 1.500. I on vostè diu que hi ha problemes no és en els tres tipus de reg; on hi ha problemes és en un tipus de reg, que és a 1.500, la marge esquerra. En els altres dos no n'hi ha; no hi ha protestes pel preu de l'aigua als altres dos tipus de reg, només en el tercer, que és un 10 per cent de la superfície regable del Segarra-Garrigues. Això vostè no ho té en compte. «El preu de l'aigua és un drama», diu. Escolti, és un drama per a una part d'aquests regants que potser no hi estan d'acord. Què fa el Govern? Donar instruments per corregir aquesta situació.

Quins instruments? Permeti-m'ho. Avui hem presentat, en la pregunta parlamentària d'Esquerra Republicana, una possible solució: incloure en el mapa

energètic del país una possibilitat de promocionar la possibilitat d'instal·lar energies renovables en les comunitats de regants per abaratir el cost de l'energia..., que costa a les comunitats de regants, del bombament de l'aigua. Com? El Govern de la Generalitat –Icaen - Departament d'Agricultura–, fent avaluacions de les comunitats de regants per veure la viabilitat i la possibilitat econòmica d'instal·lació de determinades instal·lacions d'energies renovables. Energies renovables. Quedin-se amb aquest titular: «Energies renovables.» Dos, a partir d'aquí veure i facilitar el procés d'implantació d'aquestes energies renovables en aquestes comunitats de regants. Tres, veure la possibilitat d'intentar obrir línies de crèdit per implementar aquestes energies renovables.

Això és el que fem. Què fa, això? Facilitar que el pagès, que el regant pugui tenir el preu de l'aigua més assumible. Vostè vol fer pagar el preu de l'aigua per sota del seu cost? No podem, entre altres coses perquè el Govern de Madrid ens reclama que li paguem la part que li hem de pagar. AcuaEbro –faci números, pregunti–: com li pagarem si no tenim el retorn dels regants? Com pagarem a Madrid el que ens està reclamant, si no tenim l'ingrés dels regants? És molt difícil fer aquestes equacions que vostè m'està plantejant.

Per tant jo li demano també, quan faci la seva intervenció, que tingui més rigor i sobretot pensi una cosa que és tan senzilla com que estem en un estat de dret i hem de complir les normes que ara per ara estan en vigor, com són la declaració d'impacte ambiental, que és el que ens condiciona l'actuació i la gestió del Segarra-Garrigues avui.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Gràcies, president. Una prèvia, senyor conseller, i em remeto a la meua intervenció, que segurament podrà llegir, no?, quan estigui al diari de sessions. Jo no he dit en cap moment d'incomplir la normativa, jo no he parlat en cap moment de saltar-nos les lleis. Ja ho dic, em remeto a la meua intervenció, i si la llegeix amb atenció veurà com en cap moment he plantejat una qüestió d'aquestes característiques.

Miri, vostè ha respost el que pensava, eh? –el que pensava. Ha justificat la seva no-actuació durant aquest temps. Molt bones paraules, molt bones intencions. Però, bé, jo crec que després d'un any i mig de govern les bones paraules i les bones intencions –que ja està bé– no són suficients. Jo crec que després d'un any i mig de govern i després de dir que aposta pel canal Segarra-Garrigues, amb aquests quatre punts que considera que són l'aposta veritable per al canal Segarra-Garrigues, jo crec que ja és hora de començar a veure alguna cosa concreta.

Vostè va adquirir un compromís. En què ha quedat? Què ha passat durant aquest any i mig de govern? Quins avenços s'han produït? Que s'hagin vist, cap ni un. A la seua intervenció, senyor conseller, només ha ficat que problemes; no aporta cap solució. I miri, sí hem avançat en una cosa: hem avançat a perjudicar encara més els pagesos amb aquest preu de l'aigua inassolible, encara que vostè digui que «sí, sí que ho és». I, sincerament, vostè i jo parlem amb pagesos diferents, perquè el que li diuen a vostè no és el que em diuen a mi.

Miri, senyor conseller, la inversió del Govern de l'Estat per a l'any 2012 en el canal Segarra-Garrigues serà de 82.602 milions d'euros. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Em pot dir quina és la inversió de la Generalitat? Em pot dir, senyor conseller, quina serà la inversió de la Generalitat per a l'any 2012 en el canal Segarra-Garrigues?

Miri, conseller, aquests són moments difícils, moments de crisi econòmica, però precisament per aquest motiu cal invertir en tot allò que suposa reactivació econòmica. Els agricultors són autònoms, són petites i mitjanes empreses, i en aquest moment cal ajudar-los perquè són imprescindibles per crear ocupació, són imprescindibles per reactivar l'economia.

El Govern de l'Estat està fent els deures. Solament amb el pla de pagament a proveïdors s'injectaran 2.800 milions d'euros a Catalunya, que poden suposar la creació de vuit mil llocs de treball. En canvi, el Govern de la Generalitat està incomplint els seus compromisos. Encara no s'ha constituït la comissió de seguiment dels acords pressupostaris que incloïen el redimensionament de l'Administració, la Llei d'emprenedoria i la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquests són incompliments del seu Govern, conseller. Vostès reclamen als altres, quan no fan els seus deures. Aquests són incompliments del seu Govern, conseller. Però hi ha un incompliment que és el que ens ocupa avui, que és el canal Segarra-Garrigues, i encara estan a temps de rectificar i complir amb els seus compromisos.

Hi ha una qüestió de la qual vull parlar. Durant l'any 2009, al Govern del tripartit –governava el tripartit–, hi va haver la famosa sequera. Hi va haver una sospita que es pretenia que sobrés aigua del canal Segarra-Garrigues per portar-la a Barcelona, i això va anar cobrant força. El tripartit ho va negar, però hi va haver un fet que desmentia les afirmacions de l'anterior Govern de la Generalitat, i és que ja estaven ficades les estakes a Prats i Sansor, a la capçalera del riu, que marcaven el traçat de la derivació de les aigües des de la capçalera del Segre cap a Barcelona. I jo, senyor conseller, davant d'aquella sospita d'aquell moment –que es va solucionar amb la pregària del conseller Baltasar a la Moreneta, que va fer que ploqués–, jo li demano, senyor conseller, un compromís: que l'aigua de Lleida, l'aigua del canal ha de ser per al reg, ha de ser per als agricultors i ha de servir per garantir la supervivència del sector agrari.

Vostè és el conseller d'Agricultura, i per tant la seva obligació és vetllar pel sector. Vostè, conseller, de la mà del Govern d'Espanya ha d'aconseguir que replan-

tegi la qüestió a Europa, sense saltar-se cap norma, dialogant, plantejant les coses. L'eurodiputada Esther Herranz, portaveu d'agricultura del Partit Popular al Parlament Europeu, va dir: «Esta es una cuestión de derechos fundamentales de los agricultores, que invirtieron sus esfuerzos en este proyecto de regadío.» Es pot dir més alt, però no es pot dir més clar. M'agradaria escoltar de vostè aquesta claredat. Només li demano que compleixi amb els seus compromisos, que encara hi és a temps i encara es pot salvar la viabilitat de moltes explotacions que van quedar excloses dels regs i que amb uns plans de gestió i amb una revisió també de la declaració d'impacte ambiental, que concreti els regs i els cultius que es poden fer, finalment podrien regar.

Només li demano això, senyor conseller. Jo crec que no és tant, donada la importància d'aquest canal i donada la importància que té per al sector agrari i per a la reactivació econòmica de tota la zona. I vostè ho ha dit: i de Catalunya, i de tot Catalunya, perquè en definitiva tot repercuteix.

Gràcies, conseller, per escoltar amb atenció aquesta interpellació. Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, jo també li he de dir que esperava la seva resposta, com ha set així, i en aquest sentit deixi'm dir-li –perquè quedi constància en l'acta, no?–: vostès no han fet res.

Nosaltres hem fet una llei òmnibus que facilitava que els regants poguessin pagar amb obres el preu i l'aportació al Segarra-Garrigues. Nosaltres hem instaurat el preu de l'aigua des d'un punt de vista del cost que té aquesta infraestructura. Després li recordaré els números que tenim en aquest sentit del que és el cost d'aquesta aigua, l'aportació que fa la Generalitat. Hem fet, en el Pla d'energia, la introducció de la possibilitat que els regants puguin instal·lar equipaments d'energies renovables per fer més barat el cost de l'aigua, el preu de l'aigua; per tant per ajudar-los a fer..., i assumir aquest preu. Hem fet una programació de tres anys de bonificacions perquè les explotacions que es posin en reg puguin tenir tres anys per ajudar-se a poder regar amb plenitud i, per tant, a poder fer efectiu el cost real de l'aigua després de fer aquestes bonificacions. Hem aconseguit, a través de la gestió amb la Unió Europea, que les comunitats de regants puguin ser subjectes receptors de subvencions, cosa que..., això no ho havia fet ningú, ni s'havia fet abans, i per tant ara poden rebre subvencions les comunitats de regants per abaratir també el cost de l'aigua. Hem posat en marxa el que és l'Oficina del Regant, un instrument d'assessorament a totes les comunitats de regants, no

només al Segarra-Garrigues sinó a totes les comunitats de regants.

En definitiva, hem fet, jo crec, una sèrie d'actuacions que són molt importants, no?, per intentar anar al que volem i al que ens interessa. Hem fet concentracions parcel·làries, hem intentat complir..., i donar compte a Europa del compliment de les mesures d'impacte ambiental, cosa essencial perquè no ens apliquin la sanció i, per tant, perquè no ens puguin tancar el canal Segarra-Garrigues amb les conseqüències de productivitat, d'execució del canal i econòmiques que comportaria per a l'Estat espanyol aquesta sanció.

Hi ha una dada que vostè... –com que me l'he llegit la seva intervenció..., també que vostè ho faci–, vostè diu que l'Estat posa per al Segarra-Garrigues «82.000 milions d'euros». Jo no sé si vostè és conscient del que ha dit, però com que ho podem comprovar en el redactat de la intervenció..., «82.000 milions d'euros». Jo celebri que l'Estat sigui tan generós, escolti, i la felicito perquè segur que això ha de ser una gestió seva davant del ministre: «82.000 milions d'euros.» Espectacular, tindrem un Segarra-Garrigues espectacular. Jo la felicito, escolti, jo he de reconèixer els meus errors. Si l'Estat posa 82.000 milions d'euros per al Segarra-Garrigues, jo la felicito –jo la felicitaré. *(Veus de fons.)*

Bé, deixi'm recordar unes dades. Segarra-Garrigues, import de l'actuació: 1.090 milions d'euros. S'han executat 714 milions d'euros, que és un 66 per cent, i queden 637 milions d'euros en xarxa de rec i 77 en concentració. Mesures compensatòries i correctores d'impacte ambiental: 114 milions d'euros, dels quals s'han executat 23 milions. Això és el que hem estat fent fins ara –no nosaltres, eh?, els governs del país– amb relació al Segarra-Garrigues.

Vostè fa una reflexió, al final. Dos coses per dir-li: una, l'aigua de Lleida. Jo l'emplaço que vostè i el seu partit signin i es comprometin amb una cosa tan senzilla i tan coneguda com és el Compromís per Lleida. Miri si és simple: Compromís per Lleida. Anem al Compromís per Lleida. Jo el subscric, ho he dit públicament. Vostè no m'ho ha recordat, això, ara, aquí, però digui-ho –digui-ho. Ho torno a dir, li'n deixaré constància en el diari de sessions: Compromís per Lleida. Assumim el Compromís per Lleida. I, per tant, els emplaço que vostès també facin aquesta assumptió del Compromís per Lleida. Renovem el compromís de tots plegats i anem a treballar perquè això sigui així. Per tant, en aquest sentit, jo he complert els deures; ara només falta que vostè també faci el seu.

I després, quan vostè diu una cosa –per acabar, senyor president–: «Hem d'actuar d'acord amb el Govern d'Espanya»... En la primera reunió que vaig tenir amb el ministre d'Agricultura del nou govern del Partit Popular, un servidor li va presentar tota una sèrie d'actuacions, de problemes, de converses que havíem de tenir amb relació a determinades qüestions. Una va ser el Segarra-Garrigues. I li vaig plantejar la situació del Segarra-Garrigues, en quin punt es trobava, què s'havia de fer, què –nosaltres– pensàvem que s'havia de fer, i que estàvem fent. I tot el que està fent el Govern de la Generalitat resulta que és el que està pactat de

fer amb el Govern de l'Estat. Fixi's vostè, quina cosa tan senzilla com aquesta. Resulta que tot el que estem fent està absolutament pactat des del primer dia amb el ministre Arias Cañete –perquè no es confongui de ministre. Vam fer el mateix de la mà del Govern anterior, amb el secretari d'Estat i amb la ministra, i vam fer exactament el mateix des del primer dia amb el nou ministre del Partit Popular.

I a més a més, un servidor s'ha cuidat de buscar persones, també, que tenen responsabilitats a Madrid per veure com afrontem la realitat del Segarra-Garrigues. I a més a més vostè ho sap; és que vostè ho sap, que jo he fet aquestes gestions. Per tant, no em digui que hem de fer una cosa que ja l'estem fent i que a més a més vostè ho sap –vostè ho sap.

Per tant, estem fent allò que crec que hem de fer, que és complir les lleis, donar el que s'ha de donar al Segarra-Garrigues, intentar dinamitzar aquest territori i intentar que aquesta infraestructura serveixi realment per a allò que es va crear, que, com li he dit al començament –mantinc la meva afirmació–, ha de ser una infraestructura de país, ha de ser una infraestructura

que ha de dinamitzar el territori des del punt de vista econòmic, ha de fixar la gent, la població, i ha de generar un equilibri territorial a Catalunya. I aquest és el principi que jo he dit sempre i el principi en el qual m'he mantingut. I, a partir d'aquí, treballem conjuntament, tal com estem fent nosaltres des del Govern: treballar amb el Govern de l'Estat –perquè és una infracció..., contra l'Estat espanyol– per fer possible que el Segarra-Garrigues sigui realment allò..., pel qual es va projectar i es va concebre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al matí a les deu amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és l'informe del Síndic de Greuges del 2011.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.